

Giới thiệu Ngu Cơ Lừa Chồng

Để có những tấm chồng tốt cũng cần phải có chiêu, truyện Ngu Cơ Lừa Chồng kể về một cô nàng có nhan sắc xấu xí vì bị bông nặng bên má phải nhìn rất tởm.

Nhưng trong mắt hán nàng vẫn là một mỹ nhân bởi sự nghiêm túc của nàng, chính vì điều đó mà hán cũng không hiểu vì sao mà thích nàng đến thế.

Nàng luôn giữ khoảng cách với hán, bởi vì một bí mật sắp được tiết lộ. Đó chính là thù giết cha của nàng phải trả!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Đàm gia, tại Lạc Dương là một gia tộc nổi tiếng, không phải bởi vì Đàm gia giàu có nhất nước, mà bởi vì Đàm gia có ba vị mỹ nhân.

Đàm lão gia nhà họ Đàm, nếu nói về tướng mạo có thể còn hơn cả Phan An tái thế, ông có một thê, hai thiếp, đáng tiếc thê thiếp mất sớm, chỉ sinh ra được ba vị thiên kim, không có con trai.

Ba nữ nhi này lớn lên, nhan sắc người nào cũng như Chim Sa Cá Lặn, Bế Nguyệt Tu Hoa, mặc dù tính tình mỗi người mỗi vẻ, thế nhưng bọn họ đều rất hiếu thuận với cha. Chẳng thể trách được, dù rất nhiều quý công tử của những danh môn vọng tộc nhờ mai mối đến cửa cầu hôn, nhưng lão gia đều dùng lời lẽ nhẹ nhàng nhã nhặn để từ chối. Cứ dứt khoát cho rằng nữ nhi còn quá nhỏ, không muốn các nàng lấy chồng sớm.

Phần lớn mọi người rất quân tử, rất thức thời, không sao! Nếu nói còn quá nhỏ tuổi, vậy chờ ba người đẹp thêm vài tuổi nữa, sẽ tới cửa cầu hôn cũng được, vẫn còn cơ hội mà!

Nhưng mà, không phải ai cũng quân tử như vậy!

Theo như thiên hạ đồn đãi Tể Tướng Chu Lệ chính là một gã trung niên háo sắc, trong tướng phủ mặc dù mỹ nhân đã vô số, nhưng vẫn tiếp tục lùng sục khắp nơi tìm kiếm mỹ nhân. Tri Phủ Trần Định Bang mới nhậm chức tại Lạc Dương được một năm, chính là môn sinh của Tể Tướng Chu Lệ. Tên kia chính là một kẻ xu nịnh, vừa hà khắc lại vừa keo kiệt. Trong một lần tình cờ nhìn thấy thứ nữ Đàm gia là Ngu Cơ, lập tức giật mình, ngay sau đó biết đến tin đồn về ba mỹ nữ của Đàm gia.

Vì nịnh bợ Chu Lệ, Trần Tri phủ sai người vẽ bức họa mỹ nhân, dùng khoái mã đưa tới tay Chu Lệ trong kinh thành, trong thư tin cũng đề cập đến ba mỹ nhân Đàm gia đẹp như Thiên nữ hạ phàm, khắp nhân gian này hiếm ai sánh được với ba người họ, và lại có thể tùy ý đưa đến Tướng phủ.

Đồng thời Trần Tri phủ đến Đàm gia, bỏ ra ba trăm lượng bạc xem như sính lễ, chỉ đơn giản thông báo muốn "Cưới vợ", sẽ nạp cả ba mỹ nhân làm thiếp, rồi ngay lập tức muốn dẫn người đi. Vốn tưởng rằng dễ dàng, ai ngờ, gặp phải lão già cứng đầu xem con gái như mạng trắng thừng từ chối.

Lời cự tuyệt hết sức dứt khoát khiến Trần Tri phủ bị mất thể diện còn cản trở con đường danh lợi của hán. Vì vậy ngay khi có cơ hội, hán liền mưu tính đồ tội cho bọn họ cấu kết với thổ phỉ, ngay lập tức tịch biên gia sản của Đàm gia và bắt giữ Đàm lão gia.

Bởi trụ cột của Đàm gia bị bắt giữ, nên nợ nần chồng chất, rơi vào hoàn cảnh nhà chỉ còn bốn bức tường, cuối cùng, bị đẩy đến đường cùng. Khiến Đàm lão gia phiền não đồ bệnh trong lao ngục.

Đột nhiên gia đình gặp biến cố, ba người con gái tuyệt sắc vì muốn cứu cha và vực dậy lại Đàm gia, nên chia nhau ra ba đường.

Chị lớn tên gọi Tây Thi, Nghĩ cách kiếm tiền nuôi sống gia đình trong khi bị Trần Tri Phủ dồn ép bọn họ khiến họ không còn đường để sống. Chị gái thứ hai tên gọi Ngu Cơ hóa trang khiến bản thân xấu xí tự bán mình vào Phủ tướng quân họ Vương, có ý muốn thuyết phục vị tướng quân dừng mảnh, nhờ người này chống lại Tể Tướng, giúp phụ thân bọn họ rửa sạch oan khuất. Còn muội muội Chiêu Quân nhỏ nhất có bản lĩnh về quyền cước, được phái đến Bích Liễu Sơn Trang bàn việc khất lại món nợ của nhà họ.

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hi vọng mọi việc vẫn kịp

Đàm Ngu Cơ hơi mơ màng tỉnh lại, trước mắt nàng mặt đất bần thiêu hỗn độn, cảnh vật nằm ngang, một lúc sau nàng mới hiểu, thì ra do nàng nằm úp sấp dưới đất.

Nàng không nhúc nhích, chỉ khẽ liếc mắt nhìn quanh bốn phía, thấy mọi thứ hoang tàn đồ nát.

Khó khăn nghiêng mình, nằm ngửa trên đất, nóc nhà bị phá tan hoang, khắp nơi những lỗ lớn, lỗ nhỏ xuyên thấu nóc, nàng có thể nhìn thấy mây đen dày đặc trên bầu trời rộng lớn.

Hồi tưởng lại. Đúng rồi, chỗ này là một ngôi miếu đồ nát, bọn họ nghỉ qua đêm ở đây, theo như người dẫn mỗi ấy nói xuất phát vào hừng đông khoảng chừng hơn một canh giờ sẽ vào được thành.

Giờ này chắc là hừng đông đã qua lâu rồi!

Cử động thân thể cứng ngắt, Đàm Ngu Cơ cảm thấy không khỏe trong người, yếu ớt ngồi dậy ngấm nhìn xung quanh.

"Hạ Liên?" Nàng cất tiếng gọi, mãi lâu sau vẫn không có người trả lời.

Thật lạ, Hạ Liên đâu? Những người khác đâu? Sao không thấy ai cả?

Ôm chặt đầu, nàng cố gắng nhớ lại. Tối hôm qua, xe ngựa dừng bên ngoài miếu đồ nát, mọi người dừng lại đây dùng bữa tối, Người dẫn mỗi kia còn đặc biệt nấu canh nóng để mọi người dùng cho ấm bụng, sau đó. . . . .

Mọi người uống vài hớp đã ngáp liên tục, chỉ một lát ngã ra đất ngủ.

Hạ Liên cũng thế, cứ thế ôm một cái ngã kế bên nàng, thậm chí chúi đầu vào chén khiến canh đổ lên người, chưa uống xong canh đã làm bắn hết xiên áo.

Nàng tưởng sức khỏe mình rất tốt, đang khỏe mạnh đột nhiên cảm thấy hoa mắt, tiếp theo. . . . . Hiện giờ.

Chẳng lẽ chính Người dẫn mỗi kia hạ thuốc mê với họ?

Nhưng người dẫn mỗi kia vì sao làm vậy?

Còn nữa, vì sao chỉ còn mỗi mình nàng trong ngôi miếu đồ nát?

Đột nhiên trong đầu Đàm Ngu Cơ hiện lên một ý tưởng. Nàng. . . . . không phải bị bỏ lại nơi này một mình đấy chứ?

Nhớ lúc trước Người dẫn mỗi vừa nhìn thấy nàng đã không thích, không muốn thu nhận nàng, chỉ muốn nhận Hạ Liên. Nếu không phải do Hạ Liên kiên quyết không có nàng theo, nàng ta cũng sẽ không vào phủ tướng quân làm nô tỳ, người dẫn mỗi kia mới nhận cả nàng.

Nàng giờ tay sờ má phải, là một miếng da giả, muối muối Chiêu Quân nhờ người làm cho nàng, không biết dùng chất liệu gì làm ra nó, sờ vào có cảm giác giống với da bình thường, nhưng bề ngoài gồ ghề, cảm giác như sờ vào vết sẹo bị nước sôi làm bỏng của con trai phu xe nhà nàng, nhìn sơ cảm thấy hơi đáng sợ, cũng khó trách người dẫn mỗi ghét nàng.

Nàng lại không hề nghĩ đến khả năng mình bị vứt lại nơi này.

Không, việc này cũng không quan trọng, quan trọng là nàng lo lắng cho Hạ Liên.

Nếu Người dẫn mỗi không muốn giới thiệu nàng vào phủ tướng quân, về cơ bản không cần phải hạ thuốc mê mọi người. Cuối cùng thì người dẫn mỗi kia muốn làm gì với đám cô nương kia?

Nhất định hẳn ta không phải là người giới thiệu mọi người đến tướng phủ nên mới dùng đến thủ đoạn này!

Hạ Liên vì muốn theo hầu nàng, họ mới cùng nhau lên kinh thành, nay lại. . . . .

Do nàng liên lụy Hạ Liên.

Đàm Ngu Cơ muốn đứng dậy, nhưng cả người vẫn yếu ớt không có lực, chỉ có thể cố sức chậm chậm dựa vào tường, từ từ theo tường ngồi dậy thôi cũng khiến nàng thở hỗn hển.

"Bực mình. . . . . hết sức bực mình, hận người độc ác kia. . . . . Sẽ có ngày gặp báo ứng. . . . ." Lắm bầm trong uất ức, đợi sau khi nàng khỏe lại, nhất định phải nhanh chóng đuổi theo vào thành, chạy đến cứu Hạ Liên!

Từng đợt gió lạnh thổi vào trong miếu đồ nát, Đàm Ngu Cơ hơi run rẩy, nhanh chóng kéo vạt áo cuộn mình lại.

Đầu nặng trĩu, cả người không khỏe, nàng biết mình trúng phong hàn, đêm qua bị bỏ lại trong thối tiết lạnh, nếu nàng không bị cảm lạnh mới lạ.

Hiện giờ nàng nên làm gì đây?

Cho dù người dẫn mối kia không nói dối, chỗ này thật sự cách cửa thành vài dặm nhưng thân thể nàng hiện giờ rất yếu, lại bị phong hàn, về cơ bản không thể làm gì được

Đột nhiên một tiếng sấm vang mang theo những tia chớp sáng, khiến nàng hoảng sợ ngay sau đó mưa tăn tã như trút nước, nháy mắt những giọt mưa rơi đầy miếu qua những lỗ hồng trên mái khiến nàng bị ướt hết.

Cảm giác rét lạnh đến tận xương tủy, nàng nhìn xung quanh tìm chỗ trú mưa, cuối cùng tìm được một nơi gần bàn thờ.

Cả người run rẩy núp ở dưới gầm bàn. Có lẽ nàng sẽ chết ở đây!

Nhưng nếu nàng chết, cha nàng phải làm sao? Hạ Liên phải làm sao?

Sự việc tất cả đều do nàng mà ra nhưng nàng vẫn chưa làm được gì.

Gió âm thầm mang theo rét buốt thổi từng đợt từng đợt, khiến nàng nhanh chóng run cầm cập

Lạnh quá. . . . .

Đàm Ngu Cơ gấp gối, hai tay ôm chân, thân mình co ro lại, ý thức càng ngày càng trở nên mơ hồ, thân thể gục xuống, đầu thò ra khỏi gầm bàn, mưa lạnh rơi vào khuôn mặt tái nhợt, bất động.

"Cha, phải rồi. . . . . con không thể dậy nổi, Ngu Cơ. . . . . Bất hiếu, giúp. . . . . Không được. . . . . Người. . . . ." Nàng lẩm bẩm những câu vô nghĩa rồi rơi vào bóng tối.

*****

Trên đường lầy lội vó ngựa phi nhanh khiến bùn đất văng tứ phía.

Hai người hai ngựa, một trước một sau, phóng thật nhanh trong mưa, người đi phía trước dường như không có ý định dừng lại, người phía sau dù mệt mỏi vẫn liều mình đuổi theo.

Mưa gió lạnh thấu xương, cuối cùng, người phía sau không nhịn nữa mới lên tiếng.

"Đại ca, chúng ta tìm chỗ tránh mưa đi!" Một cơn gió lớn tấp đến yết hầu hắn, lập tức bị gió mưa lạnh làm ho sặc sụa. "Khụ, khụ... khụ!"

Hỏa Ngọc Hành ở phía trước nghe thấy, nhưng không định dừng lại.

"Chỉ khoảng nửa canh giờ nữa sẽ đến kinh thành đừng lãng phí thời gian dừng lại." Hắn hét to trả lời, Con ngựa vẫn lao nhanh không dừng lại.

"Đúng là vô lương tâm. . . . ." Tiết Từ Phong lẩm bẩm oán giận. Tuy bọn họ trấn thủ biên cương nhiều năm, thân thể đại ca to cao, võ công cái thế, nội lực thâm sâu, Nhưng võ công của hắn chỉ tạm được, nội lực cũng rất tầm thường. Chạy liên tục mười mấy canh giờ cho dù thân thể làm bằng sắt cũng không thể chịu nổi, huống hồ hiện giờ trời mưa to. "Ha. . . . . Ất xì! Ất xì!" Vừa nói xong đã hắt xì rồi.

Hắn đưa tay lên xoa xoa mũi, không cần phải biết đoán bệnh như đại phu, dầm mưa kiểu này hắn biết chắc mình bị cảm lạnh.

Tia chớp sáng cả bầu trời đang che phủ bởi mây đen, tiếp theo sét đánh thẳng xuống phía dưới, từng trận từng trận ầm ầm vang lên chấn động cả đất trời.

"Ôi ——" Tiết Từ Phong đang run vì lạnh bị bất ngờ muốn nhảy dựng lên, ngay sau Lôi Minh hoảng sợ, nhấc cao hai chân phía trước của nó lên, khiến hắn không kịp phản ứng ngã xuống ngựa. bịch một tiếng. Ngã mạnh xuống đất khiến cho mắt hắn tối sầm lại, xương cốt toàn thân giống như muốn gãy lìa, không thể nhìn được mà rửa thắm một câu "Bà mẹ nó! Lôi Minh, mày tính giết tao à!"

"Ngưng ——" Hỏa Ngọc Hành thúc ngựa quay trở lại, một phát một bắt được dây cương của Lôi Minh, sau khi khống chế con ngựa trong con kích động, mới liếc mắt nhìn người đang nằm dưới bùn đất kia "Cưỡi ngựa cưỡi mười mấy năm, vậy mà vẫn bị ngã ngựa đệ có thấy mất mặt không!" Hắn không nhịn nổi lắc đầu nói.

"Vi Lôi Minh nhát gan, sấm chớp khiến nó sợ." Tiết Từ Phong nhanh nhẩu cãi

"Ta thấy đệ mới là người sợ, làm Lôi Minh đau thì có!" Mắt hắn liếc nhìn nắm lông trong tay tên kia, đó chính là lông bờm của Lôi Minh.

"À. . . . ." Tiết Từ Phong cúi xuống nhìn, quả nhiên nhìn thấy nắm lông ngựa trong tay. "Ha..ha. . . . ." Cười khan hai cái, xấu hổ xoa tay, muốn tìm cách nói lảng sang chuyện khác

"Có gãy xương không?" Tuy cười nhạo hắn ta, Hỏa Ngọc Hành vẫn quan tâm hỏi.

Tiết Từ Phong nhúc nhích tay chân, từ từ ngồi dậy, xương tay kêu răng rắc, mặc dù hơi đau, nhưng không gãy xương.

"Không có." Hấn nhăn nhó cúi nhìn mình, không cần soi gương, cũng có thể thấy được bản thân thảm hại thế nào. Dù sao tuyệt đối không thể giống với đại ca dù ướt hết nhìn vẫn rất phong độ... á! chà!

"Nếu không có, thì đừng có nằm vạ nữa."

Tiết Từ Phong chỉ còn cách ngoan ngoãn đứng dậy, Hỏa Ngọc Hành đưa dây cương cho hấn, hấn nhận lấy thật nhanh, hoạt động chân tay một chút, lắc eo, duỗi chân điều chỉnh lại xương cốt sau cú ngã

"Đại ca, mưa to quá, chúng ta tìm chỗ trú mưa đi!" hấn giờ tay xoa xoa cái mũi ngứa.

"Đệ trở nên yếu đuối như thế từ khi nào, chỉ mưa một tí đã không chịu nổi?" Hỏa Ngọc Hành tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng vẫn liếc mắt nhìn nhó xung quanh tìm kiếm

"Đệ không yếu đuối mà thương cho Lôi Minh sợ sấm sét thôi!" Hấn vô lại cười hăng hắc, vỗ về ngựa yêu..

Hỏa Ngọc Hành ngửa mặt nhìn trời đen ngịt, chỉ sợ cơn mưa này sẽ không tạnh ngay.

Cũng phải. Nếu để cho cháu trai bảo bối của Tiết tổng quản bị bệnh, trở về kinh thành không bị mẫu thân mắng cho lưng bưng lỗ tai mới lạ.

"Chúng nó chạy lâu như vậy, đúng là nên để chúng nghỉ ngơi một chút." Hấn vỗ về ngựa yêu cuối cùng cũng đồng ý.

"Đại ca thật sáng suốt." Tiết Từ Phong ngoài miệng mặc dù không trách còn hứa theo nịnh hấn, nhưng trong lòng thầm kêu "Ôi chao!" Thật đúng là người không sánh bằng ngựa, thật đáng thương!

"Ta nhớ cách đây không xa có một cái miếu đồ nhỏ, thôi thì đến đó."

"Cám ơn đại ca." Cảm động đến rơi nước mắt Tiết Từ Phong, Nghĩ đến toa2ntha6n đau nhức nhanh chóng lên ngựa.

Hai chiến mã cùng đồng loạt lao nhanh, không lâu sau họ dừng ở ngoài gian miếu đồ nát.

"Ngung——" Hỏa Ngọc Hành ghi chặt dây cương, dừng lại trước cửa miếu như muốn đồ kia. Dắt theo con ngựa đen Tần Lôi vào trong miếu, phát hiện mưa rơi trong miếu không ít hơn bên ngoài bao nhiêu, thế nhưng bên trong miếu hình như dễ chịu hơn bên ngoài, miễn cưỡng có thể trú mưa được.

"Chậc! Thật đúng là, nơi này thật giống cái tên của nó hoang tàn dễ sợ." Tiết Từ Phong theo sau vừa vào miếu đã ồn ào. Dắt Lôi Minh kéo vào miếu, tìm một góc tườngcột đại vào một cây cột, mở tay nài ra, Thật may phía trong được gói bằng mảnh vải dầu không thấm nước, y phục chỉ hơi ẩm ướt, tạm chấp nhận được.

Hỏa Ngọc Hành buộc lại Tần Lôi, đỡ yên ngựa xuống, sau khi dàn xếp cho ngựa yêu xong mới bắt đầu nhìn quanh bốn phía.

"Đại ca ở đây có một ít cỏ khô và vài cành cây, chưa bị mưa ướt, có thể nhóm lửa không?" Tiết Từ Phong ở một góc trong miếu phát hiện ra củi khô.

"Ừ." Hấn nhẹ nhàng đồng ý, ánh mắt đột nhiên nheo lại, nhìn thấy phía dưới bàn thờ có một mảng đen.

Tiến lại gần nhìn hấn mới chắc chắn mảng đen đó chính là tóc, nhìn thấy một mớ nhân ngấm dưới gầm bàn thờ.

Hỏa Ngọc Hành vội vàng bước đến, Ngồi xổm xuống đỡ lấy đầu nàng. Hấn đưa tay thăm dò mạch đập trên cổ của nàng, cảm giác được mạch nàng đang đập từng nhịp yếu ớt

Còn sống!

Lông mày hơi nhíu lại, hấn nhìn vết sẹo gồ ghề phía mặt bên kia của nàng, là vết sẹo bỏng do lửa, Vừa nhìn thấy khiến người ta vô cùng sợ hãi, khi bị thương hấn phải rất đau!

"Từ Phong, mau nhóm lửa lên!" Hấn chút chần chừ nào ôm ngay người dưới gầm bàn thờ ra. Cô nương này toàn thân lạnh toát, trán nóng như lửa, hơi thở mỏng manh khó nhận biết

"Oa?" Tiết Từ Phong thấy đại ca ôm một cô nương, kinh ngạc tròn to mắt, nhưng không hỏi nhiều, tay chân nhóm lửa rất lưu loát, ở bên đông lửa sắp lại củi khô.

"Từ Phong đưa cho ta bộ y phục khô."

"Được" hấn chạy nhanh tìm tìm một bộ xiêm áo khô.

Hỏa Ngọc Hành đặt cô nương đó lên đám cỏ khô, cởi bỏ vạt áo của nàng ta, phát hiện Tiết Từ Phong vẫn đứngbên cạnh nhìn lập tức tròn mắt cảnh cáo.

"Quay sang chỗ khác!"

"Vâng!" Tiết Từ Phong nhanh chóng quay lưng lại, một tay gãi gãi đầu, cảm thấy nên nhắc nhở một câu. "Thật ra. . . . . Đại ca huynh cũng là nam nhân mà!"

"Đây gọi là làm việc phải biết linh động, việc cứu người so với lễ tiết đương nhiên quan trọng hơn" Hỏa Ngọc Hành quay lại hợp tình hợp lý nói, vì cứu mạng người, phải bắt chấp cả việc nam nữ thụ thụ bất tương thân.

Hít sâu một hơi động tác nhanh nhẹn gọn gàng cởi bỏ áo ngoài của nàng, Đỡ nàng ngồi dậy, dựa vào trước ngực mình, Cởi tiếp váy nàng.

"Đem xiêm áo cho ta. . . . ." Thấy Tiết Từ Phong định quay người đưa xiêm áo, hần liền khẽ quát, "Không được quay lại!"

"Xin lỗi nhất thời quên mất." Tiết Từ Phong dừng lại, đưa tay thò ra phía sau, để đưa xiêm áo cho hần.

Hỏa Ngọc Hành giúp nàng mặc nhanh xiêm áo vào, phát hiện nàng vẫn run cầm cập như cũ, đội mây hần nhúu lại lập tức phân phó.

"Từ Phong, đem Áo khoác lông chồn trắng ra đây cho ta, lấy thêm vài bộ xiêm y trải trên mặt cỏ khô nữa."

"Sao? Đại ca, áo choàng đó không phải muốn tặng cho phu nhân sao?" Đại ca đã bỏ thời gian ba năm Vất vả lắm mới săn đủ bộ lông chồn để làm thành áo, Định tặng sinh nhật phu nhân mà.

"Ta bảo đệ đem lại đây!" Hỏa Ngọc Hành Gằn giọng. Con chồn trắng kia thật sự tìm về vì sinh nhật mẫu thân, nhưng hiện giờ không thể suy nghĩ nhiều như vậy.

"Biết rồi, biết rồi." Hần ta vội vàng đem áo choàng ra, lại lấy y phục trong túi ra trải lên cỏ khô.

Hỏa Ngọc Hành choàng kín áo trên người nàng, mới đặt người vào chỗ đã được sắp xếp ổn thỏa.

"Đại ca, đệ phải làm gì nữa? Đệ cũng muốn sưởi ấm." Tiết Từ Phong cẩn thận hỏi lại chộc cho đại ca không vui.

"Lại đây đi! giúp nàng chắn gió trước, ta đi thay xiêm y." Lúc này Hỏa Ngọc Hành cũng ngồi chắn ở phía trước, chắn gió lạnh thổi vào miếu cho vị cô nương này.

À? Chắn gió?

Tiết Từ Phong miệng há to, thề nhưng cuối cùng cũng chỉ sờ sờ cái mũi, đi đến thay đại ca chắn gió cho vị cô nương xa lạ này.

"Wa . . . ! Cô nương này trên mặt lắm sao lại bị vết thương này ?" Trước đó không để ý, chỉ biết là một cô nương, lúc này nhìn thấy vết sẹo ở má phải nàng, Tiết Từ Phong không nhịn được sợ hãi hô lên. "Vết sẹo này do bị phỏng sao?" Giờ tay định sờ thử, không ngờ lại bị ngăn lại giữa không trung. "À! Đau ,đau ,đau. . . . . đại ca huynh bẻ gãy tay đệ rồi. . .!"

"Ai dạy đệ khinh bạc con gái nhà người ta!" Hỏa Ngọc Hành lạnh giọng trách cứ.

"Nhẹ thôi, Khinh Bạc?" Tiết Từ Phong kinh ngạc.

"Chẳng lẽ không đúng sao? Mặt cô nương nhà người ta có thể tùy tiện chạm vào sao?" Hỏa Ngọc Hành Trợn mắt với hần.

"Đại ca, cô nương này dung nhan đã bị hủy, đệ sao có thể. . . . ."

"Câm miệng! Mặc dù bề ngoài có ra sao, nàng vẫn là một cô nương con nhà lành!" Hỏa Ngọc Hành trầm giọng tức giận mắng.

Tiết Từ Phong hoảng sợ. Bỗng dung nhớ đến muội muội Ngọc Tú của đại ca vì ngoài ý muốn bị thương trên mặt để lại sẹo, khiến vị hôn phu Hứa gia ghét bỏ mà từ hôn. Nếu nàng ấy kiện lên quan phủ việc đó sẽ không diễn ra. Nhưng làm thế sẽ khiến nàng ấy mất mặt..., Hỏa gia cũng vì thế mà từ bỏ. Dĩ nhiên cũng vì thế mà khiến hai nhà trở mặt, có gặp nhau trên đường cũng làm bộ không thấy, Hỏa gia thậm chí lấy hành động chứng minh, nơi nào có sự hiện diện của Hứa gia thì sẽ không có người của Hỏa gia.

Sau đó Ngọc Tú cả ngày không ra khỏi phòng, ngay cả sân nàng cũng không bước ra, chưa đến một năm đã chết trong uất ức ngọc nát hương tiêu.

"Thật xin lỗi, đại ca đệ không có ý đó!" Lập tức vừa giải thích vừa xin lỗi, hần thật ra không có ý ghét bỏ người ta! Ô, đại ca còn đem người ta coi hết cả, xem hết cả, hần chẳng qua chỉ sờ vết sẹo thôi cũng không cho?"Đệ chỉ tò mò thôi!"

"Tò mò sẽ hại chết người ta, đệ không biết sao?" Không hiểu vì sao , không muốn bất kỳ kẻ nào đụng vào nàng, Hỏa Ngọc Hành giận dữ trừng mắt.

"À, đệ đau có nghĩ nhiều như vậy." Tiết Từ Phong lại gãi đầu.

"Sau này suy nghĩ cẩn thận một chút!" Hỏa Ngọc Hành lớn tiếng cảnh cáo. "Đừng hờ chút động tay động chân, cũng không được nhìn lung tung, có biết hay không?"

"Dạ dạ." Hần nhanh nhẩu trả lời.

"Trả lời một lần là được." Hòa Ngọc Hành nói xong mới buông tay hấn ra.

"Rồ"

Hòa Ngọc Hành tròn to mắt liếc hấn một cái, thật hết cách. Lấy trong trong hành lý ra một bộ xiên y và một bình sứ trắng, dừng lại một chút, hấn nhanh chóng thay đổi xiêm y của mình, cầm bình sứ đến bên cạnh cô nương kia

"Đi lấy túi nước của ta tới, đây" Hòa Ngọc Hành không trả lời hấn, ngược lại còn phân phó, thấy hấn rất lâu không có động tĩnh gì liền nhíu mày. "Từ Phong, Ngốc lằng ra đó làm gì thế ? Không nghe thấy huynh nói sao?"

"Dạ dạ dạ, đến ngay." Tiết Từ Phong hoàn hồn, chạy nhanh đi lấy túi nước. "Đại ca, túi nước." Hấn thấp giọng nói, đối với hành vi của đại ca hết sức ngạc nhiên, tuy nhiên hấn thức thời không nói gì thêm.

Đón nhận túi nước, Hòa Ngọc Hành một tay nghiền nát viên dược trong tay, mở nhẹ khớp hàm nàng ra, dứt từng ít từng ít được được tán nhuyễn chậm chậm, chậm chậm vào miệng nàng, đưa nước đến bên môi nàng, thật cẩn thận cho nàng uống nước.

"Đừng. . . . ." Đàm Ngu Cơ khổ sở rên thành tiếng, không tự chủ được nuốt thứ trong miệng xuống, lăm bắm trong miệng những lời vô nghĩa, nước mắt chảy xuống theo khóe mắt, "Cha. . . . . không đúng. . . . . kiện. . . . ."

Lệ rơi, Những lời vô nghĩa kia, làm Hòa Ngọc Hành trong lòng căng thẳng, phản phát như trở lại thời gian năm năm trước, muội muội Ngọc Tú bệnh nguy kịch, rơi vào hôn mê hoàn toàn, Nàng chỉ lăm bắm những lời vô nghĩa xin lỗi kia mà không thể chảy được nước mắt, nàng khiến toàn bộ Hòa gia thật sự hổ thẹn

"Nàng sẽ không sao ." Hấn không tự giác cúi xuống nhỏ giọng trấn an người trong lòng, dùng tay áo nhẹ nhàng lau nước trên khóe miệng nàng.

Nhìn người con gái trong lòng không ngừng run rẩy, hấn không nghĩ nhiều, vòng tay ôm lấy nàng, để nàng ngồi gọn trong lòng hấn, ôm sát vào ngực, vận công tăng thận nhiệt của mình lên để chính bản thân sưởi ấm cho nàng khỏi lạnh.

Tiết Từ Phong thấy thế, lại kinh ngạc thêm lần nữa, miệng mở to.

Cái này, việc này... . . . . . Ruột cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đại ca thế nhưng. . . . . Thế nhưng. . . . .

Tổ phụ hấn là tổng quản hầu hạ trong phủ từ rất lâu, hấn và đại ca có thể nói lớn lên cùng nhau, đã hai mươi mấy năm, tính tình của đại ca hấn hiểu nhất, nóng nảy y như họ Hòa của huynh ấy! Ngoài Mẫu thân và muội muội của huynh ấy ra, hấn chưa khi nào gặp huynh ấy nhỏ nhẹ dịu dàng với người khác?

Không chỉ có thế, còn cho cô nương này uống viên thuốc quý giá, ôm nàng, vận công giúp nàng khỏi lạnh!

Ôi chao! Còn nói hấn kinh bạc con gái người ta?

Nếu bảo vì cô nương kia đẹp như thiên tiên hạ phàm, vậy hấn liền có thể lý giải được, thế nhưng dung mạo nàng lại bị hủy như thế. . . . .

Đột nhiên, trong lòng Tiết Từ Phong này ra một ý nghĩ. Hay là đại ca xem nàng thành Ngọc Tú?

"Đại ca, người tính làm sao với cô nương ấy?" Hấn tò mò hỏi.

"Đợi mưa tạnh, đưa nàng vào thành tìm đại phu." Hòa Ngọc Hành không suy nghĩ gì trả lời.

"Đại ca, ý của đệ là sau khi nàng khỏi bệnh?"

Sau đó?"Đưa nàng vào phủ tướng quân trước, đợi nàng bình phục sẽ tính sau"

"Nhưng mà đại ca, chúng ta là lén trở về trước! Sao có thể quang minh chính đại đem người về phủ được?" Tiết Từ Phong không thể không nhắc nhở hấn.

Hấn và đại ca trở về trong lặng lẽ, nói cách khác chính là lén về trước, Mà tướng lĩnh phía dưới của đại ca y theo hành trình, ước chừng khoảng trên hai mươi ngày mới về đến.

Về phần vì sao phải lén quay về trước, tất cả đều bởi đột nhiên có lệnh triệu hồi đại ca về kinh, định về trước âm thầm điều tra có gì bất thường hay không, cho dù không có việc gì, nếu thực sự có việc cũng cần thời gian để nghĩ kế giảm nhẹ sự việc, sẽ không đến lúc không kịp trở tay.

"Vậy tạm thời đưa người gọi lại y quán."

"Lỡ như bại lộ thân phận thì sao?" Tiết Từ Phong đưa ra khả năng gặp phải.

Hòa Ngọc Hành hơi trầm ngâm."Mấy năm nay ta rất ít về kinh, khó được trở về một lần cũng chưa từng đi lại bên ngoài, biết mặt ta không nhiều người cho lắm, đúng ra sẽ không có người nhận ra ta ."

"Nhưng mà. . . . ." Hấn cảm thấy không ổn, còn muốn tiếp tục khuyên lại bị cắt ngang.

"Mặc kệ ra sao, trước hết đưa nàng tìm đại phu." Mạng người quan trọng, là việc cấp bách."Chờ hết mưa, chúng ta lập tức vào thành, về phần vấn đề khác, đến lúc đó tùy cơ ứng biến."

"Được" Tiết Từ Phong chỉ có thể nghe lệnh. Xem ra đại ca tám chín phần xem vị cô nương này như muối muối mình.

Không gian tĩnh lặng, ngoài tiếng mưa rơi, có những tiếng thở dốc ngắn của người con gái trong lòng, thỉnh thoảng ngẫu nhiên sẽ than nhẹ.

Không biết qua bao lâu, ít nhất cũng hơn một canh giờ!

Bên ngoài mưa bắt đầu ngớt, Hỏa Ngọc Hành quay sang nhìn Tiết Từ Phong, phát hiện hắn đang dựa vào cột ngủ gật, dòi tầm mắt lại nhìn người con gái trong lòng.

Lướt qua vết thương trên má phải nàng, nàng kỳ thật rất đẹp, chỉ là bình thường ánh mắt mọi người sẽ bị chú ý bởi vết sẹo xấu xí kia, ngay lập tức dòi tầm mắt đi mà không hề để ý đến.

đưa tay chạm nhẹ trên trán nàng, nhiệt độ vẫn nóng đến phồng tay, nhưng có thể thấy được thuốc kia đã phát huy tác dụng, hơi thở của nàng cuối cùng đã trở nên vững vàng hơn trước, người nàng lại tiếp tục run lên, nhìn sơ có vẻ đỡ khó chịu, việc này khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên người con gái trong lòng run dữ dội, hắn cố gắng bình tĩnh, nhìn nàng chậm chậm mở mắt ra.

Đôi mắt như nước hồ thu dịu dàng, tĩnh lặng đến xinh đẹp, trong đôi mắt đó nhìn ra được thần trí nàng hoàn toàn chưa thanh tỉnh, đôi mắt ngập nước long lanh nhưng lại mật mù tình mịch, khiến tim hắn như thất lại.

"Cha. . . . ." Cánh tay mềm mại run rẩy của nàng nắm lấy vật áo hắn, Lệ rơi."Xin lỗi. . . . . Ngu Cơ không thể. . . . . Giúp cha giải oan. . . . ."

"Đã không sao rồi, không sao rồi." Hấn nhẹ nhàng an ủi.

Nàng tên Ngu Cơ? Giải oan? Cha nàng bị sao thế?

"Cha. . . . . Người. . . . . Không sao ạ ?" Đàm Ngu Cơ thần trí mơ hồ lầm bầm lời vô nghĩa, chỉ có phụ thân sẽ dịu dàng với nàng như thế."Cha, sao. . . . . Làm sao bây giờ? Hạ Liên. . . . . Bị người xấu bắt đi rồi, đều do. . . . . Là con báo hại. . . . ."

Hạ Liên?"Ta sẽ giúp nàng tìm được Hạ Liên , nàng đừng lo lắng." Hấn nhẹ giọng nói.

"Thật tốt quá. . . . ." Nàng cuối cùng cũng an tâm nhắm mắt lại.

"Ngu Cơ. . . . ." Hấn nhẹ nhàng gọi

"Dạ. . . . ." Đàm Ngu Cơ rúc vào lồng ngực ấm áp của hắn.

ra nàng thực sự tên Ngu Cơ.

Hỏa Ngọc Hành hạ giọng than nhẹ, ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc đến trợn mắt, há mồm của Từ Phong.

Đột nhiên trong lòng cảm thấy xấu hổ, thế nhưng bên ngoài không hề thay đổi sắc mặt, vẫn tỏ ra không có gì.

"Về đến kinh thành tốt nhất đừng để ta nghe được chuyện gì liên quan đến hôm nay. . . . ." Trong lời nói đầy ý cảnh cáo cố ý muốn nói rõ ý của mình.

"Đệ. . . đệ vừa rồi mới ngủ gật, thật sự không thấy gì, hơn nữa chuyện hôm nay. . . . . Sao phải nhớ làm gì? Đại ca hiện nay chúng ta còn cách bọn họ mười ngày đường nữa" Tiết Từ Phong lắc đầu thật mạnh.

Hỏa Ngọc Hành gật đầu vừa ý. Xem ra hắn rất thức thời.

Đàm Ngu Cơ mê mẩn trong cơn sốt, mơ mơ màng màng nghe được giọng nói bên tai, thần trí sắp chìm vào mộng đột nhiên cảnh giác, Giọng nói của nam nhân này rất lạ !

Ngay sau đó, nàng liền nhớ lại mình đang ở đâu, đã xảy ra chuyện gì.

Nàng không phải đang ở nhà, phụ thân vẫn còn bị vu oan, Vậy người đang ôm nàng. . . . . Là ai?

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: chương 3

Đàm Ngu Cơ hoảng sợ mở mắt, đập vào mắt là khuôn mặt của một nam nhân xa lạ gần trong gang tấc!

"Buông ra. . . . ." Nàng hoảng hốt muốn đẩy ra muốn rời khỏi vòng tay hắn.

"Cô nương. . . . ." Họa Ngọc Hành vừa thốt ra được hai câu, định trấn an nàng, đột nhiên bị ấn một cái tát. Trong lúc đẩy dựa vì sợ hãi nàng quơ tay loạn xạ, đánh đấm lung tung. Thành linh đánh trúng mặt hắn, vô tình tâng cho hắn một cái bạt tai.

Trong nháy mắt, có đến hai tiếng hóp không khí, một tiếng là của Đàm Ngu Cơ, một tiếng khác là của Tiết Từ Phong.

Mọi hoạt động của cả ba người đều ngừng lại, khiến không khí xung quanh họ trở nên yên lặng.

Một lúc sau, Họa Ngọc Hành mới chậm chậm quay bên mặt bị đánh sang, đôi mắt đen thâm trầm nhìn giai nhân đang sợ hãi trong lòng.

"Cô, nữ nhân này thật là. . . . ." Tiết Từ Phong lấy lại thần trí, ngay tức khắc mắng nàng ta muốn lấy lại công đạo.

Ai ngờ Họa Ngọc Hành không đồng ý, nghiêng đầu trừng mắt, liếc hắn một cái. Giọng quát phẫn nộ lập tức ngừng hẳn, hắn sờ mũi một cái lui sang bên cạnh.

Quên đi, quên đi, hắn mặc kệ !

Sắc mặt của Đàm Ngu Cơ vốn dĩ đã tái nhợt, giờ phút này còn trắng bệch hơn trước, tay nàng có cảm giác đau rất , trên má của hắn còn in rõ năm ngón tay của nàng thậm chí còn bị móng tay nàng cào rách da chảy máu.

Mặc dù ,do không cẩn thận nhưng nàng đã đánh hắn

Nàng tát hắn một cái, việc mất mặt này, nếu hắn muốn đánh lại nàng, loại nam nhân uy vũ, khí thế bức người này, sợ rằng một chưởng có thể đánh chết nàng!

Đàm Ngu Cơ tràn ngập sợ hãi trong lòng, thậm chí còn không dám nhúc nhích trong một thời gian ngắn, quên luôn cả gãy dựa.

"Tĩnh rồi sao?" Họa Ngọc Hành nhẹ giọng hỏi. Tĩnh lại sau cơn mê lại phát hiện mình trong lòng một nam nhân lạ, hắn hoàn toàn có thể hiểu được sợ hãi của nàng, nên một chút tức giận với nàng cũng không có, thậm chí cũng không dùng giọng điệu ngạo nghễ của ngày thường nói chuyện cùng nàng, mà cố đè nén thanh âm, cố hạ nhẹ giọng vì sợ sẽ làm người nữ nhi yếu đuối này hoảng sợ.

Đàm Ngu Cơ không những hết sức kinh ngạc mà còn cảm thấy ngực nặng trĩu đau đớn hai lỗ tai nàng ù đặc, mắt cũng hoa hết cả lên. . .

"Đồ ngốc, thờ đi!" Họa Ngọc Hành cuống lên bảo, đưa tay vỗ nhẹ lên mặt nàng, "Đừng nín thở thế !"

Chớp chớp mắt mấy cái, sau đó hít sâu vào một hơi, trước mắt dường như nhìn rõ hơn, thế mới phát hiện ra thì ra nàng vì quá sợ hãi quên luôn cả thở!

"Trời ạ, nàng cũng thật là. . . . ." Họa Ngọc Hành không nhịn được lắc đầu, hắn thật sự đáng sợ như vậy sao? Rõ ràng hắn đã tận lực giảm nhẹ ngữ điệu, dùng giọng điệu nhẹ nhàng để nói, nhưng vẫn khiến nàng sợ hãi. "Ta sẽ không làm hại cô nương, cô nương đừng sợ ta, được không?"

Hắn cố ý đè ép giọng điệu xuống, nên khi Đàm Ngu Cơ nghe được cảm thấy đỡ sợ hơn, hoảng loạn sợ hãi lúc trước dần dần bình tĩnh tim đập chậm hơn một chút.

"Làm ơn. . . . . thả ta ra." Nàng thử mở miệng. Ngoài cha nàng ra nàng chưa từng gần gũi với nam nhân nào, chứ đừng nói đến ôm, đây phải là đặc quyền của vị hôn phu nàng! Nhưng vì thiện ý của hắn nên nàng mới không để ý, nàng biết hắn không có ý xấu.

"Ta đem cô nương đặt trên cỏ khô, được không?" Nói xong, hắn ôm nàng đứng dậy, lại nghe thấy tiếng nàng có chút hoảng hốt, hắn vội vàng đặt người trên y phục lót trên cỏ khô, sau đó lùi lại hai bước.

"Cám ơn. . . . ." Ngồi xuống vững vàng Đàm Ngu Cơ, cúi đầu cảm ơn, cúi đầu xuống là muốn chạm đến ngực, Ngực nhỏ mềm mại ẩn trong lớp áo lông trắng, không thể hiểu nổi.

Lông cáo trắng?

Àm. . . , nàng giờ mới phát hiện trên người mình khoác một bộ lông cáo trắng như tuyết cực kỳ quý, là một tấm áo choàng, mà áo choàng này không phải y phục của nàng!

"Ta. . . . . Y phục của ta. . . . ." Nàng kinh ngạc nhìn nam nhân trước mặt.

Khó hiểu , Họa Ngọc Hành mặt hiện lên vẻ xấu hổ.

"Xiêm áo Cô nương ướt đầm, toàn thân lạnh như băng, vì muốn bảo vệ tính mạng cô, cho nên ta giúp cô nương thay y phục." Hắc vội vàng giải thích. Cũng thật là! Rõ ràng không làm gì xấu, vậy vì sao phải xấu hổ chột dạ?

Đàm Ngu Cơ mặt đỏ lên, nhìn hắc, lại quay sang hướng người ngồi phía xa kia, thỉnh thoảng lại nhìn bọn họ một cái.

Bồi nàng. . . . . Có phải cả hai đều. . . . .

"Ta đã để đấy lui ra." Hòa Ngọc Hành dường như nhìn ra nghi hoặc của nàng."Cô nương xin an tâm, ta không hề có hành động thất lễ nào cùng nàng, chỉ đơn giản thay y phục cho nàng, nếu không thay ra, Cô sẽ chết công, Việc này chẳng qua là vì hoàn cảnh, cô nương không nên lo sợ về danh tiết."

Đàm Ngu Cơ cúi đầu tránh đi ánh mắt của hắc. Nếu đúng như cảm giác của nàng mà nói..., trên thân thể nàng hiện giờ không có một y phục gì ngoài áo choàng của nam nhân này, nói cách khác, thân thể của nàng đã bị nam nhân này xem hết cả!

Cảm cảm giác thẹn thùng tràn ngập cả nội tâm nàng, một cảm giác chưa sót tràn lên hốc mắt.

"Cô nương. . . . ." Thấy thế, Hòa Ngọc Hành nhú mi, trong lòng hơi hoảng sợ, khiến cho thần sắc hắc ngưng trọng."Nếu cô nương cảm thấy ta phá hỏng danh tiết của nàng, ta sẽ phụ trách, cưới nàng làm thê tử."

"Đại ca!" Nãy giờ vẫn đề ý đến bọn họ Tiết Từ Phong không thể nghe được nữa vội vàng chen . "Làm gì có ai đem nhân duyên mình ra bồi thường! Rất không có đạo lý!"

"Không có ai hỏi ý kiến người!" Hòa Ngọc Hành khề quát không cho hắc nói. Lời đề nghị này tuy vừa thốt ra, nhưng hắc không hề cảm thấy hối hận chút nào.

"Nhưng mà đại ca, Chung thân đại sự là chuyện rất quan trọng, sao có thể tùy tiện quyết định như vậy!" Tiết Từ Phong cả gan nói, dù thế nào hắc cũng không thể không hắc nhở. Huống chi muội muội hắc, Ánh Tuyết đã ái mộ đại ca nhiều năm, nếu nếu đại ca tùy tiện sắp đặt hôn sự, lấy một nữ tử thấp kém lại bị hủy hoại dung nhan, thế thì không bằng cưới Ánh Tuyết! Ít nhất bộ dạng của Ánh Tuyết còn xinh đẹp, đáng yêu hơn so với cô nương này.

"Câm miệng!" Hòa Ngọc Hành tức giận mắng.

"Công tử." Đàm Ngu Cơ rút cuộc cũng hồi phục lại tinh thần sau khi kinh ngạc, vội vàng lên tiếng chen ngang tranh chấp giữa bọn họ, nhưng vẫn không ngừng đầu."Xin lỗi, ta không phải trách huynh hay muốn đòi công bằng, công tử bồi vì cứu ta, ta hiểu, ân tình của công tử ta cảm tạ không kịp sao có thể bắt công tử phụ trách chứ! Chỉ là. . . . ." Chỉ là Loại luống cuống này, khiến cho nàng cảm thấy thẹn thùng!

Liên tục lắc đầu, như muốn xóa đi những hỗn loạn trong suy nghĩ, lại làm cho đầu óc vốn choáng váng vì cảm lạnh nay càng choáng váng hơn.

"Cô nương?" Hòa Ngọc Hành thấy thân mình nàng lung lay không vững, hơi lo lắng gọi nhẹ, muốn chạy đến đỡ lại sợ làm nàng hoảng sợ."Cô nương có khỏe không? Người nhiễm phong hàn, bệnh cũng không nhẹ, nên đừng nghĩ quá nhiều nữa, nghỉ ngơi thật tốt, đợi lát nữa tạnh mưa chúng tôi sẽ đưa cô nương vào thành mời đại phu xem bệnh."

"Ta. . . . ." Đàm Ngu Cơ đưa tay lên day hai huyệt Thái Dương hai bên cho đỡ đau đầu, dúi tay xuống phía dưới mới sờ thấy cái sẹo trên má, sự nhớ đến bộ dạng của mình lúc này.

Bộ dạng nàng hiện tại như thế, vị công tử này lại không chút nghĩ ngợi đã đề nghị sẽ phụ trách lấy nàng làm vợ!

Cứu nàng, có thể nói là do tấm lòng nghĩa hiệp, không thể thấy chết mà không cứu được, nếu nàng còn nguyên dung mạo, hắc đề nghị phụ trách, nàng sẽ cho rằng hắc xem trọng về ngoài của nàng. Nếu là báo ân cứu mạng, nàng sẽ nguyện ý lấy thân báo đáp.

Nhưng hôm nay đưa ra lời nói phụ trách khi nàng đã mất đi mỹ mạo, nàng cảm thấy, hắc quả thật chính nhân quân tử, sao thể lấy oán trả ơn.

Nàng tin hắc chỉ đơn thuần thay nàng đổi xiêm y, cho dù hắc nói không thêm liếc mắt nhìn nàng một cái, nàng cũng sẽ tin, còn về cảm giác thẹn thùng kia nàng phải nhanh chóng điều chỉnh lại thôi.

"Công tử. . . . . Không cần phải chịu trách nhiệm gì, ta biết người không hề có ý xấu" Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, cháng váng càng nghiêm trọng hơn, cảm thấy cảnh vật trước mắt quay tròn rất nhanh"Ta thực sự cảm tạ. . . . . Công tử cứu giúp, phần ân tình này, ta sẽ. . . . . Ghi nhớ trong lòng, ngày sau nếu có thể giúp lại việc gì. . . . ." Nàng lung lay cả người rồi ngã xuống.

Hòa Ngọc Hành thấy thế, bất chấp nam nữ thụ thụ bất thân, chạy lại đỡ nàng.

"Cô nương, đừng nói nữa, nàng cần nghỉ ngơi."

Đàm Ngu Cơ hoa mắt nhìn hắc, cánh môi đã mất huyết sắc vẫn tiếp tục thì thào:"Ngày khác. . . . . Nếu cơ hội, ta. . . . . Chắc chắn. . . . . Báo đáp. . . . . Ân tình. . . công tử. . ."

Nhắm mắt lại cả thân mình vô lực mềm nhũn.

Hòa Ngọc Hành đỡ lấy nàng bằng cánh tay trắng kiện của hắc một cách nhẹ nhàng.

"Đại ca. . . . ." Tiết Từ Phong lo lắng hỏi hần: "Huynh sẽ không cưới nàng ấy chứ?"

"Nếu Nàng gật đầu, ta sẽ cưới, đáng tiếc nàng ấy cự tuyệt." Hỏa Ngọc Hành cúi đầu nhìn giai nhân trong tay, dưới má trái nàng không hề có tỳ vết nào cũng không bị sẹo nên đập vào mắt người khác chính là vết sẹo rồi mất ở má phải kia . Nhìn vết sẹo kia hần không những không ghét bỏ, mà ngược lại còn cảm thấy đau lòng. Vết thương kia lúc đầu phải chịu đựng đến thế nào?

"Đại ca, huynh không phải đang giỡn chứ?"

"Đệ cảm thấy ta là loại người lấy chung thân đại sự của mình ra đùa giỡn sao?" Hỏa Ngọc Hành liếc xéo Tiết Từ Phong

Dĩ nhiên là không, thế nên hần mới lo lắng!

Bạn đang đọc truyện *Ngư Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: chương 4

"Đại ca huynh có phải hay không. . . . . Đem chuyện của Ngọc Tú mà liên tưởng đến cô nương ấy?" Do dự một chút, cuối cùng hần cũng hỏi ra miệng.

"Nàng quả thật làm ta nghĩ đến Ngọc Tú, bất quá việc này không ảnh hưởng đến việc ta muốn cưới nàng ấy. Ta cho dù yêu thương muội muội thế nào, cũng không thể muốn kết hôn cùng muội muội mình chứ!" Lờm hần ta một cái, Hỏa Ngọc Hành lười để ý đến hần, nghiêng đầu nhìn mưa bên ngoài miếu.

"Cho nên Huynh thực lòng muốn cưới nàng?" Tiết Từ Phong nghe xong nóng nảy.

"Ta không phải đã nói rồi sao?" Hần nhú mi, không kiên nhẫn lập lại.

"Đệ biết nhưng thật không hiểu nổi nàng. . . . ." Khùng bó như vậy! Tiết Từ Phong liếc mắt một nhìn vết sẹo rồi rầm trên mặt nàng, im bất, không có đem cảm giác trong lòng nói ra."Chỉ vừa mới gặp mặt, sao đạica lại muốn lấy nàng? Chẳng lẽ chỉ vì chịu trách nhiệm?"

Vì sao? Hỏa Ngọc Hành nhún vai. Đó chẳng qua chỉ là khi thốt ra lời đó không hề cảm thấy bài xích mà thôi

Nhưng hần lười tìm hiểu lý do, dù sao mặc kệ nói gì, Từ Phong vẫn cứ vì một vấn đề khác liên tục hỏi"Vì sao".

"Hết mưa rồi, thu dọn một chút, chúng ta phải lập tức vào thành." Hỏa Ngọc Hành phân phó."Ta mang theo nàng không thể phi ngựa chạy nhanh, đệ vào thành trước, tìm một khách điểm bình thường, phân phó chủ quán chuẩn bị hai thùng nước nóng, tìm đến một nữ nhân để hầu hạ, rồi tìm đại phu đến xem bệnh."

"Dạ, Đại ca." Tiết Từ Phong vừa định hành động, đột nhiên, Hỏa Ngọc Hành lên tiếng ngăn hần lại.

"Khoan đã, có người đến." Hỏa Ngọc Hành nhìn ra cửa miếu, người đến hành tung rất lộ liễu, có thể thấy không phải là người luyện võ.

Tiết Từ Phong ngẩn người, nhìn về phía cửa, một lúc lâu sau, mới có thể nghe thấy tiếng bước chân.

"Kỳ lạ, hết mưa rồi, sao phải chạy, chạy vội thế làm gì?" Về mặt nghi ngờ nói.

Hỏa Ngọc Hành gật đầu đồng ý, việc này đúng là đúng là đáng ngờ .

Nhìn xuyên qua cửa miếu, bọn họ thấy một dáng người nhỏ lao đảo chạy vào, vì thiếu cẩn thận vướng vào thềm đá, cả người chật vật ngã nhào.

"A!" Cô nương kia đau đớn kêu lên một tiếng, bất động nằm bẹp trên đất, nhưng lại rên lên những tiếng nức nở.

"Đại ca. . . . ." Tiết Từ Phong thấp giọng kêu, nhìn Hỏa Ngọc Hành.

"Ra xem thế nào."

"Dạ"

*****

Hạ Liên liễu mình bồn bả, ngực đau đớn giống như muốn nổ bung, nhưng mà nàng không thể ngừng lại.

phía su còn những kẻ hung dữ đang đuổi theo phía sau, Vì tự bảo vệ bản thân nàng đành phải nhân cơ hội họ không để ý đẩy ngã họ rồi chạy trốn. .

Trên đường đi, chưa đến thanh lâu nàng đã tỉnh lại, không nhìn thấy nhị tiểu thư nàng gặng hỏi kẻ giới thiệu, kẻ giới thiệu kia lại không chịu nói gì, lát sau mới thừa nhận đã để lại nhị tiểu thư ở lại ngôi miếu đồ.

Nàng nghe xong quả thực không thể tin nổi, chỉ nghĩ đến một nơi như vậy, nhị tiểu thư mảnh mai như vậy sao có thể chịu được?

Có lẽ. . . . . Nàng chỉ tìm được một thi thể lạnh như băng. . . . .

Không không không, sẽ không !

Hạ Liên nhanh chóng bỏ đi ý nghĩ xấu hiện lên trong đầu, còn tự trách mình sao có thể rửa tiểu thư như thế. Nhị tiểu thư sẽ không sao!

Bọn họ đều là người xấu thuộc hạ của kẻ giới thiệu kia, lừa dối người ta, hẳn đâu có dẫn mọi người đến tướng quân phủ làm nô tỳ, mà chính là lừa gạt các cô nương bán vào thanh lâu, khó trách họ phải vượt ngàn dặm xa xôi đến thành Lạc Dương tìm người!

Nếu Tam tiểu thư biết mình bị lừa, nhất định sẽ tự trách bản thân.

Nàng thở dốc, cảm thấy khó thở, tầm nhìn ngày một hẹp lại hơn, thậm chí bắt đầu trở nên mơ hồ, bên tai nghe được cả tiếng thở dốc của bản thân.

Mưa vẫn rơi, Hạ Liên sau tiếng sấm chớp sáng, hai chân vướng vào nhau, ngã nhào, nàng cứ nằm đó tưởng như hông thể động đậy, nhưng là vừa nghĩ đến sinh tử của nhị tiểu thư không rõ ra sao, nàng buộc bản thân mình phải bò dậy nhắc chân đau kinh khủng tiếp tục đi về phía trước

Nàng cố chạy về phía trước, không biết rằng mình có chạy chậm hay không? Không biết người đuổi theo nàng có đuổi đến không ?

Không được, nàng tuyệt đối không thể để bị tóm!

Nàng thừa dịp bất ngờ trốn khỏi, nếu bị tóm trở lại lần xanh, chỉ sợ sẽ không thể thoát được, đến lúc đó nhị tiểu thư phải làm thế nào?

Hạ Liên không biết mình chạy bao lâu, cũng không biết mưa đã ngừng hay chưa, hiện tại nàng chỉ cảm thấy dù có chạy đến chết cũng không thể chạy đến ngôi miếu đồ nát thì từ xa đã nhìn thấy cái nóc của ngôi miếu, nàng lao đảo chạy về phía ngôi miếu

Nhị tiểu thư nhất định phải còn ở đây, nhất định không có việc gì. . . . .

Chạy về phía cửa miếu đồ, đôi chân mệt mỏi không thể nhắc cao, khi bước qua bậc thềm cao ở cửa, căn bản là nàng không còn kịp nhắc chân lên nữa ngã nhào mạnh xuống đất.

"A ——" Hạ Liên vì cú ngã đau mà nhất thời không thể nhúc nhích, chỉ có thể quỳ rạp trên đất, trong lòng xót xa, thân mình đau đớn, hơi thở dồn dập không nhận được nữa mà bật khóc

Đột nhiên vang lên tiếng mình khóc còn nghe được những âm thanh khác. Kỳ lạ, như ngoài tiếng thở dốc của mình, nàng còn nghe được giọng của một nam nhân?

Không phải nàng nghe nhầm chứ ?

Chỉ trong nháy mắt, nàng nghĩ đến khả năng những người ở thanh lâu đuổi đến?

Hốt hoảng, Hạ Liên mặc kệ đau cũng phải bò dậy, sợ hãi nhìn về phía giọng nói kia, căn bản không để ý âm thanh đó từ trong miếu hay ngoài miếu.

Sau đó, nàng nhìn thấy hai nam tử. . . . . Nhị tiểu thư?

Nàng nhìn thấy nhị tiểu thư nhà nàng, không nhúc nhích còn bị một nam tử cao lớn uy vũ ôm vào ngực hẳn.

Đúng là nhị tiểu thư rồi, mặc dù khuôn mặt kia đã tựa vào lồng ngực nam nhân kia, nhưng nàng nhận ra rất rõ, đó chính là nhị tiểu thư.

"Tiểu thư!" Hạ Liên kêu to lên, mặc kệ đau đớn trên người, nàng đẩy Tiết Từ Phong ra, vội đến hướng Hòa Ngọc Hành không muốn đoạt người cùng hân.

Tiểu thư?

Hòa Ngọc Hành ôm cô nương trong lòng, cẩn thận che chở, chỉ thoáng cái đã tránh được, cô nương không biết từ đâu xông ra..

"Buông nàng ra!" Hạ Liên hô to. Hai người nam nhân này. . . . . Bọn họ rốt cuộc đã làm gì nhị tiểu thư? Nhị tiểu thư vì sao hôn mê bất tỉnh?

"Nàng là tiểu thư nhà người?" Hòa Ngọc Hành nhíu mi hỏi. Quần áo của nàng không giống một tiểu thư thế nhưng. . . . . Lờ thốt ra kia có rất nhiều tình cảm, không thể giả được.

Hạ Liên hoảng sợ. Nàng quýnh lên, nên quên mất tiểu thư đã dặn!

Nhị tiểu thư nói, sau khi ra khỏi cửa Dàm gia thì sẽ không còn tồn tại nô tỳ, tiểu thư nữa, để tránh việc không may, trên đường đi hai nàng sẽ giả làm tỳ muội, nàng nàng lớn hơn tiểu thư hai tuổi nên làm tỳ tỳ, còn nhị tiểu thư làm muội muội, đổi tên Hạ Cơ nhi.

"Không, nàng. . . . . Nàng là muội muội của ta."

Hòa Ngọc Hành không tin, hấn tin tưởng xưng hô mới rồi của nàng hơn.

"Người mau thả muội muội ta ra, trả lại muội muội muội cho ta!" Hạ Liên lại muốn nhào tới trước, nhưng bị Tiết Từ Phong chặn lại.

"Cô nương, bình tĩnh một chút, đại ca nhà ta là ân nhân cứu mạng muội muội người. Nếu không có đại ca nhà ta muội muội nhà cô hẳn đã đi hầu ông bà rồi." Tiết Từ Phong giải thích, chỉ hai viên dược kia thôi đã trăm ngàn lượng bạc, mà đừng nói có tiền chắc đã mua được nha.

Hạ Liên nháy mắt mấy cái. Bọn họ cứu nhị tiểu thư?

"Cô nương tên là Hạ Liên sao?" Hòa Ngọc Hành đột nhiên nghĩ đến.

Nàng kinh ngạc. "Làm sao người biết?"

"Ngu Cơ nói, nàng nói cô nương bị người xấu bắt đi rồi, nàng rất lo lắng cho cô."

Hắn ngay cả khuê danh của nhị tiểu thư cũng biết?

"Tiểu thư nói?" Hạ Liên bởi vì quá mức kinh ngạc, không chú ý đến mình lại lỡ miệng.

"Đúng." Nàng quả nhiên là "Tiểu thư"! Hòa Ngọc Hành đưa mắt xuống, nhìn người con gái trong lòng

Hạ Liên nhìn chăm chăm thứ đang bao bọc lấy tiểu thư, thoát nhìn hình như là áo chồn trắng quý giá, giống như rất được chiếu cố chu đáo.

Buông lỏng nghi hoặc trong lòng, cả người bắt đầu không còn sức ——

Tiết Từ Phong nhìn thấy nhanh tay đỡ lấy. "Cô nương, cô không sao chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: chương 5

"Buông ra." Hạ Liên đưa tay đẩy thân hình cường tráng đó ra.

"Trước hết phải thay y phục ướt đó ra." Hắn cẩn thận buông nàng ra.

"Không cần!" Nàng nàng sao có thể ở trước mặt hai nam nhân thay quần áo. . . . .

Hạ liên vội vàng trùng to mắt nhìn bộ xiêm áo bên cạnh đồng lửa. Nhìn thật sự rất quen mắt, đây không phải là quần áo mặc trên người nhị tiểu thư sao?

Nàng nhào về phía trước, cầm lấy xiêm y lật xem, không chỉ vậy ngoài, nội y như yếm, quần lót, tất cả đều ở đây! Trong phút chốc nàng mặt xanh mét, nói như vậy. . . . .

Trùng to mắt nhìn nhị tiểu thư được nam nhân kia ôm trong lòng, áo choàng che phủ kín toàn thân, nàng không thể nhìn thấy lớp áo phía dưới nhị tiểu thư sẽ không phải. . . . . Trần như nhộng chứ!

"Các người. . . . . Các người đã làm gì muội muội ta?" Hạ Liên hoảng sợ kêu, không dám nghĩ xiêm áo này là do ai cởi. "Này —— từng kiện xiêm áo. . . . . Phải. . . . . Phải. . . . ."

"Là xiêm y ướt đầm." Hòa Ngọc Hành trừng mắt quên hạ thấp giọng nói chuyện tỳ nữ này, rồi lại nhớ tới người con gái trong lòng, lại nén lại giọng ỏi đến mức cực kỳ nhẹ nhàng.

"Các người sao có thể. . . . ."

"Chẳng lẽ cô nương tính để tiểu thư nhà cô nương chết cóng sao?" Hắn cố ý dùng hai chữ "Tiểu thư" này để xưng hô.

Mà Hạ Liên bởi vì quá hoảng sợ, căn bản không chú ý chi tiết này.

"Đương nhiên không phải! Nhưng mà. . . . ." Nhưng mà danh tiết của nhị tiểu thư cứ như vậy bị hủy, sau khi nhị tiểu thư tỉnh dậy biết được, không biết sẽ có phản ứng gì, nên nàng lo lắng!

"Cô nương, cô yên tâm, đại ca nhà ta bảo ta quay lưng lại nên ta không thấy gì hết." Tiết Từ Phong nói chen vào hi vọng khiến nàng bớt lo lắng.

Hạ Liên nghe xong, ngược lại về mặt càng xấu hơn nữa. Theo như lời hắn, thì có nghĩa là, đại ca hắn chính tay cởi sạch xiêm áo của tiểu thư còn gì!

"Này, cô không phải muốn đại ca ta phụ trách cô nương ấy chứ!" Nhìn lên thấy vẻ mặt kia của nàng, Tiết Từ Phong tiếp tục thanh minh "Tiểu thư nhà cô . . . . hay là muội muội nhà cô ?" hắn lại nghi hoặc hỏi.

"Nàng là muội muội của ta."

"Được rồi, muội muội thì muội muội. Muội muội của cô nương cũng nói với đại ca ta đối với nàng ấy có ân tình, không cần phải chịu trách nhiệm hay phụ trách gì!"

"Muội muội của ta biết người. . . . ." Nàng nhìn phía Hỏa Ngọc Hành, "Người giúp nàng. . . . . Thay xiêm áo?"

"Đúng vậy, biết rất rõ." Trả lời vẫn là Tiết Từ Phong . Cho nên, nàng đừng vọng tưởng đem muội muội mình gả cho đại ca.

Thật không vậy? Hạ Liên nặng nề thờ ra.

"Cô nương nên thay y phục ướt ra đi, thời tiết quá lạnh, nếu cô nương cũng bệnh sẽ không có người chiếu cố muội muội của cô ." Tiết Từ Phong nói xong, đưa y phục của hắn cho nàng. "Mặc tạm thứ này vậy, khi nào vào thành ta sẽ thu xếp cho hai người."

"Ta. . . . ." Hạ Liên do dự nhìn bộ trang phục nam nhân.

"Không cần lo lắng, chúng tôi tuy rằng chưa từng nhận mình là quân tử, nhưng không bao giờ làm những hành động tiểu nhân." Tiết Từ Phong thử cười rộ lên, hắn chỉ chinh nhiều năm phương bắc, toàn gặp những nữ tử to cao phương bắc, đã quá lâu hắn chưa gặp qua những nữ tử yếu kiêu nhỏ nhắn, xinh xắn chốn quê nhà như nàng.

Hạ liên giương mắt nhìn hắn, cảm thấy hơi xấu hổ, bọn họ dù sao cũng là ân nhân cứu nhị tiểu thư, nàng còn không chút cảm kích, vừa đến đã quát người ta, một lời cảm ơn cũng chưa nói.

"Cám ơn. . . . . Cám ơn hai người đã cứu muội muội ta." Nàng nhỏ giọng nói cảm tạ, đưa tay tiếp nhận xiêm áo.

"Cô nương đến góc tường bên kia thay đi, ta giúp cô nương che chắn." Tiết Từ Phong cầm lên một tấm áo chàng, quay lưng về phía tường, miễn cưỡng cũng có thể xem như có một không gian tư mật.

Hỏa Ngọc Hành đối với hành động của bọn họ làm như không thấy, tầm mắt chuyên chú vào người con gái trong lòng hắn.

Trong lòng có một vấn đề không thể lý giải, nếu nàng là Tiểu thư, vì sao lại lưu lạc đến đây?

"Hai người không phải là người kinh thành đúng không?" Hắn liếc mắt nhìn về phía Hạ Liên đang đổi xiêm áo bên kia hỏi

Nàng một bên kéo lại xiêm áo một bên lắc đầu.

"Không phải, ta cùng. . . . . Muội muội là người Lạc Dương, theo kẻ dẫn mối đến kinh thành. Ai ngờ kẻ dẫn mối kia là kẻ xấu, lừa bảo sẽ dẫn chúng ta đến phủ tướng quân làm nô tỳ——"

"khoan. . .khoan, cô nương vừa nói phủ tướng quân?" Tiết Từ Phong kinh ngạc chen vào lời của nàng, rồi liếc mắt nhìn sang đại ca: "Vị tướng quân ấy?"

"Là Hỏa tướng quân." Hạ Liên trả lời thẳng. Sau khi Cột chắc xiêm y, nàng nhận lấy tay nải của Tiết Từ Phong đưa cho, ngồi xổm người xuống xếp lại y phục của tiểu thư mình.

"Hỏa Ngọc Hành?" Hỏa Ngọc Hành nhướn mày hỏi lại.

"Đúng vậy!" Nàng gạt đầu, thấy sắc mặt của họ trong lòng nghi hoặc, "Sao vậy? Chẳng lẽ trong kinh thành không chỉ có một vị Hỏa tướng quân sao?"

"Kể tiếp đi." Hỏa ngọc hành nhướn mày.

"Người dắt mối đó nói, bởi vì Hỏa tướng quân quanh năm đóng đô nơi biên quan, rất ít trở lại kinh thành, cho nên phủ tướng quân hoang phế nhiều năm, hiện nay hỏa tướng quân phụng chỉ quay về kinh, trong phủ cần một lượng lớn nha hoàn, ông ta mới đến Lạc Dương, để lựa chọn nô tỳ."

"Điều này sao có thể! Phủ tướng quân là phủ đệ hoàng thượng ban cho, cho dù Hỏa tướng quân cả năm không ở đó, nha hoàn thị vệ và tổng quản phải có chứ, còn phải luôn quét dọn, giữ gìn sạch sẽ ! Chỗ được Hoàng thượng ngự ban cho mà dám coi rẻ sẽ mang tội khi quân!" Tiết Từ Phong lăm chuyện xen vào.

"Sau đó thế nào?" Hỏa Ngọc Hành nóng nảy tức giận, không thể tin được thậm chí có kẻ dẫn mỗi đám đem phủ tướng quân nhà hấn ra lửa gạt, quả thực đã ăn gan báo mã!

Hạ Liên hoảng sợ liếc nhìn hấn. Khí thế của hấn khiến người ta sợ hãi! Kiến na2ngkho6ng tự chủ được mới lui sát lại bên cạnh Tiết Từ Phong.

"Người dẫn mỗi mới tìm đến cô nương ở quê như bọn ta tự bán mình làm nô, dẫn chúng ta đến kinh thành, kết quả đem qua tại đây hấn hạ mê được mọi người, nhan lúc mọi người hôn mê đem bọn ta đến thanh lâu, co2nvi2 ghét bỏ muội muội ta nên bỏ lại nàng lại đây để nàng tự sinh tự diệt . . . ." Nói xong hai vành mắt nàng đỏ hoe. Nghĩ đến khi nàng vừa tỉnh lại không thấy tiểu thư đâu còn mình thì bị bắt, thực đáng sợ.

"Thật đáng kinh tởm!" Tiết Từ Phong cả giận mắng. Còn dám dùng danh nghĩa tướng quân phủ để lửa gạt cô nương lương thiện như Hạ Liên!

"Đại ca không thể để việc này diễn ra được!"

"Dĩ nhiên là không thể!" Hỏa Ngọc Hành nghiêng răng nói. Nghĩ đến bọn người xấu già danh hấn, còn thiếu chút nữa tổn hại đến vị cô nương mà hấn đang ôm lúc này, trong tâm tư hấn dâng trào lửa giận.

Vội về mặt mờ mịt Hạ Liên nghe mà chẳng hiểu gì, nàng chỉ lo lắng sẽ không thể vào được tướng quân phủ.

"Xin hỏi, ý của hai người là phủ tướng quân không thiếu nô bộc sao?" Nàng lo lắng truy vấn.

"Thiếu hay không thiếu chúng ta cũng không biết." Tiết Từ Phong nhún vai trả lời, ba năm, năm năm mới trở về một lần, sao mà biết được! Vội lại việc này do tổng quản phụ trách hấn đâu có biết.

"Cho nên vẫn có khả năng thiếu người đúng không?" Hạ Liên lo lắng hỏi lại. Nhất định phải thiếu chứ, bằng không sao hai nàng thể vào đó được đây? Chẳng phải Nhị tiểu thư muốn tiếp cận Hả tướng quân xin người giải oan cho còn gì?

"Hai người muốn vào phủ Hỏa tướng quân à?" Hỏa Ngọc Hành đột nhiên hỏi.

"Ta cùng muội muội định ký văn tự bán mình một năm, để có bạc gửi về cho gia đình, cũng có thể tự nuôi được bản thân mình." Hạ Liên nói theo như những gì nàng và tiểu thư bàn nhau từ trước.

"Được, nếu hai người muốn đến phủ tướng quân thì đến, ta sẽ giúp hai người vào đó." Hỏa Ngọc Hành gật đầu nhận lời, lại rừ mắt nhìn nữ tử trong lòng. Sẽ đưa nàng vào vòng che chở của mình!

"Thật sao? Huynh có cách?" Hạ Liên vui mừng hỏi.

"Cô nương, nếu đại ca nhà tôi không có biện pháp vậy sẽ chẳng ai có thể làm được gì, yên tâm đi!" Tiết Từ Phong cười nói.

"Thật tốt quá, đa tạ đại gia, đa tạ đại gia." Hạ Liên thiếu chút nữa quỳ xuống dập đầu."Nhưng. . . . có thể xin ngài buông muội muội ta ra không?" Cứ ôm như vậy thật không ổn.

"Nàng bị hàn khí xâm nhập, ta đang vận công sừ ầm cho nàng, chẳng lẽ cô nương muốn nàng bị lạnh cóng sao?" Hỏa Ngọc Hành lạnh lùng liếc nàng 1 cái.

"À" Hạ Liên kinh ngạc há mồm, thế nên không nói thêm gì nữa.

Nàng vẫn rất dễ tâm, nhưng vị đại gia này khí thế quá đáng sợ, nàng không dám, cũng biết mình không thể cãi lại hấn. Còn nữa. . . . hành động của hấn là bảo vệ Nhị tiểu thư, mà nhị tiểu thư hình như cũng rất ổn khi nằm trong ngực hấn

Thôi. . . . Được rồi, nàng coi như không phát hiện ra vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: chương 6

Mở điện canh bốn, một đêm ngủ không an giấc, Đàm Ngu Cơ mở mắt.

Bên ngoài mưa vẫn lất phất rơi, gió theo cửa lùa vào khiến căn phòng trở nên lạnh buốt .

Nàng nghiêng đầu nhìn Hạ Liên đang ngủ say bên cạnh, đôi mắt nàng ánh lên ngưỡng mộ, ngưỡng mộ nàng ấy có thể ngủ say như vậy một cách ngọt

ngào.

Vào Phủ Tướng quân đã mấy ngày, nhớ đến vài hôm trước khi nàng tỉnh lại là đang được ủ ấm trong y quán, còn Hạ Liên ở bên cạnh chăm sóc, về vị công tử kia, Hạ Liên nói họ đưa hai nàng đến y quán trả tiền chữa bệnh, sắp xếp cho cả hai rồi rời đi.

Trước khi đi họ còn lưu lại một phong thư bảo hai nàng cầm đến Tướng quân phủ. Trong thư viết những gì nàng không biết, nhưng hai nàng nhờ vào lá thư kia mới không gặp trở ngại gì vào được phủ tướng quân.

Nàng đã từng hỏi Nguyên tổng quản thân phận người viết thư, Nguyên tổng quản chỉ liếc nhìn nàng một cách kỳ lạ, không được rồi, nàng nàng sao dám hỏi nữa cơ chứ, cứ như vậy tạo nên khúc mắc trong lòng, mãi không giải được.

Hạ Liên được phân cho quét tước ở cổng trước, bởi vì dung mạo nàng xấu xí, bị phân đến làm việc lật vật trong nhà bếp.

Ở Phòng bếp, mỗi người một việc, công việc của nàng rất đơn giản, phụ xách nước, phụ đầu bếp chính chuẩn bị bữa, phụ trách rửa rau củ các loại, sau khi nấu nướng xong thì dọn sạch phòng bếp.

Bắt tay vào làm việc, tay chân nàng cứ loạn cả lên, mặc dù biết nên làm những gì, nhưng không biết nên làm thế nào, ngay cả mức nước lên từ giếng cũng không biết. Sau này, mặc dù biết cách thì lại làm rơi cái gầu xuống giếng. Khiến Ngô đại nương quản lý phòng bếp phạt vài roi, việc này nàng không dám cho Hạ Liên biết.

Từ từ, tuy rằng công việc dần biết làm, thế nhưng vẫn hay sai sót, chưa thể quen được với khổ cực như vậy.

Nhưng mà tay nàng, chỉ có ba ngày ngắn mà đã thật thâm, bọt nước nổi lên rồi vỡ ra, bong hết cả da tay, không được bôi thuốc tốt, Giờ bắt đầu sưng mủ. Mỗi tối khi được đi nghỉ, Hạ Liên luôn nước mắt lưng tròng đau lòng thương xót, bôi thuốc thay nàng, khiến cho những nha hoàn cùng phòng cứ trêu chọc nói Hạ Liên giống như gà mẹ che chở cho gà con.

Bởi vì là người ra tay đánh nàng bị thương, Ngô đại nương không để nàng rửa rau, sợ nàng làm bẩn rau dưa, chuyển sang sai nàng khiêng củi vào góc trong phòng bếp. Tuy rằng chuyển củi vất vả, nhưng miệng vết thương không tiếp xúc với nước, cũng xem như việc tốt.

"Tiểu thư?" Hạ Liên mờ mắt nhá nhem buồn ngủ hỏi, "Ngủ không được sao? vì đau tay à?" Vừa tỏ ra lo lắng vừa loạng choạng chồm dậy.

"Không, ta không sao, chỉ không buồn ngủ thôi." Đàm Ngu Cơ vội vàng nhỏ giọng trấn an, giọng nói nhu hòa, uyển chuyển rất có ma lực làm an lòng người khác. Nàng biết Hạ Liên vẫn còn chưa tỉnh hẳn, nếu không sẽ không gọi nàng là tiểu thư. "Tiếp tục ngủ đi, trời còn chưa sáng đâu."

"Vâng. . . . ." Nhắm mắt lại, liền ngủ say như chết.

Sợ lại đánh thức Hạ liên, nàng nhẹ nhàng vén chăn lên, rón ra rón rén xuống giường, lấy áo khoác, ra khỏi phòng.

Không khí lạnh mang theo mưa tấp thẳng vào mặt Đàm Ngu Cơ, cái mũi hơi cứng lại, nàng giơ tay muốn xoa mũi làm nó nóng lên, chợt nhớ đến tay đau

Tuy rằng ngày nào từ phòng bếp về Hạ Liên cũng giúp nàng bôi thuốc, nhưng thuốc không có tác dụng nhiều lắm, nàng chỉ có thể cắn răng chịu đựng quần thêm vài miếng vải quanh tay

Chậm chậm nắm chặt tay lại, cắn răng nhịn đau, nàng giờ đã không còn là tiểu thư nữa, phải nhanh chóng tập cho quen mới được.

Thời gian có rất nhiều, cả một ngày dài, nếu ngủ không được, đến nhà bếp làm cho quen việc!

Nàng quay vào phòng lấy đèn lồng, nhìn theo ánh sáng của ngọn đèn dọc hành lang nàng tìm được bếp.

"Dạ, nô tỳ tuân Lệnh." Nàng vừa đi, vừa lẩm bẩm những câu hay dùng trong sinh hoạt ngày thường.

Ngày hôm qua, Nguyên tổng quản mới triệu tập mọi người lại và tuyên bố, tướng quân đã về đến kinh thành, tiền cung điện thánh, hoàng thượng mở yến tiệc tẩy trần ba ngày liền, ba ngày sau tướng quân sẽ hồi phủ.

Nghĩ đến viện này, nàng cảm thấy có chút bất an.

Đến giờ, nàng chưa nghĩ ra biện pháp tiếp cận Hòa tướng quân, chỉ là một nô tỳ nhỏ bé thì việc gặp tướng quân là việc rất khó không phải sao?

Đàm Ngu Cơ không lo lắng bước vào phòng bếp, đem đèn đặt lên bàn, không nghĩ tới vừa ngẩng đầu, liền thấy một người xa lạ thân hình cao lớn ở trước mặt, mỗi tay cầm một cái bánh bao tròn mắt nhìn nàng!

Đó là một người có chút lợm lợm, râu che kín hơn phân nửa khuôn mặt nam nhân lạ, nói cách khác, ban đêm có người xông vào phủ tướng quân!

Trong đầu nàng ý thức được sự việc ngay lập tức, nàng sợ tới mức lùi từng bước.

"Nghe thấy tiếng bước chân vốn tính trốn, kết quả phát hiện là cô. . . . ." Tiết Từ Phong vừa mới mở miệng, nàng đã hoảng sợ quay người bỏ chạy, hấn ngăn ra một lúc mới hồi phục lại tinh thần, chạy nhanh bỏ luôn bánh bao đuổi theo người. "Này ! Chờ một chút!"

"Bớ Người ta. . . . . a. . . . . a. . . . ." Đàm Ngu Cơ mới định hét to, thành linh một bàn tay từ phía sau che miệng nàng lại, cả người cũng bị giữ lấy, nàng liêu minh giấy dựa, lại không thể động đây.

"Đừng kêu đừng kêu, tôi không phải người xấu, tôi là. . . . . A!" Tiết Từ Phong muốn giải thích, bịt miệng nàng nhưng tay lại cảm thấy đau.

Đàm Ngu Cơ dùng sức cắn cái tay kia, khiến hắn phải buông tay bịt miệng nàng ra.

". . . . ." Nàng lao ra khỏi bếp, lại muốn kêu cứu, bất ngờ đụng phải ngực một người khác.

"Có chuyện gì?" Hóa Ngọc Hành trấn an thân mình nhỏ bé đang hoảng hốt kia. "Từ Phong, người đang làm gì ở đây?"

Giọng nói này!

Từ hoảng sợ vạn phần, liêu minh giấy dựa Đàm Ngu Cơ, vừa nghe thấy giọng nói này kinh ngạc ngẩng đầu lên.

"Công tử!" Nàng kinh ngạc nhỏ giọng kêu, hai tay bất giác kéo vạt áo của hắn. "Công tử tại sao lại ở đây?"

"Đại ca." Tiết Từ Phong bước đến.

Đại ca? Đàm Ngu Cơ sững sốt, chẳng lẽ. . . . . vội vàng quay lại nhìn Tiết Từ Phong, không có ấn tượng gì, hắn là nam tử khác trong miếu đồ?

Hóa Ngọc Hành trừng mắt liếc hắn một cái, lại khiến nàng sợ tới mức như vậy hốt hải đến độ toàn thân run như thế

Nhận được ánh mắt lên án của đại ca, Tiết Từ Phong gãi đầu, hơi bất mãn

"Đệ không phải có ý dọa nàng, đệ nghe thấy tiếng động vốn muốn trốn, nhưng lại phát hiện ra nàng mới không trốn, chính là vì nàng không nhận ra đệ, lại không cho đệ cơ hội giải thích, sao lại trách đệ? Đệ tốt xấu gì cũng coi như nửa ân nhân cứu mạng nàng chứ bộ!"

Đàm Ngu Cơ giật mình, quả nhiên một vị công tử khác hôm đó

"Xin lỗi, ngày ấy cơ thể của ta chưa khỏe, thế nên trí nhớ không tốt lắm, không thể nhận ra công tử." Nàng nhẹ giọng nhận lỗi, hắn nói không sai, hắn cũng là ân nhân của nàng, nàng lại không thể nhận ra hắn.

Thì ra? Trí nhớ không tốt lắm, lại nhớ rõ đại ca, ngay cả giọng nói thôi cũng nhận ra, nàng vừa mới chỉ vừa nghe giọng đại ca còn chưa nhìn thấy mặt đã nhận ra đại ca rồi.

"Đừng để ý đến hắn, bộ dạng hắn thế kia ngay cả người nhà hắn còn nhận không ra nữa là nàng." Hóa Ngọc Hành trấn an nàng. "Nhưng vào giờ này không phải nàng nên đang nghỉ ngơi trên giường sao? Ở trong này làm gì?" Hắn nhíu mi chăm chú nhìn nàng, chỉ mới vài ngày, nàng sao lại gầy đi nhiều như thế, nàng rốt cuộc có biết tự chăm sóc bản thân hay không!

"Công tử, hai người vì sao đêm khuya lại xông vào phủ tướng quân?" Đàm Ngu Cơ không trả lời hắn, ngược lại còn lo lắng hỏi. "Công tử nếu gặp khó khăn gì, ta sẽ dùng toàn bộ sức lực của mình giúp đỡ, công tử đừng nên là việc xấu."

Hóa Ngọc Hành nhíu mày, giọng tay ngăn lại ý định muốn giải thích của Tiết Từ Phong.

"Từ Phong, Đệ đi trước đi, đi nhanh một chút." Từ Phong hiện tại đang cùng vài thủ hạ theo dõi kẻ môi giới cầu kết với thanh lâu kia, muốn bắt được kẻ có thân phận lớn, đứng phía sau chống lưng cho thanh lâu, thanh lâu kia mới có thể kiêu ngạo như vậy.

Tiết Từ Phong gật đầu, như trước kia đi vẫn không quên nhắc "Đại ca, trời sáng rất nhanh đó, huynh phải trở về trước khi trời sáng."

"Ta biết." Hóa Ngọc Hành gật đầu. Hắn hiện nay nên ở trong cung mới đúng, lạng lẽ chuồn ra khỏi cung mà bị phát hiện ... sẽ bị hỏi tội, cho nên trước khi trời sáng phải trở lại trong cung.

"Đệ đi trước đây." Tiết Từ Phong quơ tay lấy mấy cái bánh bao trong giỏ trúc đặt trên bếp, liếc mắt đo dục nhìn đại ca, cuối cùng đi trước rồi tính sau.

Hóa Ngọc Hành cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt nàng có ánh lệ quang cùng nỗi lo lắng, khiến tâm hắn khẽ động, tầm mắt dừng lại tầm mạng che mặt trên mặt nàng, tầm mạng kia dường như không thể che hết được vết xẹo rồi rậm trên má nàng, nhưng hình như nàng cũng chẳng để ý, như thế thật tốt.

"Nàng lo lắng thay cho ta sao?" Hắn hứng thú hỏi. Nàng không phải quên rằng nàng sờ dĩ vào được phủ tướng quân là do thư hắn viết cho tổng quân sao?

"Phải, ta lo lắng cho công tử." Nàng gật đầu.

"Nàng nghĩ ta ban đêm xông vào phủ tướng quân để làm gì?" Hắn hỏi lại.

Nàng lắc đầu, "Ta không biết, cũng không muốn biết, công tử mau đi đi, ta. . . . . Ta sẽ nghĩ biện pháp dụ lính gác, huynh có thể nhân cơ hội lạng lẽ rời khỏi."

Hỏa Ngọc Hành thấy nàng thật sự rất lo lắng cho hắn, không đành lòng tiếp tục trêu đùa nàng.

"Nàng nghe ta nói này, ta họ Hỏa, gọi là Hỏa Ngọc Hành."

Đàm Ngu Cơ kinh ngạc. Hỏa Ngọc Hành?

Hắn chính là Hỏa Ngọc Hành? Tướng quân đại nhân?

"Không, không thể, Hỏa tướng quân hiện nay đang ở trong cung, hơn nữa theo như hành trình của tướng quân hôm đó ở miếu đồ ngài ấy còn cách kinh thành mấy trăm dặm."

"Ta từ trong cung lên chuồn ra đây, lúc trước cũng là lên rời khỏi quân ngũ về kinh trước cho nên nàng trăm ngàn lần đừng để lộ ra nhé, nếu việc này lộ ra ta sẽ gặp rắc rối, nàng hiểu không?" Hỏa Ngọc Hành mỉm cười giải thích.

Đàm Ngu Cơ do dự nhìn hắn, hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, sao có thể đi ra đi vào mà không ai biết cơ chứ, nhưng mà. . . . . Trực giác của nàng lại cảm thấy nên tin tưởng hắn.

Cho nên hắn chính là Hỏa tướng quân, là mục tiêu nàng muốn tiếp cận !

"Nô tỳ Cơ Nhi, thỉnh an tướng quân." Nàng dùng tên giả là Hạ Cơ Nhi ở đây.

Cơ Nhi? Vậy Ngu Cơ là nữ danh sao?

"Nàng tin tưởng ta?" Hỏa Ngọc Hành kinh ngạc.

"Vâng, ta tin tưởng." Nàng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: chương 7

Hỏa Ngọc Hành nhún mày cười nhẹ, nàng tin tưởng hắn như vậy, làm cho hắn cảm thấy Rất vui vẻ.

"Ta rất vui vì nàng tin tưởng ta, vẫn phải cho nàng xem chứng cứ nhĩ !" Hắn lấy từ thắt lưng một lệnh bài đưa cho nàng "Đây là lệnh phù của tướng quân."

Đàm Ngu Cơ tiếp nhận, cúi đầu nhìn lệnh bài vàng trên tay, mặt trên lệnh bài có một chữ Hỏa (火), chung quanh chữ Hỏa (火) có chạn khác hai con rồng, mặt sau là hai chữ "Tướng Quân".

Hắn thật sự là Hỏa tướng quân.

"Đây có thể xem là bằng chứng ta chính là Hỏa Ngọc Hành, phải không?" Hắn hơi khom lưng về phía nàng.

Đàm Ngu Cơ hoảng hốt gật đầu. Làm sao bây giờ? Nàng chưa từng nghĩ sẽ gặp Hỏa tướng quân ở đây, càng không nghĩ tới hắn chính là Hỏa tướng quân, nàng có nên nhân cơ hội này thỉnh cầu hắn giúp đỡ không?

Bỏ qua cơ hội lần này, với thân phận hiện nay của hắn, nàng và hắn chỉ vừa gặp chưa bao lâu, dựa vào gì nhờ hắn giúp . . . . . Nàng dựa vào cái gì khiến hắn phải giúp nàng? Nàng bắt quả chỉ là một nô tỳ tự bán thân, sao hắn có thể vì một nô tỳ, mà tùy tiện đối đầu với Tể Tướng?

Ngẩng đầu lên muốn trả lại lệnh bài cho hắn, mới phát hiện hắn rất sát nàng, khuôn mặt nàng đỏ lên, nàng hốt hoảng lùi lại một bước, cúi đầu thật nhanh, dấu đi ngượng ngùng của mình.

Hỏa Ngọc Hành lại hiểu lầm hành động này của nàng hắn nghĩ rằng nàng đang dấu đi vết sẹo trên mặt, trong lòng hơi nhói đau, cứ tưởng nàng không còn tổn thương vì nó nữa chứ.

"Cơ Nhi, ở trước mặt ta, nàng không cần che che đi vết sẹo của mình." Hắn nhẹ giọng nói.

Đàm Ngu Cơ hơi sùng sốt, hỏi: "Tướng quân không thấy nó rất xấu, khiến người ta sợ, rất ghê tởm sao?"

"Tuyệt nhiên không hề." Hắn hơi nhún mày, "Trong phủ có người đối đãi với nàng như vậy sao?"

"Không, không có." Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, không có ý định cáo trạng. Từ Lạc Dương đến kinh thành dọc theo con đường này, nàng đã bắt đầu quen với ánh mắt ghét bỏ này, hèn mọn, thậm chí là ánh mắt kính sợ, thỉnh thoảng vô tình sẽ có những lời nói lạnh lùng trào phúng. Ở trong phủ tướng quân, thật ra phần lớn đều là người hiền lành đôn hậu, chỉ có rất ít người trông mặt mà bắt hình dong, nhưng nàng tuyệt nhiên không để ý.

"Nếu có ai đối xử với nàng không tốt cứ nói với ta, đừng để mình phải chịu uất ức, biết không?" Hòa Ngọc Hành nói nhỏ với nàng, hẳn không hy vọng nàng đi theo vết xe đổ của muội muội hẳn.

Đàm Ngu Cơ tròn mắt nhìn hẳn rồi khẽ ngẩng đầu lên, cảm thấy trong lòng tràn ngập một loại cảm giác lạ .

"Cám ơn tướng quân." Nàng mỉm cười cùng hẳn, không thể kể cho hẳn nghe sự thật chỉ có thể cười cùng hẳn.

Nụ cười kia chấn động tâm hẳn, hẳn cảm thấy hô hấp trở nên dồn dập, ánh mắt bỗng trở nên dịu dàng, cứ vậy ngây ngốc nhìn nàng.

"Tướng quân?" Đàm Ngu Cơ khó hiểu gọi khẽ, nhận được ánh mắt của hẳn, tim đập hơi nhanh lên một chút. Hẳn vì sao nhìn nàng như vậy? Vì sao ánh mắt kia lại khiến tim nàng đập rộn lên, có cái gì nàng không biết sao?" Tướng quân, có việc gì sao?" Đột nhiên nàng tăng âm lượng.

Hòa Ngọc Hành sực tỉnh, phát hiện bản thân mình nhìn nàng đến ngây người, sắc mặt hiện lên chút xấu hổ bước lùi lại một chút, tạo nên một khoảng cách giữa hai người.

"Phải rồi, Nàng còn phải nói cho ta biết vì sao giờ này lại ở đây? nói là phủ ta bạc đãi với nô bộc đó chứ ." Nhĩ đến có thể là vậy khiến hẳn hơi nhúm mày.

"Không phải, là do ta. . . . ." Thoảng chốc, hẳn đã nhắc nàng về thân phận mình, nàng nhớ ngày đầu vào tướng quân phủ, Nguyên tổng quản luôn nhắc nhở những nô bộc không được phép xưng "Ta" . " Là nô tỳ tay chân vụng về, là mọi việc đều không tốt, vừa hay hôm nay dậy sớm nên muốn tập làm cho quen việc."

"Đừng có xưng nô tỳ với ta." Chân mày càng nhăn dữ hơn, Hòa Ngọc Hành cảm thấy hai chữ này nghe được thốt ra từ miệng nàng sao rất chói tai.

"Sao . . . . Nô tỳ chính là nô tỳ mà!" Đàm Ngu Cơ giật mình sửng sốt. Tại sao không hề giống với Nguyên tổng quản dặn?

"Ta nói không được, nàng không nghe sao!" Hòa Ngọc Hành cảm thấy giống như nàng đang dựng lên một bức tường cao chắn giữa họ, như muốn phân rõ ranh giới chủ tớ giữa hẳn và nàng khiến hẳn vô cùng tức giận.

"Dạ" nàng cúi đầu, nhu hòa vâng lệnh.

Hòa Ngọc Hành nhíu mày, đưa tay đỡ lấy trán nàng. Thật đáng giận mà! Vừa rồi còn rất khỏe, sao trán lại nóng như vậy!

Tầm mắt vô tình dời xuống đôi tay quần băng vải của nàng ở phía dưới.

"Tay nàng làm sao vậy?"

Đàm Ngu Cơ sợ hãi rút tay vào trong tay áo.

"Không có gì. . . . . A!" Nói còn chưa dứt lời, Hòa Ngọc Hành đưa tay bắt lấy tay nàng. Nàng hoảng sợ vội vàng nói : "Tướng quân, xin người buông nô tỳ ra."

"Đừng để ta nghe lại hai chữ nô tỳ đó!" Cảnh cáo nàng, hẳn không thêm quan tâm đến nàng, tự dùng dao bắt bỏ nút thắt miếng vải trên tay nàng.

"Tướng quân, xin đừng làm vậy như vậy!" Đàm Ngu Cơ hoảng sợ kêu, muốn tránh, lại tránh không được.

Hòa Ngọc Hành kéo miếng vải ra, đồng thời đụng đến miệng vết thương của nàng.

Nàng vì bị đau mà kêu lên, rồi lập tức cắn răng nhịn đau .

Nghe thấy nàng kêu đau, Hòa Ngọc Hành trong lòng thu lại hết tức giận, ánh mắt thể hiện háy náy, vừa nhìn thấy thảm trạng bàn tay của nàng, đôi mày hẳn nhíu chặt, cánh môi mỏng giật giật vài cái, trừng to mắt nhìn nàng.

"Tay nàng sao lại bị thương đến như vậy, thế mà còn tiếp tục công việc, có phải muốn để người khác nghĩ tướng quân phủ ta ức hiếp nô bộc?" Hẳn tức giận gầm nhẹ.

"Không! Nô tỳ tuyệt không có ý này." Đàm Ngu Cơ không biết phản ứng thế nào đành lắc đầu, "Nô tỳ chỉ là muốn làm tốt công việc của chính mình được phân, tuyệt đối không có ——"

"Đủ rồi, đừng nói nữa." Hòa Ngọc Hành tức giận chen ngang lời nàng "Ta đã nói nhiều lần, không được tự xưng nô tỳ, nàng để lời ta nói thành gió thoảng bên tai sao?"

Nàng cúi đầu xuống, không dám nói nữa, sợ chọc giận hẳn .

Hòa Ngọc Hành Tức giận tròn mắt với nàng, trong lòng biết rõ chính bản thân mình ít nhiều cũng sai, bởi trong thư không nói rõ ràng nên giờ đây mới

khiến nàng chịu khổ như vậy.

Thật ra mục đích ban đầu của hắn chính là che chở cho nàng, chiếu cố đến nàng. Nhưng nhìn xem hiện giờ thì như thế nào kia chứ, hắn chẳng qua là đang giận chính bản thân mình mà thôi!

Trợn mắt nhìn sâu xuống cái đầu đang cúi kia, một lát lâu sau hắn mới nhẹ nhàng thở dài, đưa tay lên cầm lấy cổ tay nàng, cứ chỉ cố gắng nhẹ nhàng nhất để nàng không cảm thấy đau nhưng cũng không cho nàng có cơ hội dẫy ra.

"Đi theo ta." Nói xong, hắn thổi tắt ngọn đèn dẫn nàng rời khỏi bếp.

Xung quanh tối đen như mực, Đàm Ngu Cơ thậm chí chẳng thể nhìn rõ các ngón tay của mình, nên đành bị động để hắn dắt đi, khi đi được vài bước mới nhớ ra phải hỏi cho rõ đã chứ

"Tướng quân muốn dẫn ta đi đâu ạ?" Chân nàng phải bước thật nhanh mới đuổi kịp hắn, cảm thấy thật lạ hắn vì sao hắn đi không va phải vật gì.

"Cứ đi theo ta là được."

"Ái. . . . . Làm ơn thả ta ra. . . . . A!" Đàm Ngu Cơ mới nói tới đó, đột nhiên dưới chân vấp phải thứ gì đó cả người nhào về phía trước, đụng phải lưng của Hỏa Ngọc Hành. "Ai da!" Nàng đau đớn kêu lên, rồi lập tức cắn răng chịu đựng.

Hắn chạy thật nhanh đến đỡ lấy nàng lại phát hiện mình thật sợ

Hắn có thể nhìn rõ mọi thứ trong bóng tối không có nghĩa là ai cũng nhìn thấy!

"Nàng có sao không? Có bị thương ở đâu không?" Mới vừa rồi nghe nàng kêu đau, hắn nâng nàng lên, muốn kiểm tra qua một lượt.

Đàm Ngu Cơ tuy rằng nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, nhưng cảm giác được động tác của hắn nên đỏ bừng mặt.

"Ta không sao." Nàng vừa nói vừa muốn tránh.

"Thật không?" Nhìn thật kỹ nàng một lát hắn gật đầu rồi nói. "Vậy chúng ta đi tiếp thôi!"

"Tướng quân xin để cho ta tự đi." Cổ tay nàng bị hắn nắm đến mức nóng hết cả lên nhưng cũng không cảm thấy khó chịu cho lắm

"Không được." Hỏa Ngọc Hành từ chối thẳng.

Không Được? Đàm Ngu Cơ kinh ngạc, Giọng điệu này nghe sao mà giống một tiểu hài tử đang giận dỗi?

Bạn đang đọc truyện *Ngư Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: chương 8

"Ở đây có bậc thang." Hắn đi chậm hơn trước rất nhiều.

"Đa tạ Tướng quân, Nhưng xin tướng quân buông tay ta ra. . . . ." Đàm Ngu Cơ bỏ đi ý tưởng vớ vẩn trong đầu, thì hắn đột ngột quay người lại ôm lấy nàng vào lòng, cả hai vọt đến sau vệt cây cột.

Ngay cả quá kinh ngạc muốn kêu lên cũng bị tay hắn bịt miệng.

"Ừm." Hỏa Ngọc Hành ghé sát đầu thì thầm bên tai nàng. "Có Thị vệ." Đôi môi vì quá gần, lúc nói lướt nhẹ qua tai của nàng.

Đàm Ngu Cơ bị siết chặt eo, giờ nàng mới nhận ra hắn đang ôm mình, cả người nàng áp sát vào lồng ngực của hắn, Thân nhiệt trên người hắn xuyên qua y phục truyền cả sang người nàng, khiến cho thân mình nàng khẽ run, tim như muốn nhảy loạn bên trong lồng ngực.

Hắn hắn hắn. . . . . Hắn đang làm gì vậy?

Khiếp sợ của nàng lúc này nàng vẫn chưa quên. Lúc này đây, hắn không nên xuất hiện ở đây, cho dù hắn là chủ tử, thủ vệ sẽ nghe theo mệnh lệnh. Thêm một người biết, thêm một phần nguy hiểm, không thể không cẩn thận! Bởi vậy, nàng chỉ có thể im lặng ở trong ngực hắn, không dám động đậy, để tránh không để họ phát hiện.

Hỏa Ngọc Hành nhẹ nhàng hít sâu một hơi, tóc của nàng có hương thơm thảo mộc, lỗ tai thì trắng nhỏ đáng yêu, cần cổ trắng mịn, da thịt như lụa hoặc người ta một cách lạ thường.

Mấy ngày nay, hắn rất nhớ nàng.

Đúng vậy, mục đích lặng lẽ chuồn ra khỏi cung của hắn chính là để được gặp nàng, chủ yếu chính là muốn nhìn nàng một chút. Cùng Từ Phong theo dõi tên môi giới kia chẳng qua chỉ là lý do mà thôi.

Lúc này, hắn lên vào ngõ qua phòng của tôi tớ, gian phòng nào cũng không thấy nàng, mới đến hộp mặt với Từ Phong đang kiểm ăn trong phòng bếp, không nghĩ đến tìm nửa ngày không tìm thấy người lại nhào ngay vào lòng hắn.

Cùng nàng tiếp xúc, cùng nàng nói chuyện, rồi lên nhìn trộm nàng, nếu không thì hắn làm sao phát hiện ra tay nàng bị thương đến như vậy.

"Tướng quân có thể thả ta ra được chưa. . . . ." Đàm Ngu Cơ cảm thấy, nếu không nói, nàng sẽ bị chìm sâu vào lưu luyến lồng ngực của hắn.

"Thủ vệ. . . . . còn ở đây sao?"

Hỏa Ngọc Hành thờ dài nghĩ, bây giờ không phải là lúc sàm sỡ nàng(cái này ta dịch theo ý trong này à), hắn không có nhiều thời gian, trời chưa sáng phải hồi cung rồi, mà tay nàng cần điều trị.

"Thủ vệ đi rồi." Lui xa một bước, hắn vẫn cầm cổ tay nàng đi về phía trước.

Nàng không tiếp tục phản kháng —— có lẽ là bởi vì biết có phản kháng cũng vô dụng, nên chỉ yên lặng đi theo hắn.

Bọn họ đi vào một chỗ có một bờ tường cao ngất, cách biệt hắn với các sân vườn xung quanh, nàng biết chỗ này, nhưng chưa kịp phản ứng gì đã bị kéo luôn qua cửa

"Khoan đã. . . cái này. . . việc này. . . , tướng quân, Nơi này là Hàn Phách viện!" Hàn phách viện là phòng riêng của tướng quân, Nguyên tổng quản cấm mọi người ra vào.

"Ta biết." Hỏa Ngọc Hành không dừng lại.

"Nguyên tổng quản nói, nơi này không được tùy tiện vào." Nàng lo lắng nói, trên cơ bản, nàng bị phân phó ở phòng bếp, không được phép đi lung tung Với hai dãy hành lang nhỏ và phòng bếp, nàng không được phép đi khỏi khuôn viên đó.

"Nàng nói xem Hàn Phách viện là chỗ nào?" Hắn buồn cười hỏi lại.

"Dạ, là phòng riêng của tướng quân." Đàm Ngu Cơ trả lời.

"Đúng vậy, là phòng ngủ của ta, ta dẫn nàng vào, nàng có gì phải lo chứ ?" Hỏa Ngọc Hành kéo nàng đi con đường nhỏ trải đá ngang qua một mái đình nhỏ vào đến phòng ngủ của hắn.

Đẩy cửa ra, hắn quay lại dặn dò, "Cẩn thận bậc cửa."

"Dạ" nàng cẩn thận dùng mũi chân thăm dò nông sâu, hắn vẫn rất nhẫn nại chờ đến khi nàng bước hẳn qua bậc cửa.

"Đi chậm thôi." Hỏa Ngọc Hành nhẹ giọng dặn dò rồi buông tay nàng ra.

Nàng nghe lời hắn thông thả bước đi trong màn đêm che phủ có hơi hoảng sợ, định mở miệng gọi hắn nhưng lại lập tức cắn chặt môi dưới, không để bản thân mở miệng.

Chỉ trong giây lát bên trong phòng sáng lên, nàng chớp mắt mấy cái nhìn thấy hắn đang đẩy nắp ngọn đèn dầu.

Sau đó hắn ngược sang nhìn nàng, hai ánh mắt giao nhau khiến nàng nhẹ nhàng hít sâu một hơi.

"Đến đây." Hỏa Ngọc Hành đưa tay ra với nàng.

Chẳng biết sao, trong lòng nàng có chút sợ, nàng biết rõ hắn sẽ không làm gì nàng, loại này sợ, cũng không giống sợ hãi, nàng không thể hiểu nổi cái cảm giác này chỉ là. . . . . Sợ!

Nàng không nhận ra bản thân lắc đầu, lui lại từng bước.

"Lại đây, Cơ Nhi." Hỏa Ngọc Hành lặp lại lần nữa, hắn muốn nàng đến cạnh hắn.

Nàng lại lui thêm một bước, lắc đầu nói nhỏ, "Tướng quân, ta cảm thấy. . . . ."

"Nàng muốn ta sang đó kéo nàng sang sao?" Hắn cắt ngang lời nàng, giọng điệu đầy ý cảnh cáo, "Lại đây ngồi xuống."

Đàm Ngu Cơ bắt đầu đi thăm than, đành phải bước đến, chiếc ghế hắt chỉ ngồi xuống trong bất an.

Hòa Ngọc Hành chẳng qua chỉ hi vọng nàng liếc mắt một cái, quay sang ngăn tủ mở ngăn kéo ra, lấy ra một cái hộp, quay lại cái bàn, kéo cái ghế ngồi trước mặt nàng.

"Đưa tay cho ta." Hắt mở nắp hộp ra, đặt lên bàn, đưa tay về phía nàng.

Đàm Ngu Cơ nhìn thấy trong hộp là thuốc mỡ. Hắt dẫn nàng đến đây, vì muốn bôi thuốc cho nàng!

"Ngần ra đó làm gì? Đưa tay ra ta bôi thuốc dùm cho." Hòa Ngọc Hành nhìn thấy biểu hiện ngờ ngạc của nàng không nhịn được bật cười.

Nàng ngần ngại đưa tay, hắt cầm một cách nhẹ nhàng, ngón trỏ trét thuốc mỡ, bôi đầy lên lòng bàn tay của nàng.

Đau đớn khiến nàng bưng tỉnh, cũng khiến cho nàng không còn giữ giọng điệu ban đầu.

"Kiên nhẫn một chút, ta cố gắng hết sức để nhẹ tay." Hòa Ngọc Hành nhỏ giọng trấn an, đau lòng cúi người hà hơi vào bàn tay nàng, sau đó lại tiếp tục bôi thuốc.

Đàm Ngu Cơ ánh mắt dịu dàng nhìn hắt, tay hắt rất lớn, làn da thô ráp, vì những năm tháng qua, hắt thao luyện với đôi tay ấy, cánh tay ấy có thể đánh đổ cả đại thụ, một quyền đánh ngã Hồ, ngưng hiện nay đôi tay rất nhẹ nhàng, một tay nhẹ nhàng cầm tay nàng giống nâng niu bảo vật, một tay kia cần thận vì nàng bôi thuốc.

thái độ chuyên chú kia, giống như đang xử lý một việc rất quan trọng, cặp mày nhíu lại thoáng hiện vẻ . . . . . Đau lòng?

Trái tim cùng lúc đập thật mạnh, nàng lập lập tức quay mặt đi, không dám nhìn hắt nữa.

Nàng chắc là làm mất rồi?

Nhất định là vậy, hắt làm sao có thể. . . . . Đúng, không có khả năng, nàng chỉ là một nô tỳ, hơn nữa trên mặt còn có vết sẹo đáng sợ, hắt nhất định chỉ cảm thương cho nàng, thương hại nàng mà thôi.

Một hồi lâu, tầm mắt của nàng không tự không chế được mà nhìn về gương mặt hắt, hắt không phải nam nhân có diện mạo quá suât sắc, kỳ thật, rất ít có người so với vẻ tuấn mỹ của phụ thân có thể vượt trội, hơn nữa khuôn mặt của hắt còn mang thêm một chút thô thiển, càng làm nổi bật lên vẻ uy vũ, trang nghiêm, có một loại khí thế bức người, làm cho người ta không tự chủ được mà khâm phục hắt.

Đột nhiên, hắt giương mắt, nhìn thẳng vào tầm mắt đang mơ màng của nàng

Nàng ngẩn ngơ, không đoán được bị bắt gặp khi đang len nhìn hắt, tiếp theo đỏ mặt trong nháy mắt, ngượng ngùng cúi đầu, nhờ thế mà phát hiện ra tay mình đã thấm đầy thuốc và được băng bó thỏa đáng.

Trời ạ! Thế mà nàng ngẩn hắt đến mức quên hết xung quanh, quả thật là mất mặt!

Cầm nâng bị hắt nâng lên nhẹ nhàng, mặt của hắt gần trong gang tấc.

"Tướng quân?" Ánh mắt của hắt làm cổ họng nàng khô khốc, thật khó hiểu hắt muốn làm gì, vì sao càng ngày càng tới gần nàng?

Hòa Ngọc Hành chớp mắt mấy cái, lấy lại thần trí, người hắt lập tức ngửa ra sau, tạo giữa hai người một khoảng cách, thối lui hai bước.

Hắt làm sao vậy? Sao lại bị đôi mắt nàng hút hồn, nổi lên xúc động nhất thời!

"Ta nên đi rồi." Hắt đứng lên, "Ta đưa nàng về phòng."

Giữa hai người dường như bắt đầu có biến chuyển, nhưng ngay lúc này, bọn họ không thể biết rõ biến chuyển kia là gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: chương 9

Tờ mờ sớm, Nguyên Tổng quản liền chạy đến viện sau của phòng tôi tớ, là nơi ở của hơn mười nha hoàn, Quản sự Lâm đại nương quản lý các nô bộc nữ vộ và vàng hời.

"Nguyên tổng quản, có chuyện gì không?" Thấy Nguyên tổng quản, Lâm đại nương nhanh nhẹn chạy đến cung kính hỏi.

"Ta muốn tìm Hạ Cơ nhi." Nguyên tổng quản đảo tầm mắt qua các nữ nô, tìm kiếm hai tỷ muội đem theo phong thư của tướng quân, hẳn không nhớ rõ Hạ Cơ nhi là tỷ tỷ xinh đẹp? Hay là muội muội xấu xí?

"Hạ Cơ nhi!" Lâm đại nương quay đầu gọi to.

mọi người ở đó đều đồng loạt quay sang nhìn Đàm Ngu Cơ.

Nàng rùng mình, nhưng vẫn cố trấn an Hạ Liên đang nhảy dựng lên

"Tiểu. . . . ." Hạ Liên hoảng hốt bắt lấy tay nàng nhẹ giọng kêu.

Nàng lập nhìn nàng ấy lắc đầu ra hiệu, ý bảo nàng ta im lặng.

"Dạ" Đàm Ngu Cơ vội vàng đi ra từ đám nha hoàn.

"Người là Hạ Cơ nhi?" Nguyên tổng quản trong lòng có chút kinh ngạc. Thì ra chính là muội muội xấu xí, vì sao tướng quân lại tìm nàng, mà không phải tỷ tỷ xinh đẹp? Rất kỳ lạ!

"Dạ, không biết Nguyên tổng quản tìm Cơ Nhi có chuyện gì?" Nàng cúi đầu hỏi.

Nguyên tổng quản bỏ đi suy nghĩ, đưa mắt nhìn nàng, ánh mắt mang theo sự đánh giá, xem xét

Cho dù thấp thòm trong lòng, không hiểu rõ việc gì, Đàm Ngu Cơ vẫn yên lặng đứng thẳng người.

"Các người còn sững sờ ở đó làm gì? Bắt đầu làm việc thôi!" Lâm đại nương vẫy vẫy tay đuổi những ánh mắt tò mò của mọi người.

Trong chốc lát, không còn một ai ở quanh đó, Hạ Liên bị những người khác lôi đi theo.

"Người đi theo ta." Nguyên tổng quản rút cuộc cũng mở miệng.

"Dạ" Đàm Ngu Cơ cẩn trọng tuân theo những qui tắc do Lâm đại nương dạy bảo —— cấp trên sai bảo gì cái gì, chỉ cần nghe lệnh làm theo, không được hỏi vì sao.

Cúi đầu xuống nàng lặng lẽ đi theo phía sau Nguyên tổng quản, trên đường đi không thể không phát hiện ra những ánh mắt tò mò, xem xét, nàng tự ngẫm nghĩ từ trong ra ngoài hết một lượt, đến khi phát hiện ra nơi này hết sức quen thuộc, trong lòng dâng lên một dự cảm bất thường.

Con đường nhỏ này không phải là lối dẫn đến Phách viện sao?

Chẳng phải không được đến đây hay sao! Có lẽ chỉ là đường giống nhau mà thôi. . . . .

"Tỷ muội các người quen biết tướng quân, đúng không!" Nguyên tổng quản đột nhiên hỏi.

Đàm Ngu Cơ mỉm cười sợ hãi trả lời, nhớ ngày đầu tiên vào phủ, Nguyên tổng quản sau khi xem qua tư tín, mở miệng hỏi câu đầu tiên: "Các người quen biết với tướng quân sao?"

Lúc ấy nàng lắc đầu phủ nhận, bởi vì nàng không biết người cứu nàng chính là Họa tướng quân.

Giờ phút này giọng điệu của Nguyên tổng quản không phải nghi vấn, mà là khẳng định, nếu nàng không nghe lầm, khẩu khí của ông còn có chút trách cứ. . . . . Trách cứ?

Khẽ ngược nhìn phía sau lưng của ông ta, nàng nên trả lời thế nào đây?

Quan trọng nhất là vì sao Nguyên tổng quản lại nhắc tới chuyện này? Chẳng lẽ ông ta đã phát hiện chuyện gì sao? Hoặc là. . . . . Ông ấy đã biết trước được tướng quân đã quay về?

Nhớ đến ánh mắt lúc trước của tướng quân, khuôn mặt nàng không khác chế được trở nên đỏ ửng. Hẳn vì sao lại dùng ánh mắt đó nhìn nàng?

Tuy rằng ngay sau đó nàng lập tức giữ khoảng cách với nàng, không nói một lời, sau khi đưa nàng trở về phòng, liền lặng lẽ rời đi.

"Người không nói, ta cũng có thể biết đáp án rồi, người không cần phải lừa ta." Nguyên tổng quản dừng lại, xoay người đi.

Đàm Ngu Cơ hoảng sợ, kinh ngạc ngẩng đầu, nhận được ánh mắt trách cứ của ông.

Ông ta quả thật là trách cứ nàng, Nhưng. . . . . Vì sao?

"Nguyên tổng quản, ta. . . . . Không hiểu ý của tổng quản."

"Tùy người nói sao cũng được." Ông đơn giản nhìn nàng, "Từ giờ trở đi, người không cần phải đến phòng bếp."

"Vì sao?" Nàng nghi ngờ hỏi, nhìn vẻ mặt của ông cảm thấy sợ hãi. Chẳng lẽ nàng bị đuổi?"Nguyên tổng quản, có phải ta đã làm sai việc gì không? cho dù ta làm sai gì cũng được, cầu xin ông đừng đuổi ta đi!"

Nguyên tổng quản nhíu mày, nghiêng đầu nhìn nàng thật kỹ.

"Người không biết?" Thái độ sợ hãi kia của nàng quả thật không giống đang làm bộ, nàng thật sự cho là ông sẽ nàng đuổi ra khỏi phủ tướng quân. Chẳng lẽ là do ông đã hiểu lầm?

"Ta thật sự đã làm gì sai hay sao?" Đàm Ngu Cơ lo lắng hỏi.

"Người thành thật nói cho ta biết, tỷ muội các người. . . ." Nguyên tổng quản dừng một chút, không phải tỷ muội hai nàng mà là nàng, bởi vì tướng quân chỉ muốn nàng, hoàn toàn không hề nhắc đến tỷ tỷ của nàng ấy."Người cùng tướng quân có phải có quen biết? Các người đem phong thư kia đến, là do chính tay tướng quân viết, người hãy nói thật đi!"

"Nguyên tổng quản, ngày đó chúng ta gặp tướng quân, ta quả thật không biết người viết thư đó chính là tướng quân, ta cũng chỉ mới biết được cách nay không lâu lắm." Nàng cẩn thận trả lời.

"Là ngày đó tướng quân vào thành, chúng ta ra nghênh đón tướng quân, người mới biết được?" Ngày ấy điều hành náo nhiệt ngoài phố ông đều cho bọn nô bộc nghỉ một canh giờ để xem náo nhiệt, nghênh đón chủ tử về kinh.

". . . . . Phải" đàm Ngu Cơ nhìn xuống đất trả lời. Kỳ thật ngày ấy nàng không ra ngoài xem, mà là ở nhà bếp xách nước, sợ làm lỡ mất bữa dùng cơm trưa, nhưng mà nàng không thể nói ra, nếu không sẽ phải khai luôn ra chuyện tướng quân chuồn ra khỏi cung."Tướng quân có ân cứu mạng với ta, nếu như tướng quân chưa nói cho ta biết rõ thân phận, ta sao dám hỏi Nguyên tổng quản người viết thư là ai kia chứ?"

"Thật sao?" Nguyên tổng quản thờ dãi, "Nếu ta sớm biết rằng tướng quân có an bài khác cho người, cũng sẽ không nhiều chuyện sai người đến phòng bếp."

"Cái gì?" Nàng kinh ngạc, "Có an bài gì khác?"

"Người cũng không biết chuyện gì sao?" Nguyên tổng quản lại hỏi.

Đàm Ngu Cơ khẽ lắc đầu. Biết cái gì?

"Sáng nay trời vừa sáng, Tiết phó tướng liền đem thư của tướng quân về, trong thư phân phó, trước khi vết thương ở tay người khỏi hẳn, không cho phép để cho người làm bất cứ việc gì." Ông vừa nói vừa cẩn thận dò xem sắc mặt của nàng, thấy vẻ mặt kinh ngạc hiện lên trên sắc mặt của nàng, ông mới nhếch mép cảm thấy buồn cười."Xem ra người thật sự không biết việc này, ta còn tưởng lém cáo trạng với Tiết phó tướng, để cho Tiết phó tướng nói với tướng quân cơ chứ."

Nàng hoảng sợ lắc đầu, "Không, ta thật không có!"

"Được rồi, ta tin người." Nguyên tổng quản lướt nhìn qua tấm vải trắng băng trên hai tay nàng, "Tay người bị thương, sao không nói? Khiến ta biến thành kẻ ngược đãi hạ nhân."

"Thật sự thật xin lỗi, Nguyên tổng quản, tất cả đều do bản thân nô tỳ vụng về, cái gì cũng không biết làm, chẳng qua chỉ muốn sớm quen với việc, muốn làm cho thật tốt." Tướng quân vì nàng ra mặt, nàng thực rất cảm động, nhưng hẳn làm vậy, khiến nàng không biết phải giải thích thế nào?

"Rất nghiêm trọng sao?" Nguyên tổng quản hỏi.

"Không nghiêm trọng. . . . ." Thấy nguyên tổng quản ánh mắt hoài nghi, đàm Ngu Cơ im lặng.

"Mở ra ta xem xem." Hắn chỉ vào tay nàng. Tướng quân không phải người dễ ngạc nhiên, nếu không nghiêm trọng, sẽ không thể phân phó như vậy mới đúng.

Không thể làm gì khác, nàng đành chậm chậm mở miếng vải trắng ra.

Nguyên tổng quản vừa nhìn thấy vết thương của nàng, liền tức giận.

"Cái này gọi là không nghiêm trọng? Tay người đã thành ra thế này rồi! Sao có thể bị thương nghiêm trọng như vậy?"

"Này. . . . . bởi vì nổi bóng nước, sau đó bóng nước bị vỡ ra; khi mức nước phải mấm chặt dây thừng, là do quẹt phải dây thừng khiến viết tương lan rộng ra. . . . ." Nàng cẩn thận sẽ dùng vải trắng quấn lại vết thương, kỳ thật trước đó tướng quân đã bôi thuốc cho nàng rồi.

"Người đang làm việc gì ở phòng bếp?" Bị thương thành như vậy, chẳng lẽ quản lý phòng bếp Ngô quản sự đã ngược đãi nàng sao?

"chỉ là múc nước, rửa rau ." Nàng thành thật trả lời.

Nguyên tổng quản kinh ngạc. Đây đều công việc vô cùng cơ bản!

"Chỉ có vậy mà có thể khiến tay bị thương thành như vậy? Chẳng lẽ người trước kia chưa bao giờ từng làm qua việc nặng?"

"Xin lỗi." Nàng xấu hổ cúi đầu. Trước kia chưa từng cầm qua vật nặng, thỉnh thoảng mới cùng các tỷ muội nấu cơm mà thôi,, mà trước đó chân bị và dọn dẹp dĩ nhiên không phải là nàng

"Bị thương nghiêm trọng như vậy, khó trách tướng quân cấm người làm việc. Nhưng mà. . . . . Thật đúng là kỳ lạ, tướng quân sao lại biết được việc này?" Ông tỏ ra nghi hoặc.

Đàm Ngu Cơ cúi đầu, không dám trả lời.

"Bỏ đi, trong thư tướng quân phân phó, từ giờ người ở lại nơi này."

Ở chỗ này?

Nhìn qua bốn phía, nàng mới phát hiện nàng đang đứng ngoài Hàn Phách Viện.

"Ở chỗ này? Hàn phách viện?" Nàng kinh ngạc, làm việc tại Hàn Phách Viện?

"Đúng vậy, tướng quân chưa từng có tỷ nữ cận thân hầu hạ, người là người đầu tiên đó."

Tỷ nữ cận thân? Hẳn điều nàng đến Hàn Phách Viện để làm Tỷ nữ cận thân cho hắn ?

"Vào đi! Ta dẫn người xem qua Hàn Phách Viện." Nguyên tổng quản dặn, "Tuy rằng tướng quân phân phó, tay người chưa khỏi hẳn thì không được làm việc, Nhưng mà hai ngày nữa tướng quân sẽ hồi phủ, người phải nhanh cho quen với hoàn cảnh biết chưa hả"

"Dạ"

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Tiết trời tháng hai, mang theo cái buốt giá, lạnh lẽo của đầu xuân, sáng nay trời có chút ẩm hơn, không nghĩ đến ban đêm lại vẫn lạnh như vậy, còn loáng thoáng có tuyết rơi, chẳng biết đến khi nào mới thực sự được tận hưởng không khí ấm áp của mùa xuân?

Đàm Ngu Cơ nhay tay kéo vạt áo, chậm chậm đến Hàn Pháp Viện.

Thật không biết nên cảm thấy mình may mắn hay không nữa? Có thể được làm việc ở Hàn Phách Viện, làm tỷ nữ bên người tướng quân , nàng sẽ không cần phiền não nghĩ biện pháp tiếp cận Hòa Tướng Quân, nhưng mà. . . . .

Không nhận được nhẹ thờ dài, không cần nghĩ biện pháp tiếp cận tướng quân chỉ bớt được một việc, nhưng nàng làm thế nào mở miệng đây?

Dù sao kẻ nàng muốn đối phó cũng là Tề tướng đương triều, là kẻ được hoàng thượng tín nhiệm, tướng quân làm sao có thể vì một nô tỳ như nàng mà đối đầu với Tề tướng quyền quý kia chứ?

Việc này không phải chỉ mạo hiểm tiềm đồ, còn mạo hiểm cả tính mạng, nàng dựa vào cái gì để hấn ra mặt thay nàng kia chứ?

Nhớ đến trước kia có từng tiếp xúc với hắn, thái độ đối xử của hắn đối với nàng quả thật vô cùng tốt, tuy rằng không biết vì sao, nhưng có lẽ nàng có thể lợi dụng ưu thế này. . . . .

Trong lòng cảm thấy hơi đau, lợi dụng lòng tốt của người khác để đạt tới mục đích, khiến trong lòng nàng cảm thấy thật tội lỗi; nhưng vì nghĩ tới phụ thân ở trong lao chịu khổ, nàng không còn sự lựa chọn khác.

Là kẻ có lỗi, hậu quả, nàng cam nguyện gánh vác, cho dù sau này hấn hận nàng, trả thù nàng, nàng cũng sẽ nhận hết, không oán một câu.

"Này? Cơ Nhi, dậy sớm vậy!" Tổng quản phu nhân nhìn thấy nàng từ xa, liền đi đến vừa đi vừa gọi

“Tổng quản phu nhân.” Đàm Ngu Cơ hơi khom gối thi lễ, cử chỉ đoan trang tao nhã, giống như phong thái của người quyền quý cao sang.

Nàng không để ý, nhưng tổng quản phu nhân có thể nhìn ra, không khỏi khẽ thở dài trong lòng. Thật không hiểu vì sao ngay từ đầu phu quân bà lại không thể nhìn ra mà để nàng đến phòng bếp làm việc nặng?

Không nói Cơ Nhi thân thể có khí chất mà ngôn hành, cử chỉ chẳng chỗ nào giống nô bộc, chỉ cần xem là thư tự tay tướng quân viết cũng phải đối đãi cho thật tốt Cơ Nhi nữa là!

Nhất định là nhìn vào vết sẹo trên mặt nàng, mới có an bài như vậy mà.

Nam nhân! Tất cả đều thật nông cạn gì mà, may mắn tướng quân không giống thế.

Nếu ngày ấy nàng có trong phủ... , chắc hẳn sẽ không khiến Cơ Nhi chịu khổ cực này.

Lại nói, muốn đối tốt với Cơ Nhi cũng chẳng khó gì, bởi vì nàng khiến người ta tội nghiệp, cá tính ôn nhu lại thiện lương, tuy rằng lòng nga lỏng lẻo, nhưng lại hết sức chăm chỉ còn lại cẩn thận chu đáo. Hơn nữa vừa nhìn thấy vết sẹo trên mặt nàng, đã cảm thấy đau lòng không thôi. Một cô nương tốt như vậy lại phá hủy đi hết, càng làm cho bà thương tiếc mà đối xử tốt cùng nàng.

“Tay ngươi đã tốt hơn nhiều chưa?” Tổng quản phu nhân quan tâm hỏi.

“Tốt hơn nhiều, miệng vết thương đã bắt đầu tạo vảy, cảm ơn tổng quản phu nhân quan tâm.”

“Trời còn sớm như vậy đã dậy, sao không ngủ thêm chút nữa?” Xem sắc mặt nàng kém như vậy, hai mắt đều có quầng thâm lớn, ban đêm giấc ngủ không ngon sao?

“Sau khi tỉnh dậy không còn buồn ngủ nữa nên dậy luôn.” Đàm Ngu Cơ dịu dàng cười nói. Nàng đến giờ vẫn không thể ngủ quen ván giường cứng kia, mặc cho buổi sáng có vất vả thế nào, ban đêm vẫn không thể ngủ nổi. “Ta muốn trước khi tướng quân hồi phủ, dọn dẹp sạch sẽ lại thư phòng.”

“Làm kịp không? Có cần ta sai thêm vài nha đầu đến giúp ngươi?” Tổng quản phu nhân tốt bụng hỏi.

“Đa tạ tổng quản phu nhân, chỉ còn lại chút việc, khoảng giữa trưa hôm nay có thể dọn xong, không cần phải phiền những người khác.” Chỉ có quét bụi, sắp xếp lại một số sách, công việc rất đơn giản.

“Vậy là tốt rồi, tướng quân về sớm nhất chắc cũng khoảng chiều tối mới hồi phủ, làm kịp là tốt rồi, đừng quá gấp, cẩn thận tay ngươi, thật vất vả mới đóng vảy, đừng để bị thương lại.” Tổng quản phu nhân gật gù đầu, đột nhiên chạy đến vỗ vào tay của nàng. “Xem ngươi kia, mỗi tí lạnh như vậy, sao không mặc thêm xiêm áo?”

“Ta. . . . .” Đàm Ngu Cơ ngượng ngùng trả lời, nàng làm gì có xiêm y giữ ấm, mà món áo choàng chồn trắng sang quý kia nàng vẫn còn cất cẩn thận trong tay nải không dám lấy ra dùng. “Vào trong thư phòng ấm áp, ta ngại phiền nên không mặc.”

“Vậy ta sẽ không làm mất thời gian của ngươi nữa, ngươi mau đi đi, lần sau đừng ngại phiền toái, mặc thêm vài bộ xiêm y, nếu không bị lạnh, khổ thân đó.” Tổng quản phu nhân dặn dò.

“Dạ, cảm ơn tổng quản phu nhân.” Đàm Ngu Cơ trong lòng cảm động. Tổng quản phu nhân đối đãi nàng thật tốt, khiến nàng nhớ đến yêu thương của mẹ.

“Mau đi đi!” Bà thúc giục, sợ nàng sẽ bị nhiễm lạnh.

“Cơ Nhi cáo lui.” Đàm Ngu Cơ lại khẽ chào, đi ngang qua bà đến Hàn Phách Viện.

Bước vào Hàn Phách Viện, nàng bước vào phòng ngủ tướng quân quét dọn sơ qua một lần, sau đó đến thư phòng, lấy ra khăn mặt bịt kín miệng mũi, tiếp tục công việc dọn dẹp hôm qua.

Nghe nói, tướng quân rất yêu thích đọc sách, chỉ cần trong phủ, rảnh rỗi khoảng 2m gì sẽ đến thư phòng, chẳng qua năm năm, ba năm tướng quân khó mà được quay về kinh một chuyến, bởi vậy trong thư phòng sách, thẻ tre, đều bấp một tầng bụi dày.

Đàm Ngu Cơ thật cẩn thận lấy sách ra từng cuốn, thổi bụi cho từng quyển một, rồi phân loại đặt trở lại kệ, dọn xong sách, liền quay sang thẻ tre.

Gần tới trưa, nàng ôm những tấm thẻ tre cuối cùng, đặt hết chúng lên ghế dài, đặt những tấm thẻ tre nặng nhất đặt trên tầng hai của giá sách.

Hỏa Ngọc Hành bước một bước vào thư phòng, đúng lúc thấy nàng ôm những tấm thẻ tre nặng nề, nghiêng chân, lưng la lung lay đứng ở cái ghế cao thật cao, hơn nữa cái ghế kia không phải đặt dưới đất mà là chồng trên một cái bàn!

“Ngươi đang làm gì ở đây?” Hần tức giận quát to.

“Oái!” Đàm Ngu Cơ hoảng sợ nhảy dựng, quay mạnh đầu xuống, kết quả mất thăng bằng ——

“A ——” Nàng hoảng hốt giơ tay, các thẻ tre trên tay rơi xuống, nàng vung hai tay quơ cũng không thể bắt lại, cả người đã ngã ra phía sau, Những tấm

thê tre nặng phía trên cũng bị lay động mà rơi xuống.

“Cẩn thận!” Hòa Ngọc Hành chạy đến phía nàng, đồng thời đón được người vào trong lòng, xoay người một cái hất che chở nàng trong ngực, ngay sau đó vang lên những tiếng lách bạch, thê tre rơi xuống quất vào cánh tay, đầu, vai và lưng hân.

“Cẩn thận. . . . . Tướng quân!” Đàm Ngu Cơ bị hân ôm chặt trong ngực, nghe thấy một loạt tiếng va chạm này, hoảng sợ kêu lên.

Một lúc lâu sau, hân mới buông nàng ra, khom người khăn trương nhìn kỹ nàng.

“Đánh trúng sao? Có bị thương không?”

Đàm Ngu Cơ ngăn người, lắc đầu.

“Ta không sao. . . . .” Mới trả lời, nàng lập tức hoảng sợ xanh mặt trừng to mắt, thấy trên trán hân chảy xuống một dòng máu.”Tướng quân, ngài bị thương!”

“Nàng, cái đồ ngốc này! Muốn chết à?” Hòa Ngọc Hành căn bản không quan tâm một chút vết thương nhỏ này, tùy ý lấy tay lau đi, vừa bắt lấy tay nàng vừa tức giận bốc hỏa, giận dữ phát hỏa với nàng.”Nàng, cái cô bé này, sao luôn đem lời ta từ tai này qua tai kia rồi bay mất luôn hả, ta không phải đã bảo trước khi vết thương ở tay khỏi không được làm gì sao ?”

“Ngài bị thương, trước hết để cho ta ——” Nàng chỉ một lòng khăn trương thương tích của hân muốn thoa thuốc cho hân.

“Nàng lúc này đang làm gì hả? Hừm? Leo cao như vậy không sợ té gãy cổ sao!” Hòa Ngọc Hành giận điên lên, thiếu chút nữa lay cả thân thể của nàng, muốn lay cho tỉnh cái đầu nhỏ này.

Nếu hân không kịp thời trở về thì sao? Nếu hân không thể đứng lúc đón được nàng, hoặc không kịp thay nàng che chắn thê tre thì sao? Chỉ là những tình huống tưởng tượng cũng khiến hân sợ đến run rẩy.

Đối với chất vấn mãnh liệt của hân, lại làm như mất điếc tai ngơ, Đàm Ngu Cơ một lòng lo lắng vết thương của hân, giờ tay xoa nhẹ, chạm nhẹ vào mặt hân.

“Làm ơn, ngài có thể để ta xử lý vết thương củ ngài trước không?” Hốc mắt đã điểm chút phiếm hồng, “Lá nữa tướng quân hãy mắng ta có được không, nhưng mà. . . . . Trước hết để ta giúp tướng quân xử lý thương thể trên đầu nhé?”

Hòa Ngọc Hành thấy trong mắt nàng có một tầng hơi nước, tất cả thịnh nộ bao quanh vì lo lắng cho nàng đột nhiên tan biến hết cả.

“Đáng chết, nàng hù ta chết mất!” Tức giận quát một tiếng, hân đem nàng kéo gọn vào trong lòng.

“Thực xin lỗi, Nhưng. . . . . Vết thương của ngài. . . . .” Nàng một lòng xem vết thương của hân, căn bản không lưu ý đến hai người tư thế hai người rất không hợp lễ giáo.

“Ta không sao, Chẳng qua chỉ là vết thương nhỏ thôi.”

“Cho ta xem xem, được không?” Không được tận mắt xem, nàng thật sự lo lắng.

“Chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, căn bản ——”

“Làm ơn.” Đàm Ngu Cơ nhỏ nhẹ khẩn cầu.

Hòa Ngọc Hành bắt đầu dỗi dằn, không thể cự tuyệt của nàng khẩn cầu của nàng, đành phải buông nàng ra, ngoan ngoãn ngồi xuống, cúi thấp đầu, để nàng kiểm tra vết thương của hân.

Nàng nhẹ nhàng vén tóc hân ra, trong chớp lát, tìm được nơi thê tre cứa vào bị thương, không lớn, máu cũng đã ngưng chảy.

“Xem đi, ta đã nói là vết thương nhỏ mà, không có chuyện gì.” Hòa Ngọc Hành cứ kiên quyết một ý kiến.

“Không còn bị đau ở chỗ khác chứ? Mới vừa rồi rơi trúng rất nhiều chỗ không phải sao?” Nàng vẫn lo lắng.

“Cơ Nhi, ta là Võ tướng chinh chiến sa trường, ” hân ngẩng đầu, bật cười nhìn nàng.”Chỉ là một chút va đập nhẹ như thế với ta chẳng qua như đang gãi ngứa.”

“Nhưng chảy máu mà!”

Bạn đang đọc truyện *Ngư Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

"Đó là bởi vì thể tre khi rơi xuống quệt qua đầu một đường vừa vặn xước một chút, nó nhỏ đến mức ta căn bản không có cảm giác." Hòa Ngọc Hành thờ dài, không hiểu nổi tại sao mình lại có nhiều kiên nhẫn như vậy, chính vì không đành lòng thấy nàng lo lắng, muốn xóa ngay những ánh náy trong lòng nàng.

"Thật sự không sao?"

"Ta thề." Hắn giờ tay phải lên.

Đàm Ngu Cơ thể mới thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng mới yên tâm mà cười.

"Ta đây giúp ngài bôi thuốc trước." Nói xong, nàng xoay người muốn đi lấy thuốc mỡ, thắt lưng bị ép chặt, cả người bị hắn kéo lại."Sao vậy, tướng quân?" Nàng có chút sợ nhỏ giọng hỏi.

Hòa Ngọc Hành ngửa đầu nhìn nàng, đặt nàng khóa lại sát cạnh hắn.

"Không vội, nàng giải thích rõ trước, mới vừa rồi đang làm gì?"

"Ta chỉ là phui bụi, sửa sang sắp xếp lại giá sách. . . . ."

"Sau đó sợ băng ghế không đủ cao, còn phải chông lên cái bàn, nếu như té xuống phía dưới có thể té gãy cổ nàng?" Nghe nàng kể khúc đầu, hắn tức giận tiếp lời.

"Nếu tướng quân không ta, ta cũng không hoảng sợ. . . . ."

"Chà, vậy là lỗi của ta rồi?" Hòa Ngọc Hành trừng mắt với nàng, nàng vì sao không biết tự cẩn thận.

"Không, là ta không cẩn thận." Nàng nhanh nhẩu sửa lời, ôn hòa cười lấy lòng hắn. Hắn đưa nàng vào phủ vì nàng băng bó miệng vết thương, thậm chí điều nàng trở thành tỳ nữ bên người, hắn đối xử với nàng thực sự rất tốt.

"Người thật là. . . . ." Đôi mắt nhu mì của nàng, mắng cũng không được, không mắng cũng không được, thật sự với nàng hắn không có cách.

"Tướng quân đã hỏi phủ rồi ?" Đàm Ngu Cơ lảng sang chuyện khác."Nghe tổng quản phu nhân nói, nhanh nhất cũng phải chạng vạng mới có thể trở về, tướng quân lại lên chuồn về sao?"

Hòa Ngọc Hành lắc đầu, việc lần trước khiến nàng lo lắng nhiều rồi, nàng nghĩ hoàng cung giống như nhà bếp sao?

"Hoàng thượng chủ trì yến hội đã xong, buổi chiều không quan trọng, cho nên hoàng thượng cho phép ta về trước để nghỉ ngơi."

"Vậy là tốt rồi." Đàm Ngu Cơ nhẹ nhàng thờ phào, làm nàng cứ lo hắn bị người ta phát hiện, nếu trở thành nhược điểm chết người, thì không xong mất."Tổng quản có biết tướng quân hỏi phủ không?"

"Không biết, ta trực tiếp đến Hàn Phách Viện, không kinh động đến bất cứ ai." Hắn tỏ ra chẳng có việc gì nhún vai, vội trở về là vì muốn gặp nàng

Nàng cũng biết được, nếu không sẽ không có yên tĩnh như vậy .

"Có xước thuốc đúng hạn không?" Hòa Ngọc Hành cúi đầu, nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ bé của nàng lên xem

"Có, đa tạ Tướng quân ban thuốc, thuốc mỡ kia hiệu quả rất tốt, vết thương của ta đã bắt đầu tạo vảy ." Nàng biết hộp thuốc mỡ kia tuyệt đối không tầm thường, thậm chí có thể xem là dược liệu trân quý của hắn .

Hắn gạt đầu, yên tâm một chút.

"Nhất định phải tiếp tục xước thuốc, đến khi hoàn toàn khỏi hẳn, biết không?" Lo lắng dần đi dần lại.

"Dạ"

"Nếu như hết thuốc , cứ tìm ta mà lấy."

"Dạ"

Hòa Ngọc Hành trong chớp lát ngừng lên trợn mắt nhìn nàng, koóng thể hiểu nổi bản thân hắn vì sao cảm thấy tức giận, cảm giác tức giận này với cái cảm giác nghe nàng tự xưng là”nô tỳ” giống hệt nhau.

Tuy rằng nàng không còn tự xưng nô tỳ nữa, nhưng nàng vẫn mang thái độ cung kính, vâng lời với chủ tử. Không xưng nô tỳ cũng do vâng lời hấn.

Hấn không thích như vậy, đây không phải điều hấn muốn! Hấn. . . . .

Hấn muốn cái gì?

Vấn đề này đột nhiên xuất hiện trong đầu hấn. Không thuận theo? Chẳng lẽ muốn nàng cãi lại lời hấn?

Không phải như thế, hấn hi vọng nàng thuận theo, nhưng không phải thuận theo với thái độ này. . . . .

Đáng chết mà! Hấn rốt cuộc bị sao vậy? Hấn bị mâu thuẫn của chính bản thân mình làm cho bức bối.

"Tướng quân, không sao chứ?" Nàng cảm thấy hấn có gì đó khác lạ, quan tâm hỏi.

Hòa Ngọc Hành vẫn trừng mắt nhìn nàng, một lát sau, đột nhiên đem mặt vui vào lòng nàng , thờ dài một hơi.

Lẽ ra hành động kia của hấn khiến cho Ngu Cơ thẹn đỏ hết cả mặt, nhưng khi nghe thấy hấn thờ dài ảo não, ý định đẩy hấn ra của nàng hoàn toàn tan biến mất .

"Tướng quân có gì phiền lòng sao?" Nàng nhẹ nhàng dịu dàng hỏi.

Hòa Ngọc Hành không trả lời nàng, bởi vì tự bản thân hấn cũng không nghĩ ra vấn đề . Chỉ biết là hấn rất rất phiền muộn. . . . . Hấn nhớ nàng!

Hai ngày ở trong cung, đầu óc hấn chỉ toàn hình ảnh của nàng, rõ ràng hai người quen biết không bao lâu, gặp mặt nhau cũng chỉ vài lần, rõ ràng chẳng hiểu rõ về nhau, hình bóng của nàng lại như mọc rễ trong lòng hấn, lần quần không tan, thường ngày hấn vốn dĩ đã không thích việc xã giao chốn quan trường, lần này lại không thể kìm được, hai ngày yến hội hấn như đang ngồi trên đồng lửa. Sau khi hầu hoàng thượng yến tiệc xong hấn vội vã trở về, hoàn toàn không để ý đến thọ yến cùng các quan lại triều thần khác, hấn là nhân vật chính lại vắng mặt nên các quan viên khác cũng chẳng còn muốn tề tựu nữa .

"Tướng quân?" Nàng có chút lo lắng gọi.

"Cơ Nhi, tạm thời cứ yên vậy được không?." Hấn nhỏ giọng lầm bầm.

Làm sao giờ? Đàm Ngu Cơ không biết làm sao, phải mất một lúc, nàng mới có thể trấn định lại.

Vì thế nàng lẳng lặng ngồi thẳng lên, như ôm hấn vào lòng, để hấn tiếp tục dựa vào ngực nàng, một nam tử uy lãnh như vậy dựa vào, có một cảm giác xôn xao khó tả khác thường.

Chậm chậm cất tay lên, do dự một lát, cuối cùng cũng nhẹ nhàng đặt ở sau gáy của hấn.

Hòa Ngọc Hành nhắm mắt lại, tâm tình phiền chán từ từ trầm lắng xuống.

Suy nghĩ dần dần sáng tỏ. . . . . Đột nhiên, hấn kinh ngạc mở mắt ra, ánh mắt tỏ ra kinh ngạc

Hấn vậy mà. . . . . Thích nàng!

Ánh mắt kinh ngạc, vẻ mặt dần dần bình ổn hơn , sau đó là vui sướng vì bừng tỉnh đại ngộ, bỗng nhiên lông mày hơi chau lại, vòng tay ôm lấy eo nàng thật chặt.

Nàng sẽ chấp nhận hấn chứ?

Hấn không muốn bị cự tuyệt, nhưng, hấn sẽ khiến nàng cam tâm tình nguyện chấp nhận hấn!

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Nô tỳ cận thân nên làm những gì nhỉ?

Trả lời câu hỏi của Ngu Cơ mà nói, đáp án dĩ nhiên là chẳng cần làm gì cả.

Lúc đầu, nàng cho là vì hấn thông cảm tay nàng thương chưa khỏi hẳn, cho nên không để cho nàng làm bất cứ chuyện gì, nhưng theo như những gì trôi qua mấy ngày nay, vết thương trên tay đã khỏi hẳn, thậm chí không còn dấu vết gì, hấn còn chẳng cho nàng làm bất cứ việc gì mà nô tỳ phải làm.

Hấn nói, những việc vặt của bản thân hấn luôn tự làm lấy, vì vậy phạm là việc của cận thân nô tỳ cần làm —— hầu hạ chủ tử rửa mặt, thay quần áo, dọn com, nàng nhất định không cần làm gì.

Hấn còn nói, nếu hấn cần người ta giúp hấn rửa mặt thay quần áo, đợi tới ngày nào đó hấn thiếu mất tay không thể làm gì, cần người làm dùm thì lúc đó hãy nói.

Chỉ cần trở thành "Cận thân" việc này, hấn lại bắt nàng làm cho bằng được.

Ở trong phủ tướng quân, mọi người dường như đã quen, chỉ cần thấy được Tướng quân, nhất định có thể thấy được Cơ Nhi cô nương đáng người mảnh khảnh ở sau lưng Tướng quân, chưa từng ngoại lệ.

Mà ngoại trừ lúc vào triều, hấn đi ra ngoài nhất định sẽ dẫn nàng theo cùng, ngay cả buổi tối đi ngủ, cũng ở cùng phòng ngủ.

Hấn thật bá đạo, không cho người ta cự tuyệt. Hấn nói, nếu buổi tối cần gọi đến nàng Nhưng Tỳ nữ cận thân lại không có ở đây, chẳng lẽ bắt hấn đích thân chạy đến phòng người ờ gọi nàng sao?

Biết rõ đây chỉ là lý do, cả ngày còn không bắt nàng làm việc, ban đêm sao có thể có việc cần gọi đến

Nhưng cách hấn nói rất hùng hồn, không phải một câu "Nam nữ hữu biệt" hoặc "Không hợp lễ nghĩa" có thể cự tuyệt được.

Vì vậy hấn ra lệnh bài trí thêm một chiếc giường khác trong phòng ngủ của hấn, gian xảo nhất chính là trên chiếc giường đặt một tấm nệm rất êm, nằm trên đó có thể cho người ta cảm giác muốn ngủ nướng, quả nhiên, nàng nằm một lần đã không muốn trở lại chiếc giường cứng ở phòng người ờ.

Hạ Liên rất lo lắng, mỗi lần hai người vừa gặp mặt, lần nào cũng lo lắng hỏi Tướng quân có khi dễ nàng hay không.

Khi dễ nàng. . . . .

Câu nói khiến Ngu Cơ đỏ mặt, dĩ nhiên nàng biết Hạ liên nói đến khi dễ kia là ý gì.

Khóe miệng không tự chủ nâng lên một cười yếu ớt, nâng mắt nhìn về cách đó không xa, Hạ Ngọc Hành đang lắng nghe một thủ hạ bẩm báo gì đó.

Hấn không quá để ý nam nữ thụ thụ bất thân. . . . . Không, phải nói hấn căn bản không thêm để ý chút nào, hấn thường dắt tay nàng, thỉnh thoảng ôm nàng, khi có người khác, vì cảm nhận của nàng —— nàng đã từng rất nghiêm túc phản đối —— cho nên hấn sẽ bớt thân mật, nhưng khi chỉ có hai người hấn chẳng có một chút cổ kị nào cả.

Nhưng nhiều lắm chỉ có như vậy, hấn không hề tiến một bước như Hạ Liên nói có hành động "Khi dễ nàng".

Thật ra thì ngoài việc không quá chú ý nam nữ thụ thụ bất thân, hấn đối xử với nàng rất tốt rất tốt, tốt đến mức khiến nàng. . . . . Áy náy, bởi vì nàng đến bên cạnh hấn là vì có mục đích. . . . .

"Cơ Nhi, đi theo ta." Hòa Ngọc Hành cho thủ vệ lui xuống, nhanh chóng đến trước mặt nàng.

"Đợi chút được không? Ta để cái này. . . . ." Còn chưa nói dứt lời, kim chỉ trên tay Ngu Cơ bị hấn đoạt mất. "Tướng quân, ngài đang làm gì vậy?"

"Ta muốn dẫn nàng đến một chỗ." Hấn cắm kim vào chiếc đệm găm kim trong rổ mây, lấy luôn tấm vải màu nâu đất trên tay nàng xuống đặt lên bàn, sau đó một tay kéo nàng ra khỏi ghế cùng ra ngoài.

"Tướng quân, ta còn có việc ——"

"Việc của nàng chính là đi theo ta." Hấn ngắt lời nàng, chân vẫn không ngừng bước, không phải đi ra khỏi viện, mà là đi đến hậu sơn.

"Tướng quân muốn dẫn ta đi đâu?" Nói Ngu Cơ không khỏi tò mò hỏi, còn tưởng rằng hấn sẽ da64ma2ng xuất phủ như bình thường.

"Đến đó nàng sẽ biết." Hòa Ngọc Hành mỉm cười bí ẩn nói.

Nàng cau mày, thấy hấn để lộ ra nụ cười trẻ con tinh ranh, điều này khiến nàng biết rằng chắc rằng hấn muốn cho nàng niềm vui bất ngờ nào đó, nên cũng không hỏi nhiều, mặc kệ cho hấn nắm tay dắt đến phía sau núi đá.

Từ lúc nào nàng bắt đầu hiểu rõ hấn như vậy kia chứ? Trong lòng Ngu Cơ tự nhiên hiện ra một vấn đề.

Nàng cứ tiếp tục vướng vào như vậy. . . . . Liệu có được không? Như vậy sẽ không sao chứ?

"Cơ Nhi, nàng xem." Hấn rút cuộc dừng lại, đứng sát cạnh bên nàng, nhẹ giọng thì thầm.

Gạt đi những suy nghĩ rồi tắm trong lòng. Ngu Cơ nghe theo ngược mắt lên xem, trong nháy mắt hai mắt tròn to, không tự chủ được kêu lên một tiếng nhỏ.

"Thật là đẹp!" Chỉ thấy khắp núi trăm hoa đua nở, một màu trắng muốt thanh nhã, có thể nói còn đẹp hơn cả hoa cúc, tinh khiết mà rực rỡ hơn cả hoa mai.

"Trong Hàn Phách viện có gốc mận bắt đầu nở hoa, ta thấy nàng thường ra trước cửa sổ, đứng dưới tàng cây ngắm ngía, ta liền nghĩ nàng sẽ thích nơi này, liền kêu thuộc hạ để ý một chút, mới nảy thủ hạ ta mới báo, hôm nay hoa nở."

Thì ra lúc này thuộc hạ hần báo cáo hần chuyện này!

"Cám ơn ngài, Tướng quân." Hần dùng tâm ý đối xử với nàng, nàng thật sự rất cảm động.

Ngược nhìn khắp núi trắng muốt, thật. . . . . Thật là đẹp!

Hòa Ngọc Hành nhìn nàng, đối diện với hần là nửa gương mặt không chút tỳ vết của nàng, Hần giật mình phát hiện, nàng đẹp không gì sánh nổi!

Vẻ đẹp của nàng khiến hần cảm thấy khó thở, mê loạn cả thần trí của hần, đột nhiên, lệ từ khóe mắt nàng chảy xuống, khiến cho hần choáng tỉnh.

"Cơ Nhi?" Ngực hần căng thẳng, đau lòng xoay người nàng về phía hần "Sao vậy?"

"Ta chỉ là . . . . . Nhớ tới chuyện cũ, nhất thời nhịn không nổi. . . . ." Vừa trả lời Ngu Cơ vừa lắc đầu, nước mắt lại là chảy tuôn rơi.

Lúc trước vào thời điểm này, cả nhà bọn họ sẽ cùng nhau đi ngắm hoa nở, một nhà bốn người cùng nhau thưởng thức trà ngắm hoa, lúc ấy rất vui vẻ, rất hạnh phúc. . . . .

Hòa Ngọc Hành nhất thời luống cuống, trong lòng không khỏi ảo não, nguyên lai muốn khiến nàng vui vẻ ai dè khiến nàng nhớ đến chuyện cũ

"Vậy. . . . . đừng ngắm nữa, ta lập tức dẫn nàng về." Vừa nói vừa muốn dẫn nàng xuống núi.

"Không." Nàng nóng lòng kéo tay hần lại. "Ta thích nơi này, muốn ở lại thêm một lát."

"Nhưng nàng không vui!"

Ngu Cơ lắc đầu, "Không sao, ta rất vui, muốn ở lại thêm một lát."

Buông tay hần ra, nàng quay người đi đến phía trước, đi tới một gốc cây mận, giơ tay lên sờ nhẹ đóa hoa trắng nõn.

Hòa Ngọc Hành đứng ở sau lưng nàng, lặng lẽ bảo vệ nàng, trái tim tràn đầy trù mến cùng nàng.

Nhớ đến chuyện cũ đã khiến nàng đau lòng như vậy, nàng. . . . . hay nói người nhà của nàng, xảy ra chuyện gì sao?

Nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt trong ngôi miếu đồ nát, nàng mê sảng nói không thể thay cha giải oan. Cha nàng bị sao nhỉ? Hàm oan mà chết à?

Có nên hỏi không?

Hỏi, sợ sẽ khiến nàng càng thêm đau lòng, hay là đợi khi nào nàng muốn sẽ kể cho hần biết vậy! Nếu nàng nói ra được vậy có nghĩa là nàng quên được rồi, còn không thì có nghĩa là hần với nàng tiến thêm một bước rồi

"Tướng quân, ngài biết không? Ban đêm mà ngắm hoa, sẽ càng đẹp đó!" Ngu Cơ vừa nói vừa ngoảnh đầu lại, mỉm cười lộ ra kúm đồng tiền xinh đẹp.

"Vậy tôi cùng ta lại quay lại." Hần lập tức đồng ý.

"Cám ơn ngài, Tướng quân." Hần lại vì nàng mà nhọc lòng, thế nhưng chẳng biết làm gì cho hần!

"Thật muốn cám ơn ta, vậy đừng gọi ta là tướng quân nữa." Hòa Ngọc Hành nhìn thẳng nàng.

Nghe mà Ngu Cơ giật mình, "Vậy. . . . . Ta nên gọi thế nào?"

"Cũng đừng dùng kính ngữ, kêu tên ta thôi!"

"Việc này. . . . ." Nàng do dự, cúi đầu xuống. "Việc này hình như không hợp lễ nghĩa. . . . ."

"Cơ Nhi, gọi tên ta." Hòa Ngọc Hành đưa tay kéo mặt nàng lên.

Lông mi dài khấn trương hé mở, Ngu Cơ chăm chú nhìn vào mắt hần, thấy ánh mắt cầu xin.

Tâm, như bị ai đó nắm giữ.

"Ngọc. . . . . Ngọc Hành. . . . ." Nàng khản trương thì thầm.

Hòa Ngọc Hành cười, "Kêu thêm một lần nữa."

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

"Ngọc. . . . . Hành." Lần này tương đối thuận miệng. "Ngọc Hành. . . . ."

Nghe tên của mình từ cánh môi hồng của nàng thốt lên, lại khiến hắn cảm động như vậy. Trời ơi, hắn thật sự đã yêu nàng sâu sắc đến nhường đó rồi chẳng!

"Nhắm mắt lại." Hắn khàn khàn nói.

Ngu Cơ có hơi nghi ngờ về đề nghị đó của hắn, nhưng vẫn nghe theo nhắm mắt lại.

Lát sau nàng cảm giác được trên má nàng được đặt xuống một nụ hôn, nụ hôn kèm theo hơi thở ấm áp của hắn, đó là bên mặt với vết sẹo ngắn nghèo.

Hắn. . . . . Hôn lên khuôn mặt có sẹo!

Nhấn nhẹ âm điệu, nàng kinh ngạc mở mắt ra, cũng chính là khi nàng thấy được tiếc thương trong mắt hắn.

"Tướng quân. . . . ." Chóp mũi có vị chua, hốc mắt cũng nóng lên. "Ngọc Hành. . . . ."

Hòa Ngọc Hành mỉm cười, ôm nàng vào lòng.

Làm Sao giờ? Ngu Cơ nhắm mắt lại, giấu hời hợt cùng đau đớn trong lòng lại.

Nàng tiếp cận hắn với ý đồ lợi dụng hắn, nhưng giờ tình cảm của nàng đối với hắn đã tiến quá xa, nàng phải thu xếp thế nào với tình cảm này đây?

*****

Lại đếm từng ngày một.

Hòa Ngọc Hành mới vừa hạ triều, trở về phủ tướng quân, không gặp mấy canh giờ mà tường như rất lâu, rất lâu vậy, nhì ở cửa lớn không thấy Cơ Nhi, trong lòng có chút nghi hoặc cùng lo lắng.

"Cơ Nhi đâu?" Đem ngựa giao cho phu xe hắn hỏi Nguyên tổng quản.

"Cơ Nhi cô nương đang ở Hàn Phách viện, lúc này có xin phép nô tài, nói muốn dùng Văn Phòng Tứ Bảo một lát." Nguyên tổng quản báo cáo mọi việc với chủ tử.

Nghe vậy, Hòa Ngọc Hành lập tức không vui nhú mày.

"Cơ Nhi muốn dùng bất kỳ vật gì, không cần xin phép." Hắn đã nói rất nhiều lần, muốn nàng thích làm gì thì cứ làm, không cần bận khoăn, xem ra nàng còn chưa vượt qua tôn ti chủ tớ giữa bọn họ.

Hắn thật sự điên đầu, không hiểu nổi nàng vì sao kiên trì như vậy, rõ ràng hắn cảm giác nàng cũng có tình cảm với hắn, tại sao còn phải cố chấp như vậy chứ?

Nhưng cho dù hắn có tức giận, cũng bó tay với nàng, bởi vì hắn rất rõ ràng, cho dù có nổi giận với nàng, hoặc có hạ lệnh, điều mà hắn nhận được chỉ là sự tuân theo của nàng với thân phận nô tỳ mà thôi, hoàn toàn không phải mong muốn của hắn.

Ít nhất, hiện giờ nàng cũng đã tự nguyện lên gọi tên hắn.

"Tiểu nhân biết, phu nhân của tiểu nhân có nói với Cơ Nhi cô nương, hơn nữa không phải nói một lần." Nguyên tổng quản thăm than, phát hiện ra chủ tử đề ý đến Cơ Nhi cô nương, rất yêu thương sủng nàng đến không gì sánh được thì hắn và thê tử trong lòng đã có tính toán, mọi người trong phủ thấy vậy đều có thể nhìn ra, còn cảm thấy hâm mộ, ghen tỵ, còn sợ hãi vì ban đầu đã khinh thường nàng, sợ nàng sẽ nhân cơ hội trả thù.

Lúc đầu ông còn lo lắng Cơ Nhi cô nương liệu có được sủng mà kiêu hay không, sẽ tạo ra không ít phiền phức cho quân sự, nhưng hôm nay, hắn và thê

tử lại ước gì Cơ Nhi cô nương có thể kiên cường hơn một chút.

"Nàng không sao, đúng không?" Kể từ hôm đến phía sau núi nhấm hoa, tâm trạng nàng trở nên nặng nề, không chỉ bớt tươi cười, ban đêm ngủ cũng không an ổn, hần còn biết nàng nửa đêm len lén thút thít khóc.

"Đúng vậy, Cơ Nhi cô nương rất khỏe."

Vậy thì tốt. Hòa Ngọc Hành an tâm.

"Một lát nữa đem thức ăn trưa đến Hàn Phách viện." Hần phân phó.

"Chừng nửa canh giờ nữa sẽ đưa qua." Báo thời gian cho chủ tử, tránh cho việc bất gặp tình huống không nên gặp. Mặc dù không rõ quan hệ của chủ tử và Cơ Nhi cô nương ở mức độ nào, chỉ là mọi người đều cho rằng, quan hệ đó đã không còn đơn thuần.

Hòa Ngọc Hành gật đầu, bước nhanh trở về Hàn Phách viện. Bước một bước vào cửa, xa xa đã nhìn thấy Cơ Nhi ngồi trong đình cạnh ao, không biết đang làm gì.

Hần bước đến khúc quanh, đi qua ao, đến bên mái đình.

Không một tiếng động bước vào đình, lặng lẽ dò nhìn nàng từ phía sau, chỉ thấy trên bàn đá quả thật chuẩn bị Văn Phòng Tứ Bảo, giấy Tuyên Thành đã trải trên bàn, được cố định hai đầu giấy, còn nàng đang cầm bút định viết gì trên giấy, mà chưa hạ bút.

Nàng muốn làm gì? Viết chữ? Hay vẽ tranh?

Mặc dù hần cảm thấy một vị cô nương nhà nghèo phải bán mình rất kỳ lạ nếu biết về tranh, nhưng ngoài tò mò còn mong chờ, vậy mà một lúc lâu, nàng vẫn như cũ chẳng nhúc nhích, vốn hần chẳng có chút nhẫn nại nào, rốt cuộc vẫn không thể kiềm chế nổi.

"Nàng ở đây làm gì?" Hần nhẹ giọng hỏi.

Nói Ngu Cơ giật mình oàng sợ, bỗng từ trên ghế giật bắn người lên, không nghĩ tới cộp một cái, đầu của nàng đụng phải cằm hần.

"Ái!" Nàng đau kêu một tiếng, bút trên tay cũng rơi xuống, hai tay ôm đầu cúi xuống.

Hòa Ngọc Hành cảm cũng đau, hần thậm chí cần phải đầu gối, trong miệng có vị máu tươi, nhưng thấy nàng bị đau như vậy, chẳng để ý nữa, vội vàng ngồi xổm xuống nâng nàng dậy.

"Đau lắm hả? Ta xem một chút." Hần kéo tay của nàng ra, xem chỗ bị đụng, tìm một lát, cũng tìm thấy chỗ sưng, khẽ dùng sức day nhẹ.

"Đau quá!" Nàng nhỏ tiếng kêu lên.

"Kiên nhẫn một chút, ta giúp nàng xoa, phải dùng chút lực mới có hiệu quả." Hòa Ngọc Hành áp đầu nàng vào lồng ngực hần, còn tay thì day chỗ sưng to trên đỉnh đầu nàng.

Về phần Ngu Cơ lẳng lặng dựa vào hần, cảm giác được hơi nóng từ thân thể hần, nàng quên đau, hai má khẽ ửng hồng.

Một lúc lâu sau, hần mới dừng tay, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên đỉnh đầu nàng, rồi mới thả nàng ra.

"Tốt rồi, cũng không nghiêm trọng." Hần lùi ra một bước.

"Cám ơn Tướng quân." Nói Ngu Cơ cúi thấp đầu, giấu đi khuôn mặt, không dám ngẩng lên, tránh không lộ ra khuôn mặt đang ửng hồng của mình.

Vừa Tướng quân!

"Cơ Nhi, đừng cúi đầu, ta không muốn khi nói chuyện phải nhìn tóc của nàng." Hần cố ý lại gần nàng, nhỏ giọng nói.

Nàng hít sâu một hơi, mới chậm chậm ngẩng đầu lên, hai gò má ửng đỏ làm say lòng người, ánh mắt long lanh, chỉ là không dám nhìn vào mắt hần.

Nàng rõ ràng lộ vẻ xấu hổ, nghĩ đến lúc này ôm nàng nhu mì trong ngực mới đang yêu làm sao, hần không nhịn được khẽ mỉm cười.

Nàng đối với hần chắc rằng cũng có cảm tình, hần khẳng định.

"Mới này ở cửa chính không nhìn thấy nàng, ta có chút lo lắng."

"A! Xin lỗi, ta. . . . . Quên mất giờ." Nói Ngu Cơ lúc này mới nhớ tới chuyện này.

"Không sao, Cơ Nhi, ta không phải đang trách cứ nàng, ta chỉ lo lắng." Hòa Ngọc Hành trấn an nàng, nói sang chuyện khác, "Nàng vừa này đang làm gì?"

"chỉ là rảnh rỗi một chút !" Nàng lúc này mới nhìn trên bàn, trên giấy Tuyên Thành đã dính một khối đen như mực, "Ai!"

"Sao thế?"

"Ta muốn vẽ tranh Đan Thanh."

"Nàng định vẽ tranh?"

"Ừ, cùng tiên sinh học chừng mười năm." Ngu Cơ không nghĩ nhiều, thành thật trả lời.

Hỏa Ngọc Hành nhủ vậy, nhà thường dân không thể mời phu tử cho con những mười năm, nhất là nữ nhi, cho nên nàng gia thế hẳn là rất tốt, cha mẹ cũng rất thương yêu cưng chiều nàng mới đứng.

Vậy vì sao phải bán mình làm nô?

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Giải oan. . . . . Đột nhiên nhớ đến lời nàng khi mê sảng, cha nàng vướng vào oan khuất không rõ? Đến nỗi tạo ra tan cửa nát nhà? khiến cho tỷ muội các nàng trôi giạt khắp nơi?

"Học chừng mười năm, vậy nàng nhất định vẽ rất tốt." Hỏa Ngọc Hành tiếp lời nàng: "Tại sao không vẽ?" Ngồi yên lâu như vậy, ngay cả hạ bút cũng không có một nét.

"Bởi vì cảnh sắc trước mắt thật đẹp, khó mà có thể lột tả được vào trong tranh, vì thế mà chân chừ không cách nào hạ bút." Ngu Cơ giải thích.

"Mặc dù ta không hiểu Đan Thanh, nhưng mà nàng không động bút, làm sao biết có vẽ được hay không?"

"Nếu vẽ không được thì phải làm sao? Chẳng phải sẽ phí mất cảnh sắc này sao?"

"Vậy thì sao chứ? Cảnh đẹp vẫn còn ở đây mà!" Hỏa Ngọc Hành mỉm cười nói.

Nghe vậy, Ngu Cơ chợt lộ ra nụ cười yếu ớt.

"Đúng vậy, huynh nói đúng, không hạ bút sẽ mãi mãi không có được kết quả, cho dù vẽ không được thì có sao?" Nàng thực sự muốn quá nhiều, còn hẳn, ngược lại chỉ một câu đã lộ ra chân lý.

"Đáng tiếc lãng phí một tờ giấy thượng hạng." Hắn nhìn mực trên giấy, "Ta giúp nàng đổi." Nói xong, liền động thủ định rút tờ giấy kia đi.

"Không!" Nói Ngu Cơ ngăn hắn lại, nghiêng đầu nghiêm túc ngắm nhìn khối mực kia, một lát khẽ mỉm cười, "Ai nói lãng phí?"

"Sao?" Hắn nhướng mày nhìn về nàng, nhìn môi nàng nhếch lên một nụ cười tinh nghịch, trong nháy mắt bị nàng khơi lên hứng thú. "Nàng có cách?"

"Không thử một chút làm sao biết?" Lặp lại lời của hắn, nàng quần tay áo, nhặt cây bút rơi lên, chấm mực lần nữa bắt đầu xuất bút.

Hỏa Ngọc Hành tò mò nhìn, không lâu sau, thấy được chỗ mực kia được nàng vẽ thêm vài nét thành một phiến đá sừng sững lẻ loi, ngay sau đó chỉ vài nét bút, từ từ cảnh đẹp trước mắt được thu nhỏ lên giấy.

Trước là non xanh nước biếc, sau là rừng núi hiên ngang, xa xa có hồ nước được bao quanh bởi những rừng núi uốn lượn, được thể hiện lên giấy lộ ra vẻ hùng vĩ hiên ngang rộng lớn

Lúc nàng đang múa bút cũng chính là thời gian dùng bữa trưa, người hầu mang thức ăn vào viện, hắn ra hiệu cho bọn họ im lặng, đem thức ăn trưa để ở đình rồi lặng lẽ lui ra.

Khi Ngu Cơ thu bút đã hơn một canh giờ.

Hỏa Ngọc Hành nhìn bức tranh phong cảnh của nàng trầm trồ thán phục.

"Xa xa những rừng núi trùng điệp bên cạnh một hồ nước xanh em à, một bố cục tình xảo mà hài hòa, với sắc thái yên bình thanh đạm, Cơ Nhi, bức họa này nàng vẽ thật đẹp!"

"Cám ơn ." Nghe hấn tán thưởng, Ngu Cơ vui đến đỏ bừng cả mặt.

"Bức họa này có thể tặng ta hay không?" Hòa Ngọc Hành vừa thưởng thức vừa thỉnh cầu.

"Nếu huynh không phải ghét bỏ, đương nhiên được." Có thể được hấn tán thưởng, nàng rất vui.

"Ta sẽ nâng niu quý trọng ." Hòa Ngọc Hành cười nói: "Để đây chờ mực khô, dùng bữa trước đã"

"Áy, đã trễ thế này rồi! Ta đến ngay. . . . ." Lúc này nàng mới để ý thấy thức ăn đã được dọn lên hết ở bên đình."Đem đến lúc nào mà ta không hề biết thế?"

"Bởi vì nàng chú tâm vào bức tranh Đan Thanh." Hấn đỡ nàng, dẫn nàng đến bàn để nàng ngồi xuống, móc khăn ra, dùng nước thấm ướt, nâng cằm của nàng lên, nhẹ5nha2ng lau mực dính trên cằm nàng một cách cẩn thận.

"Tướng quân, để tự ta ——"

"Nàng lại quên." hấn nhắc nhở nàng.

Ngu Cơ mỉm cười, "Ngọc Tành."

"Tốt." Hấn hài lòng gặt đầu, chuyên tâm lau sạch mặt cho nàng.

"Ta tự mình làm được rồi mà." Ngu Cơ đỏ bừng cả mặt, nhìn gương mặt chuyên chú của hấn gần trong gang tấc, đầu như muốn bốc khói , không hiểu vì sao môi cảm thấy khô khốc, liền đưa lưỡi nhỏ liếm liếm môi.

Hòa Ngọc Hành nhìn dáng điệu quyến rũ của nàng. Nàng rốt cuộc có biết hay không hấn đã chịu đựng khổ sở biết bao nhiêu mới không tấn công nàng đường đột?

Chắc chắn là hoàn toàn không biết rồi! Nếu khôngsao lại thể hiện như vậy trước mặt hấn, còn đưa đầu lưỡi mềm mại kia ra dụ hoặc hấn!

Khi đầu lưỡi nàng thò ra, hấn có thể nghe thấy âm thanh vỡ vụn của lý trí,ngay sau đó trong nháy mắt, hấn liền nghiêng người, dùng môi của hấn bắt lấy cái lưỡi thom của nàng.

Về phía Ngu Cơ chỉ mới kịp phát hiện hấn nhanh chóng đến gần, ngay sau đó môi anh đào liền bị chiếm đoạt.

Nụ hôn đó mang theo cuồng phong ngấm mướt, môi lưỡi nóng bỏng kia không biết thỏa mãn hút hết mật ngọt trong miệng nàng, nàng chỉ cảm thấy đầu óc ảm ảm dậy sóng, rối loạn lý trí, thân thể mềm nhũn, đầu óc trống rỗng, chỉ có thể bất lực co ro tựa vào người hấn, thậm chí bị hấn ôm lên chân cũng không chạm đất.

Không biết qua bao lâu, hấn rốt cuộc buông môi nàng ra , dòi xuống phía dưới thưởng thức chiếc cổ mảnh khảnh của nàng.

Môi của nàng vừa được đến tự do, không tự chủ được bật ra một tiếng rên yêu kiều, mắt phủ đầy sương mù, đối với việc này trước nay chưa từng biết đến, cảm thấy ngượng ngùng vô cùng không biết làm sao.

"Ngọc. . . . . Ngọc Hành, dừng. . . . . Ủa. . . . ." Nàng khó nhịn rên rỉ, nỗ lực muốn kéo lý trí đã bay mất trở về, thế nhưng ra đến miệng lại không thể trở thành lời nói.

Đang để mặc cho bản thân thưởng thức vẻ quyến rũ của nàng Hòa Ngọc Hành, dĩ nhiên không thể nghe rõ lời nói quá nhỏ đó, bàn tay hấn cũng như ý thức của hấn lúc này, trộn lẫn mê thường ngoạn khắp nơi trên thân thể nàng.

Mặc dù hấn gọi lên dục vọng không hiểu nổi trong người nàng, đến nỗi toàn thân run rẩy nóng lên, nàng vẫn biết việc này không đúng, bọn họ không nên làm chuyện như vậy.

"Không. . . . . Dừng. . . . ." Nàng bất lực nghẹn ngào, sợ hấn sẽ không dừng lại.

Cũng vì thế mà giọng như vỡ òa, khi lên tiếng lại cực kỳ lớn, toàn thân hấn cứng đờ, tất cả động tác trong nháy mắt dừng lại, vùi mặt ở cổ nàng kịch liệt thờ dốc.

"Dừng khóc. . . . ." Thật lâu sau, Hòa Ngọc Hành mới nhỏ giọng , chậm rãi từ cổ của nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt nóng bỏng ngắm nhìn nàng."Ta không xin lỗi, Cơ Nhi, nàng biết ta yêu nàng, ta muốn nàng, cho nên ta sẽ không xin lỗi, bởi vì ta nhất định sẽ lấy được nàng, nàng phải chuẩn bị tâm lý đi."

Hấn tuyên cáo khiến thân thể nàng run lên, đôi mắt mờ mịt đắm lệ lo lắng nhìn khuôn mặt kiên định của hấn.

Làm thế nào? Nàng nên làm gì mới phải?

"Nhưng ta sẽ không cưỡng ép nàng, sẽ không dùng bạo lực, cho nên, đừng sợ ta." Giơ tay lên muốn chạm vào mặt nàng, lại mang theo chút do dự, chỉ sợ nàng sẽ cự tuyệt.

Cuối cùng dùng lời khản cầu nhỏ.

Về nỗi lòng của Ngu Cơ, đang bị đè nén lâu nay, cuối cùng cũng tỉnh ngộ, mình đã yêu nam tử cao lớn này từ lâu rồi, đang trách chính là lúc nàng muốn lợi dụng tình cảm của hắn đối với nàng cũng chỉ là lúc tình cảm của nàng sớm đã mất ngược lại cho hắn.

"Ta không sợ chàng." Nàng lại trở nên dịu dàng, áp gò má mình lên bàn tay đang đỡ của hắn "Không sợ!"

Tâm thần thấp thỏm dường như mất hẳn, Hỏa Ngọc Hành hít một hơi thật sâu, cúi đầu, lần nữa vùi vào cổ của nàng, lưu luyến không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Trải qua những ngày hạnh phúc, nàng được Hỏa Ngọc Hành sủng ái nàng đến mức không thể dùng lời mô tả.

Vậy mà, dù đang đắm chìm trong hạnh phúc, thì những lo lắng trong lòng càng ngày càng lớn hơn, thậm chí càng hạnh phúc, trong lòng càng bị đè nặng bởi cảm giác tội lỗi, nặng nề mức ăn không ngon ngủ không yên.

Nàng không muốn nói với hắn chuyện giải oan, cứ lần lừa kéo dài thời gian hết lần này đến lần khác.

Tâm tình của hắn không tốt, chờ lần sau.

Hắn vui vẻ như vậy, nói ra sợ khiến hắn mất vui, chờ lần sau.

Hắn trong triều bận rộn sự vụ, đợi hắn rảnh rồi mới nói vậy!

Ngu Cơ càng ngày càng tìm nhiều lý do hơn để chờ đợi, đợi hi có cơ hội thích hợp, nàng vẫn tìm ra những cái cớ để bắt mình chờ đợi, chỉ sợ một khi mở miệng, sẽ kết thúc hết tất cả những gì nàng đang có.

Nàng thật là ích kỷ, nàng cũng cảm thấy rất ghét bản thân mình!

Ảo não gục xuống bàn, nàng phải nói thật với hắn mới được, cho dù bị hắn hiểu lầm oan hận, vì nàng tiếp cận hắn là có mục đích, nàng cũng sẽ không lùi bước!

Nàng sẽ đem hết toàn bộ sức lực ra thỉnh cầu hắn giúp đỡ, không dám hi vọng hắn sẽ vì nàng mà đối đầu cùng tể tướng Chu Lệ, chỉ mong hắn cứu được phụ thân ra nếu hắn không thể tha thứ cho việc nàng lừa dối hắn. . . . . Nàng cũng có thể sẽ không oán trách hắn

Được, hôm nay sau khi hạ triều, nàng sẽ nói cho hắn biết.

"Cơ Nhi?" Hỏa Ngọc Hành đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy nàng gục trên bàn, lập tức lo lắng chạy đến, "Cơ Nhi, thân thể có chỗ nào không khỏe à?" Hắn không thể không phát hiện nàng tái nhợt gầy gò, nhưng là mỗi lần quan tâm hỏi thăm, luôn không tìm được đến đáp án, khiến nỗi lo âu rong lòng hắn nặng trĩu, mỗi ngày ra cửa luôn muốn quay về, chỉ sợ khi hắn quay về nàng đã không còn ở đây, nàng có thể hay không xảy ra chuyện gì.

Nói Ngu Cơ kinh hoàng ngẩng đầu lên, "Chàng . . . . Chàng về rồi sao."

"Ừ, ta đã về." Hắn nghi hoặc nhìn kỹ nàng, bình thường hắn đều về sớm mà, sao nàng có vẻ rất ngạc nhiên?

Không, không phải ngạc nhiên, mà là lúng túng.

"Sao vậy?" Hắn quan tâm hỏi, ngồi xuống cái ghế cũng luôn nàng ngồi lên đùi hắn, đó dường như trở thành thói quen của hắn mất rồi.

"Không!" Đã đưa ra quyết định thẳng thắn, cũng không còn rụt rè sợ hãi, cho dù hắn ghét nàng cũng không sao!"Hôm nay mọi việc đều tốt chứ?"

Hỏa Ngọc Hành trầm mặc không nói. Kể từ trong lúc vô tình đề cập với nàng rằng hoàng thượng triệu hắn trở về gấp chắc chắn là có vấn đề, mỗi ngày lâm triều trở về, nàng đều sẽ quan tâm hỏi thăm.

Từ trước đến nay, đáp án của hắn tất cả đều như nhau——"Rất tốt, tất cả đều bình thường." Chỉ vì không muốn thấy ánh mắt lo lắng của nàng, mặc dù hắn luôn cảm thấy bất an, nhất định sẽ có chuyện xảy ra!

Hắn không hề sợ bị tiểu nhân vu oan mà chuốc lấy tội sát nhân gì đó, từ xưa tới nay gần vua như gần cọp, nhưng tuyệt đối không áp dụng với vị Đường Kim Hoàng Đế kia, Tất cả bọn họ đều thật sự tín phục ngài, Bởi đó là một vị Hiền Đức

Khuyết điểm duy nhất, chính thích xen vào việc của người khác.

Quả nhiên, hôm nay lâm triều, Hoàng thượng dùng giọng điệu nghiêm trọng với hân: "Ái khanh vì bảo vệ thiên triều, quanh năm đóng ở biên quan, khiến ngoại địch không dám xâm chiếm, khiến cho bách tính an cư lạc nghiệp, không còn chiến sự triền miên, nhưng lại chậm trễ chuyện lớn cả đời của khanh, khiến trẫm thật cảm thấy hổ thẹn."

Nghe vậy, hân lập tức ngộ ra, hoàng thượng quả nhiên là quá rảnh rồi, lại muốn đóng vai nguyệt lão rồi !

Mặc dù hân cơ trí lấp liếm cho qua, lại được cha hân hỗ trợ đem chuyện quan trọng ra nghị sự, mới tránh được số mạng bị hoàng thượng tứ hôn cho một vị công chúa trên điện.

Nhưng hân biết, đây chỉ là tạm thời.

Sau khi hạ triều, cha chủ động tới thảo luận cùng hân "Đại sự". Cha nói cho hân biết, để tránh hoàng thượng "Áy náy" quá mức, đòi "Bồi thường" cách tốt nhất là phải hành động trước, dẹp tan áy náy của ngài.

Với cái ý này thì, hân phải thành thân mất rồi !

Hân cuối cùng cũng có thể hiểu ra, thì ra là đột nhiên cho đòi hân hồi kinh, không chỉ là ý của hoàng thượng, cha cũng là chủ mưu. . . . .

Không, có lẽ thật ra kẻ đứng phía sau tất cả chuyện này là nương??.

Mẹ hi vọng hân thành thân, lại không muốn đích thân ép buộc hân, cho nên xin cha hướng hoàng thượng nói bóng gió, hoàng thượng vốn là thích lo chuyện bao đồng, vì vậy cho đòi hân hồi kinh, rồi làm như có ý muốn bồi thường cho hân, tiếp theo cha sẽ gọi ý "Biện pháp giải quyết", mà hân vì để tránh phải làm Phò Mã, dĩ nhiên sẽ tiếp nhận phương pháp xử lý của cha hân

Thật đúng đi một vòng lớn! Mẹ hân đúng là luôn mượn đao giết người, không bao giờ làm dơ tay mình

Dù sao cũng chỉ là thành thân thôi mà! Không có gì.

"Ngọc Hành, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?" Thấy hân rất lâu không trả lời, Ngu Cơ lo âu hỏi tạm quên đi mất vấn đề của mình.

Nhìn nàng, hân phải thành thân rồi, hơn nữa hân muốn cưới người trước mắt..

Hân vốn định từ từ đi, làm nàng yêu hân, cam tâm tình nguyện gả cho hân, hiện giờ, coi như làm ông trời giúp hân một tay, cho hân lý do "Bức hôn"!

Hân biết nàng cũng có tình cảm với hân, mặc dù không rõ yêu thương kia của nàng có tới mức tình nguyện gả cho hân hay chưa, nhưng cũng không sao, sau khi bức hôn thành công, hân sẽ tiếp tục cố gắng, không nàng gả cho hân không chút hối hận.

"Thật ra có chút vấn đề." Định ra chủ ý, Hỏa Ngọc Hành mở miệng, "Cơ Nhi, nàng nguyện ý giúp ta không?"

"Ta dĩ nhiên nguyện ý, chỉ cần giúp được, ta nhất định đem hết toàn lực giúp chàng." Nói Ngu Cơ kiên định hứa hẹn.

"Vậy thì tốt, chuyện này cũng chỉ có nàng mới có thể giúp được." Nghe vậy, hân hôn hờ ra mặt "Gả cho ta."

"Được, ta ——" nàng sùng sốt. "Cái gì?"

"Ta đã nghe nàng đồng ý rồi đó nhé, không cho phép đổi ý." Hỏa Ngọc Hành quyết định thừa nước đục thả câu.

"Nhưng. . . . ."

"Có phải nàng hối hận, không muốn giúp ta nữa hay không?"

"Việc này với việc giúp chàng có quan hệ gì?"

"Bởi vì hoàng thượng muốn làm mai cho ta, nhưng ta chỉ muốn cưới nàng, vốn là nghĩ từ từ cũng được, để cho nàng cam tâm tình nguyện gả làm thê tử ta, chỉ là hiện nay tình thế nguy cấp, không thể làm gì khác hơn khiến nàng uất ức."

Nói Ngu Cơ cắn nhẹ môi, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Đôi mắt nhuộm chút hồng sau một khắc, nước mắt đã tràn đầy trong hốc mắt.

"Ta hi vọng đây là nước mắt vui mừng" nâng khuôn mặt nàng lên thăm than, vừa lúc đón được nước mắt nàng nhỏ xuống

"Là vui mừng. . . . ." Hân nói hân chỉ muốn cưới nàng, nàng làm thế nào mà không cảm động được đây! Khẽ ngước mắt nhìn hân, ánh mắt dần chuyển sang áy náy, trong lòng quặn đau, bởi vì nàng phải từ chối hân. "Nhưng mà ta không——"

"Ừm." Hân nhanh tay che miệng nàng lại, nhìn ánh mắt áy náy của nàng hân cũng đoán được nàng muốn nói gì rồi. "nói cho nàng biết, ta sẽ không chấp nhận đáp án 』 không của nàng, nên . . . . . Ừm, ta cho nàng thời gian một ngày để suy nghĩ thật kỹ, để thay đổi đáp án của nàng, có được không?" Cố

đề nén sợ hãi xuống, hấn tỏ ra thông suốt.

"Một ngày?" Ngu Cơ quả thật không thể tin được, hấn không cảm thấy mình rất ngang ngược sao?

"Nhiều quá sao?" Hỏa Ngọc Hành hài lòng cười hỏi.

Quả nhiên hấn là không cảm thấy.

"Tướng Quân, ta chỉ là thân phận nô tỳ——" vì cự tuyệt hấn, nàng lại dùng đến xưng hô chủ tớ để đừng đẩy trách nhiệm.

"Đây không phải là lý do, đó chẳng qua là cái cớ." Hấn cắt đứt nàng. "Còn nữa, không cho phép gọi ta Tướng Quân!"

"Đây không phải là lý do, chắc rằng cha nương chàng sẽ để ý nếu chàng cưới một người có thân phận nô tỳ."

"Mẹ ta cũng từng bán mình làm nô, cho nên cái này lý do không chấp nhận được." Lý do này lại bị đẩy ngược lại cho nàng.

"Sao?" Nói Ngu Cơ kinh ngạc. Phụ nhân cũng là bán mình làm nô hay sao?

"Cho nên sao nào? Còn có lý do gì, nói ra luôn đi!" Tốt nhất để hấn sẽ giải quyết luôn một lần.

Ngu Cơ yên lặng nhìn hấn, một lúc lâu mới hỏi: "Tại sao?"

"Tại sao cái gì?" Hỏa Ngọc Hành nghi ngờ hỏi ngược lại.

"chàng muốn cưới cô nương nào mà không được, dù là muốn lấy công chúa cũng chẳng có vấn đề gì! Tại sao lại là ta?"

"Thứ nhất, ta nói chỉ muốn lấy mình nàng, không có ý định lấy người con gái khác; thứ hai, không sai, ta muốn lấy công chúa quả thật không khó, nhưng kết thân với công chúa, hoàng tử thì xin lỗi ta quả thật bất tài, không cường cầu nổi, bán mạng cho triều đình làm quan thì con được, cưới vợ là chuyện cả một đời! Ta sẽ phải thương yêu, cung chiều nương tử, nhưng nếu cưới một công chúa, gặp mặt nương tử còn phải ba quý, chín lạy thỉnh an, tính ta nỉng này sẽ có lúc sẽ phải mất đầu!

"Thứ ba, về phần tại sao lại là nàng sao?" Nghiêng đầu liếc nhìn nàng, hấn bỗng dưng muốn nổi giận cùng nàng, "Sao nàng có thể hỏi một vấn đề ngu xuẩn như vậy...ta đối với nàng còn chưa biểu hiện rõ ràng tình cảm hay sao? Dĩ nhiên nàng vừa mắt ta, là người phụ nữ đúng như tiêu chuẩn làm thê tử mà ta muốn chọn, trong đầu luôn nghĩ nàng chính là người phù hợp nhất, nàng chính là người phụ nữ duy nhất đó."

"Chàng không nhìn thấy trên mặt ta có vết sẹo sao?" Nàng nói về vết sẹo trên má phải

"Vết sẹo này dường như chiếm hết má phải của nàng, sao ta có thể không nhìn thấy, ta đâu có bị mù." Hỏa Ngọc Hành nhíu mày, "Sao nàng có thể hỏi một vấn đề ngu xuẩn như vậy, Cơ Nhi, nàng bị ngốc à?"

Là một kẻ hiền lành Ngu cơ rất ít khi cau mày. "Tướng Quân, người có biết nói thẳng như vậy rất khó nghe hay không."

"Ai bảo nàng hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy, ta mới nói vì nàng quá ngốc đi." Hấn trộn mắt với nàng. "Cảnh cáo lần cuối kêu thêm một câu Tướng Quân nữa, thì tự gánh lấy hậu quả."

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

"Ta không phải nói việc này, ta là nói trên mặt ta có vết sẹo."

Hỏa Ngọc Hành khẽ nhếch cần môi, một lát mới hỏi: "Nàng để ý sao?"

"Chẳng lẽ chàng không sợ cưới một thê tử như vậy sẽ bị mọi người chê cười sao?" Nàng một lòng muốn hấn đổi ý.

"Thì ra nàng rất để ý, ta thấy nàng không cố ý cúi đầu khi gặp người khác cứ nghĩ nàng chẳng để tâm." Hấn đột nhiên cau mày, "Chẳng lẽ nàng định xóa tóc xuống một bên để che vết sẹo đó, Nàng nghĩ làm vậy có thể che được vết sẹo sao? Ta ta đành phải nói với nàng rằng rất mỏng, không che được bao nhiêu"

"Ta là đang hỏi chàng mà!" Nói Ngu Cơ cảm thấy không đủ khả năng diễn tả hết những ý tứ của mình cho hấn hiểu?

"Ta?" Hỏa ngọc hành nhướng mày. "Ta không thèm để ý! Mấy ngày nay đâu phải ta chưa từng cùng nàng ra khỏi cửa, nàng cảm thấy ta là loại người

nhàm chán đến thế sao? Người khác nghĩ gì kệ họ, không liên quan đến ta, ta chỉ lo cho bản thân mình là đủ rồi hơi đâu mà rảnh lo họ nghĩ gì, mình sung sướng là được, người khác cảm thấy thế nào nghĩ ra sao với ta có liên quan gì kia chứ?"

Không thèm để ý đến!

Ngu Cơ không nhìn được cười khế, tiếng cười giòn tan ngọt ngào làm trái tim hắn say mê.

"Vậy cho nên?"

"Chàng không phải cho ta một ngày sao?" Để nàng có một ngày trong giấc mộng đẹp này đi, hắn gạt phăng hết các lý do của nàng, tưởng tượng hắn gạt đi muôn vàn khó khăn mà chính nàng đề ra, nhưng nàng vẫn không muốn lấy hắn, loại mơ mộng này thật là tuyệt vời!

Nhưng cũng đến lúc kết thúc rồi.

Khi nàng đem sự việc nói với hắn, hắn sẽ thay đổi chủ ý, lúc đó sẽ đổi ý muốn cưới công chúa.

"Thật cần một ngày? một canh giờ được không." Hắn hận không lập tức rước nàng ngay vào cửa!

"Ngọc Hành!" Sao có thể lật lọng ngay như thế, thì ra lúc trước thấy hắn có tính trẻ con quả nhiên không sai.

"Được rồi, một ngày thì một ngày, ngày mai nhất định phải trả lời đó." Dù thế nào đi nữa hắn cũng không chấp nhận đáp án không này nên không thể tính được..

"Ngọc Hành, có chuyện này ta phải cho nói cho chàng biết." Ngu Cơ ngắm nhìn hắn, thật ra thì, thời gian cân nhắc một ngày là dành cho hắn mới đúng, vì sau khi nàng nói hết mọi chuyện ra hắn sẽ đổi ý.

Hòa Ngọc Hành nhú mày, nhìn vẻ mặt thận trọng của nàng.

"Về việc gì?"

"Gia thế bối cảnh của ta, cùng với. . . . ." Rũ mắt nàng lấy hết dũng khí hít sâu một hơi, nàng dương mắt lên nhìn hắn nói."Cùng với mục đích mà khiến ta phải ngàn dặm xa xôi thâm nhập tướng quân phủ."

Hắn nhú mày. mục đích khi thâm nhập tướng quân phủ?

"Nàng vào phủ tướng quân là có mục đích? Không phải bán mình làm nô mà là có mục đích?"

"Đúng vậy." Nàng nhẹ giọng thừa nhận.

Hòa Ngọc Hành hơi dôi mắt ra, cánh tay vẫn đang ôm nàng dần buông lỏng, hắn lùi lại một bước thả bước đến trước cửa sổ.

Mất đi lồng ngực của hắn Đàm Ngu Cơ đột nhiên cảm thấy hơi lạnh, không muốn mình run lên, hai tay nàng tự ôm lấy thân mình.

cổ ném xuống chưa xót đang dâng đầy trong hốc mắt, nàng không thể rơi lệ tại thời điểm quan trọng này, vậy sẽ khiến cho hắn nghĩ nàng ra vẻ đáng thương.

Nàng chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Một lúc lâu, hắn rút cuộc cũng quay người lại, lạnh lùng mở miệng. "Nói đi!"

Hắn đứng ngược sáng khiến ánh sáng chói mắt không thể khiến nàng thấy rõ tình cảm và ánh mắt trên mặt khiến thấp thòm trong lòng tăng lên, nhưng nàng vẫn phải mở miệng, kể hết mọi sự tình với hắn

Sau khi nàng nói xong hắn trầm mặc khiến nàng lo lắng.

Cúi thấp đầu nàng không thể nhìn được khế cắn môi ghen ngào.

Hắn sẽ nghĩ gì về nàng? sẽ xử lý việc này thế nào?

Không khí trầm mặc vẫn kéo dài, tăng thêm lo lắng trong lòng nàng.

Xin chàng đó nói gì đó đi...cầu xin chàng. . . . .

"Sao không nói tiếp?" Hòa Ngọc hHành đột nhiên mở miệng.

Đàm Ngu Cơ sửng sốt, buông lỏng tay xuống, ngẩng đầu lên.

"Ta. . . . . nói xong rồi."

Nàng nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt hắn nhưng không chắc lắm.

"Nàng nói xong rồi sao?"

"Vâng" Có chuyện gì vậy? Hắn có phải có gì đó chưa hiểu?

"Ta sẽ nhắc lại một chút nhé, ta không nghe lắm thì. Nàng nói Tri Phủ Lạc Dương vì nịnh bợ Tể Tướng Chu lệ, nên có ý đồ muốn dâng ba tỷ muối nhà nàng cho tên háo sắc Chu lệ, ai ngờ gặp phải cha nàng nghiêm nghị cự tuyệt, vì vậy Tri Phủ liền vu khống, hãm hại cha nàng bỏ tù, chiếm đoạt gia tài của nhà nàng, mà nhiệm vụ của nàng, là đến gần ta vì so ra thì thế lực Hòa tướng quân của ta chỉ có hơn chứ không kém Chu lệ, muốn nhờ ta giúp một tay cứu cha nàng ra phải không?"

"Vâng" Đàm Ngu Cơ cúi thấp đầu đáp lại. Ban đầu muối muối Chiêu Quân nêu biện pháp, họ cũng cảm thấy đó là một biện pháp tốt, hôm nay nghe xong, lại cảm thấy mình thật hèn hạ, hoàn toàn không hề nghĩ đến mình đang lợi dụng người ta.

"Chỉ vậy thôi? nàng chắc là không còn gì khác sao?" Hòa Ngọc Hành hỏi lại.

"Phải chỉ có vậy, không có —— à! Còn có một việc." Hắn đã phát hiện sẹo trên mặt nàng là giả? Cũng đúng, bằng không khuôn mặt hiện giờ sao có thể đem tai học đến được cơ chứ?

Thân thể hắn lại tiếp tục gồng lên. "Nói!"

"Vết thương trên mặt ta là giả, sẹo là giả, ta không có ——"

"Cái gì?" Hòa ngọc hành kinh ngạc kêu to

"Sao?" Nói Ngu Cơ bị hắn tiếng hô giật mình. "không phải vì chàng phát hiện mới hỏi sao?"

"Ta không phát hiện!" Hắn nổi giận thanh minh. "Thì ra vết thương trên mặt nàng là giả, nàng đùa với ta sao?"

"Không phải vậy, là bởi vì muối muối ta nói, vì an toàn của ta, như vậy tương đối sẽ không gây ra phiền toái."

"Muối muối người rất thông minh." Vừa nghe, hắn liền hết giận cảm thấy rất có lý. "Cho nên, đây chính là toàn bộ câu chuyện? Không có chuyện gì khác?"

"Không có, thật đó." Nàng vội vàng bảo đảm.

"Làm gì vậy chứ!" Hòa Ngọc Hành nổi giận gầm lên một tiếng, bước nhanh đến bên nàng.

Đàm Ngu Cơ vì khí thế kia của hắn mà có chút hoảng sợ. "Ta thật sự vô cùng xin lỗi, ta vẫn một mực muốn nói cho chàng biết, nhưng ta sợ. . . . ." Lời xin lỗi trong hoảng sợ bị cắt đứt bằng một nụ hôn, hắn ôm trọn nàng vào ngực không để nàng phản kháng, ánh mắt long lanh sáng ngời cùng cái mũi của hắn áp sát trên mặt nàng. "Nên. . . . Ngọc Hành?"

"Ta còn tưởng rằng là việc gì nghiêm trọng, thí dụ như hãm hại cha nàng vì một âm mưu lớn nào đó, muốn nàng đến bên ta để giết ta chẳng hạn, hoặc là nhờ vào việc đến gần ta, chờ thời cơ đến gần Hoàng đế lão tử, ám sát Hoàng đế, thì ra là. . . . ." Hắn tức giận, "Chuyện như vậy nàng nên sớm nói cho ta biết!"

"Sao" Đàm Ngu Cơ đôi tay dán lồng ngực của hắn, vào lúc này thật ngu. "Càng. . . . Không tức giận?"

"Tức giận dĩ nhiên có một chút, ai kêu nàng ra vẻ nghiêm trọng, hại ta lúc này liều chết chuẩn bị đủ mọi tâm tư tinh thần, chờ nghe một âm mưu phá quốc, kết quả ——" Đôi mắt hắn ánh lên tức giận trừng nàng.

"Chàng không giận ta gạt chàng sao?"

"Đối với nàng mà nói, chuyện này liên quan đến tính mạng của cha nàng, khi nàng đã thật sự tin tưởng ta rồi mới nói cho ta biết, chuyện này cũng bình thường thôi." Đột nhiên hắn dừng lại nghiêng đầu nhìn nàng. "Dĩ nhiên, trừ phi nàng là mật thám của kẻ địch, muốn đến để ám sát ta, hoặc là lấy trộm cơ mật quân sự, nếu không những chuyện khác cần gì phải để ý?"

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Ta không phải!" Đàm Ngu Cơ liều chết lắc đầu, lát sau mới tiêu hoa xong lời của hắn, tỏ ra hoảng sợ."Đợi chút, Chàng nói là. . . . . Chuyện mật thám ám sát, thật sự đã xảy ra?"

"Phải! Ở Kinh Thành đại khái 2, 3 lần, ở biên quan thì thường xuyên hơn, có đếm cũng đếm không xuể, việc này có quan trọng gì." Hòa Ngọc Hành nói như không có gì to tát.

"Trời ạ! Chuyện như vậy mà không quan trọng à !" Nàng nghe quả thật không thể tin được.

"Là chuyện lâu rồi, chúng ta bây giờ không phải đang bàn việc này chứ!" Hắn liếc nàng một cái, nàng đừng nghĩ đôi chủ đề!

"À, " Đàm Ngu Cơ nhất thời cứng họng, "Chàng thật sự không tức giận?"

Mắt Hòa Ngọc Hành muốn trợn trắng luôn. Nàng rốt cuộc muốn hỏi mấy lần!

Chỉ là. . . . . Hắn rất linh động.

"Ta rất độ lượng, nàng chỉ cần đáp ứng ta một điều kiện, ta sẽ không truy cứu." Trên mặt nghiêm trang, đáy mắt xẹt qua một tia sáng.

"Được, Chàng cứ nói, mặc kệ là điều kiện gì, ta nhất định đồng ý." Nàng không hề nghĩ ngợi, lập tức đồng ý.

"Gả cho ta."

Đàm Ngu Cơ kinh ngạc. Tại sao lại là chuyện này?

"Nàng nói dù gì điều kiện cũng nhất định đồng ý." Hòa Ngọc Hành nhắc nhở nàng, sau đó lại không để nàng mở miệng, cúi đầu hôn nàng lần nữa ôn lại tư vị ngọt ngào lúc này.

Đàm Ngu Cơ thần trí điên đảo, thân thể mềm nhũn, cứ thế hòa tan cùng môi lưỡi hắn.

Thật lâu sau, khi hắn mới bỏ nàng ra, nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nằm yên trong vòng tay hắn.

"Ngày mai ta sẽ cùng cha nương bần đến hôn sự của chúng ta." Hòa Ngọc Hành cười nói, cuối cùng cũng rước được nàng vào cửa.

Đàm Ngu Cơ cắn môi, cuối cùng vẫn lắc đầu.

"Cơ Nhi, Nàng đồng ý." Cau mày, đối với lời từ chối kiên quyết của nàng hắn cảm thấy không vui.

"Cha ta vẫn còn ở trong tù, ta sao có thể chỉ nghĩ đến hạnh phúc của chính mình, sẽ sẽ bị trời phạt mất!" Đàm Ngu Cơ lắc đầu.

"Cơ Nhi, hai chuyện này không hề mâu thuẫn! Ai nói trong lúc này nàng hạnh phúc, lại không thể cứu cha nàng? Làm gì có quy định nào như thế?"

Đàm Ngu Cơ sững sờ nhìn hắn.

"Nói thật, ta tuyệt đối không muốn đối đầu cùng Chu lệ, hắn đúng là kẻ háo sắc không sai, nhưng cho dù có xinh đẹp, thì Mỹ nhân tướng quân phủ rất nhiều, hắn kén cá chọn canh chọn tới chọn lui còn không hết, căn bản không cần thiết phải bày ra việc hường hào dân nữ." Hòa Ngọc Hành liếc nàng một cái, thấy sắc mặt nàng có chút tái nhợt , tiếp tục nói:

"Và lại, nếu không phải do Chu lệ, chức vị ta có cao hơn thế đi nữa, cũng không thể quản được chuyện của Tri phủ Lạc Dương, muốn ta nhúng tay, vô có xuất binh, Nếu làm không khéo không chừng còn trở thành nhục nhã điểm đề người khác nắm lấy."

Nàng nghe mà cảm thấy buốt lạnh. Đúng vậy, họ không hề nghĩ đến đứng trên lập trường của hắn sẽ khiến hắn khó xử, mà chỉ một lòng muốn nhờ cậy hắn giúp đỡ.

"Chỉ là, nếu nàng đồng ý việc hôn sự này, thân là con rể tương lai, cứu nhạc phụ là chuyện đương nhiên, tìm chứng cứ, dù là ta có trực tiếp bắt giữ Trần Tri phủ, Chu lệ dù muốn cũng không thể nhúng tay, bởi đó chính là mối thâm tình mới. Hơn nữa nếu nàng đồng ý gả cho ta, ta rất vui vẻ càn dỡ tận lực hơn nữa." Thấy lời của hắn có tác dụng, hắn bắt đầu đổi hướng, "Nói tóm lại, nàng đồng ý hôn sự, đó là quyết định mà nhìn mọi khía cạnh đều rất tốt không phải sao?"

Đàm Ngu Cơ chớp mắt mấy cái. Rất có lý nhưng cũng có vẻ hơi gượng ép thì phải. . . . .

"Nhưng. . . . . Cha ta, người nhà của ta đều không ở đây, ta làm sao mà gả cho chàng được?"

"Cơ Nhi, ta đâu phải muốn nàng gả cho ta ngay lập tức." Nghe ra hỗn loạn trong lời nói của nàng, Hòa Ngọc Hành bật cười, "Ta chỉ là muốn nàng hứa thôi, chờ việc nhà nàng giải quyết xong, ta sẽ đến cửa cầu hôn, vui vẻ rước nàng vào cửa một cách xuông xề."

Hoá ra là vậy ! Nàng còn tưởng rằng hắn muốn lập tức thành thân .

"Nàng không nói gì coi như chúng ta định ước nhé." Kẻ nói ra trước xem như thắng, hắn nhanh nhẩu nói trước.

Cái gì? Bọn họ định ước sao?

Nàng ngược mắt nhìn hắn, thấy anh mắt hắn có bối rối lo lắng?

Ai chà, được rồi!

"Vây đi." Mím cười nhu hòa, nàng gật đầu đồng ý hôn sự của mình.

"Thật tốt quá!" Hòa Ngọc Hành vui vẻ ẵm nàng lên.

"Đợi chút, thiếp có một điều kiện." Đàm Ngu Cơ hét lên một tiếng, ôm cổ hắn vội vàng yêu cầu.

Hắn dừng lại, khẽ nhủ mày, trong ánh mắt ánh lên cảnh giác.

"Nói xem nào." Ý của hắn là không chắc sẽ đồng ý.

"Thiếp hi vọng chuyện này tạm thời đừng để người khác biết. . . . ." Thấy chân mày hắn nhíu chặt, giọng nói của nàng ngày càng nhỏ.

"Tại sao? Nàng tính đổi ý hay sao?" Hòa Ngọc Hành rất bất mãn.

"Không phải vậy, nghe thiếp nói đã." Đàm Ngu Cơ đưa tay đặt lên môi hắn."Chờ chàng thưa với cha nương, họ đồng ý rồi mới công khai, có được không?"

Hòa ngọc hành trong nháy mắt hiểu ra. Nàng lo lắng cha mẹ không đồng ý hôn sự của họ.

"Được rồi! Ta đồng ý." Hắn có thể hiểu băn khoăn của nàng, mặc dù cảm thấy thừa, nhưng vẫn cứ làm theo ý nàng, chỉ là việc nhỏ, hắn đương nhiên đồng ý yêu cầu của nàng.

*****

Đêm khuya.

Hòa Ngọc Hành lặng lẽ yên xuống giường, đến bên cạnh giường nàng, yêu thương ngắm nhìn bộ dạng ngủ say của nàng.

Kể từ khi cả hai cùng phòng, cứ đến đêm hắn lại ngắm nàng ngủ. Đây là lần đầu tiên hắn thấy được vẻ mặt bình yên trong khi ngủ của nàng.

Thì ra là, quá khứ mấy ngày nay, nàng coi như ngủ, cũng là khẽ nhíu mày, thỉnh thoảng còn có thể đang ngủ rơi lệ, thậm chí bị ác mộng thức tỉnh, cũng bởi vì trong lòng nhớ đến việc cha nàng còn bị bắt giam, cả việc lừa gạt hắn.

Hôm nay, nói ra mọi việc tâm tình cũng thanh thản, không còn nhăn mày nữa, không còn rơi lệ nữa, cánh môi đỏ thắm khẽ nhếch lên hơi mỉm cười cầu hôn đoạt phách kẻ khác. thì ra đây chính là dung mạo thanh thản của nàng.

"An tâm ngủ đi, tất cả mọi việc cứ để ta gánh thay." Hắn thâm tình nhìn dung mạo say ngủ của nàng, ghé sát tai nàng khẽ thủ thỉ, sau đó hôn lên cánh môi nàng sau đó đứng lên đi ra ngoài.

Bước vào thư phòng, thấp sáng ngọn đèn dầu lấy ra từ trong ngăn kéo một lá thư.

Đây là một lá thư cầu cứu từ Lạc Dương gửi tới, hắn cảm thấy thật trùng hợp vì đó cũng là việc của Đàm gia.

Trong thư không hề nhắc đến "Nhiệm vụ" của Đàm Nhị tiểu thư, Bởi không biết đến hay không nói đến? Có thể là có ý không nói?

Khi Cơ Nhi kể cho hắn mọi việc hắn chỉ hết sức kinh ngạc nhưng cũng thật sự rất mừng, bởi vì nàng đã kể với hắn.

Dĩ nhiên không thể nói với nàng, ở Lạc Dương đã có một người đa mưu túc trí vì Đàm gia mà giải quyết mọi việc, cha nàng được ân nhân của tỷ tỷ nàng giúp đỡ nên hiện giờ không cần phải lo lắng nữa, vì muốn dụ dỗ nàng đồng ý định chung thân cùng hắn.

Hắn thừa nhận làm như vậy rất ích kỷ, nhưng hắn không thể từ từ nữa. Nàng là của hắn, hắn sẽ không buông tay!

Hiện giờ, hắn rút cuộc có thể trả lời một cách khẳng định.

Hắn sẽ đồng ý thỉnh cầu của đối phương, tâu lên xin lệnh của hoàng thượng, diệt trừ Trần tri phủ cấu kết đạo tặc kia. Hắn đã chuẩn bị xong tất cả, chẳng qua chỉ còn chờ lệnh ban xuống mà thôi.

Còn nữa, hắn sẽ không nhắc đến chuyện của Đàm Ngu Cơ, hắn muốn đợi sau khi giải quyết hết mọi việc, mới dùng thân phận Tuồng quân phu nhân đưa nàng về.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Đàm Ngu Cơ ngồi chồm hồm trên mặt đất, cảm tựa trên đầu gối, cầm một cây quạt quạt mo quạt lửa lò trong tay, trên lò đang nấu một ấm nước, nàng đang chuẩn bị nước pha trà cho Ngọc Hành.

Hôm qua hấn nói sẽ thừa chuyện hôn sự của họ với cha nương hấn, hấn nói, cha nương của hấn rất vui vẻ, tối nay bảo bọn họ đến Hầu phủ Hộ Quốc dùng bữa tối, mọi người gặp mặt một lần.

Nàng thấy hấn tỏ ra rất vui vẻ, không muốn đợi nữa mà muốn thông báo với mọi người, nhưng nàng đã cản lại, muốn qua hấn hôm nay rồi mới nói.

Bởi vì nàng rất lo lắng, nếu là cha nương của hấn không thích nàng, vậy phải làm thế nào đây?

"Ai!" Khẽ thở dài, nàng không để lửa tắt, nhắc nắp ấm lên nhìn vào trong vì sao vẫn chưa sôi?

Dậy nắp lại, Đàm Ngu Cơ đứng dậy đến cạnh học tử, lấy trà hấn yêu thích ra đặt trên bàn, chuẩn bị ấm chén, nước sôi đợi hấn về, nàng cầm đôi giày trong giỏ may lên, cầm kim chỉ lên tỷ mỉ may từng mũi.

Hồi trước, may cho hấn hai bộ y phục, thấy hấn có vẻ rất thích, trân trọng mặc đi mặc lại mãi, nàng cũng rất vui, cho nên lần này nàng muốn may cho hấn đôi hài.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng âm mỹ, khiến nàng phải chú ý.

Kỳ lạ, hàn phách viện ngoài người quét dọn ra thì làm gì có người khác, ngày thường chẳng có người ui tới, chứ đừng nói dám la hét âm mỹ như vậy.

Là ai vậy nhỉ?

Nàng đặt ấm trà vào lại giỏ mây, tò mò đứng dậy bước về phía cửa sổ, chưa thấy rõ người đã nghe thấy tiếng.

"Tiểu muội! Ngươi thật to gan dám đến đây la lối om sòm, dừng lại đi kéo Đại ca về trách mắng!"

Đàm Ngu Cơ nghe được giọng của, Tiết Từ Phong, còn Tiểu muội là ai? Là muội muội của Tiết Từ Phong sao?

"Ta mặc kệ, ta m2 không đến Hành ca ca sẽ bị hồ ly tinh đoạt mất!"

Hành ca ca? Ngọc Hành sao? Hồ ly tinh kia ở đâu nhỉ? Đàm Ngu Cơ ngẩn người, không phải là nói nàng chứ?

Quan hệ của Cô nương này và Ngọc Hành như thế nào?

Đưa tay nhẹ nhàng nắm nhẹ váy áo, sắc mặt không mấy tốt. Từ trước đến giờ nàng chưa từng nghĩ hấn có đối tượng nào khác, hiện giờ người ta còn tìm đến cửa ả?

"Tiểu muội, Cơ Nhi cô nương không phải hồ ly tinh, nàng. . . . . Nàng không thể là hồ ly tinh được mà!"

Nghe những lời của Tiết Từ Phong cánh môi nàng khẽ nhếch, đưa tay sờ nhẹ một bên mặt. Đúng vậy, thế này thì sao có thể làm hồ ly tinh.

Sau khi nói mọi việc cùng Ngọc Hành, nàng vẫn dán vết sẹo như cũ, không có ý định bỏ đi, Ngọc Hành cũng chẳng có ý kiến gì với quyết định này của nàng, hấn nói sau khi biế về sẹo là giả thì không còn thấy đau lòng mỗi khi nhìn thấy nữa, nhìn lâu, thì vết sẹo kia cũng thuận mắt.

Nghe đến đó nàng không nhịn được bật cười. Hấn thậm chí còn nói, hấn sẽ không cho cha mẹ biết vết sẹo của nàng là giả, bởi vì hấn muốn cho nàng biết, cha mẹ của hấn không phải loại người hời hợt coi trọng vẻ bề ngoài.

"Không phải mới lạ! Nàng nếu không phải hồ ly tinh, sao lại khiến Ngọc Hành ca cạo nhà mà không thêm về nhà?"

Ái chà? Ngọc Hành rõ ràng ngày nào cũng về nhà, chẳng lẽ Hành ca ca trong miệng cô nương này không phải là Ngọc Hành sao?

Không, Tiết Từ Phong gọi là Đại ca thì chính là Ngọc hành, vậy. . . . . Có nhà không về là có ý gì?

"Tiểu muội, Đại ca hiện giờ đang ở nhà hấn còn gì."

"Nơi này đâu có phải nhà Hành ca ca! Nhà Hành ca ca là Hộ Quốc Hầu phủ, người nhà của hấn đều đó, nơi này chỉ là phủ đệ được ban thôi!"

Thì ra là đang nói đến Hộ Quốc Hầu phủ.

"Nơi này Phủ tướng quân do hoàng thượng ban cho, chính là nhà của Đại ca, sau khi thành thân huynh ấy sẽ ở đây còn gì."

"Không phải vậy! Trước kia Hành ca ca trở về kinh thành rất ít ngủ lại phủ tướng quân, huynh ấy sẽ về nhà cha mẹ là Hầu phủ, thế nhưng từ khi trở về đến giờ chẳng về đó lần nào mà, nay lại quay về thì lại vì con hồ ly tinh ấy!"

Hắn không trở về thăm người nhà của hắn sao?

Nàng nhớ lại, trừ mỗi khi ra ngoài vì lâm triều sáng, những lúc khác, hắn hình như đều ở cạnh nàng, hình như chưa từng về nhà.

"Tuy vậy, nhưng đó là do Đại ca muốn Cơ Nhi cô nương không liên quan, cũng không phải là Cơ Nhi cô nương kêu huynh ấy đừng về, người tới tìm Cơ Nhi cô nương tranh luận thật không đúng."

"Ca! Ta muội muội ruột của huynh, huynh ruột cuộc ủng hộ bên nào?"

"Ủng hộ Đại ca."

"Huynh dám nói nếu không có hồ ly tinh kia Hành ca ca cũng không về nhà à?"

"À. . . . ."

"Huynh nói xem. . . vì sao phải nói giúp nàng ta? Tất cả đều do nàng ấy!"

"Mặc kệ tại sao, ta không hy vọng người quấy rầy Cơ Nhi cô nương!"

"Tránh ra, ta nhất định phải đi!"

"Không được, tiểu muội, ta chẳng qua vì người thôi, người chạy tới nơi này chất vấn Cơ Nhi cô nương chắc chắn sẽ chọc giận Đại ca, người không hi vọng Đại ca giận người chứ!"

Đàm Ngu Cơ không nghe thấy câu trả lời của muội muội.

"Thừa dịp Đại ca còn chưa về, cùng ta về thôi."

"Được rồi, về thì về!"

Nàng nghe được muội muội kia rốt cuộc không cam lòng đồng ý.

"Vội đi nhanh đi, chúng ta có thể từ. . . . . Tiểu muội! Quay lại!"

Tiết Từ Phong đột nhiên kêu to, sau đó. . . . . Nàng cuối cùng nhìn thấy một cô nương ăn mặc thật đẹp chạy sang phía này, Tiết Từ Phong đuổi sát ở phía sau.

Đàm Ngu Cơ lui khỏi cửa sổ, đi đến bên bàn ngồi xuống, cúi đầu, sửa lại vài lọn tóc xõa xuống che má phải, lại cầm chiếc hài đang may dở từ chiếc rổ tre lên, may từng mũi, lẳng lặng chờ.

Không biết được Tiểu muội có phá cửa vào? Hay là Tiết Từ Phong ngăn lại tiểu muội?

Kết quả là, tiểu muội thắng thế.

Cánh cửa bị sức đẩy ra, một muội xinh đẹp như gió xuân xông vào, nhìn bốn phía trong chốc lát, nhìn thấy nàng.

"Chính là người sao?" Tiết Ánh Tuyết Lập tức vọt tới bàn, đôi tay đập vào mặt bàn 1 cái, thân nghiêng tới trước, muốn ép hỏi nàng.

Đàm Ngu Cơ để lại đôi giày vào rổ tre, mới khẽ ngẩng đầu lên, nhìn về phía nàng ta.

Cô nương này, xem ra không cùng tuổi với nàng, có thể nhỏ hơn vài tuổi, có đôi mắt sáng long lanh, cùng với dáng vẻ tràn ngập sức sống, nếu ao nàng ta với Chiêu Quân, chỉ là Chiêu Quân hơn hắn vị tiểu muội muội này, chẳng chặc hơn nhiều.

Tiết Ánh Tuyết nhìn bên má trái xinh đẹp của nàng, choáng váng vì mộ người quá đỗi xinh đẹp, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải phản ứng sao. Người đẹp như vậy. . . . . Nàng sao địch nổi?

"Tiểu muội!" Tiết Từ Phong sau đó chạy vào, tức giận quát to.

Đàm Ngu Cơ nghiêng đầu nhìn về phía hắn, vì vậy hơi lộ ra má phải dưới những lọn tóc.

Nháy mắt sau đó, Tiết Ánh Tuyết cũng cất cao giọng điệu.

"Ồi trời ơi!!!" Nàng kêu lên, Kinh ngạc trong tích tắc biến mất, trong nháy mắt tự ti mặc cảm dường như biến mất vô hình, thay vào đó là "minh hơn hẳn" ra vẻ hài lòng. "Trên mặt người có vết sẹo đang sợ này, vậy mà dám quyến rũ Hành ca ca... không cảm thấy xấu hổ sao!"

"Tiết Ánh Tuyết!" Tiết Từ Phong không dám tin rằng chuyện.

"Cái người này với dáng vẻ đó làm sao dám ra ngoài gặp người ta kia chứ ——"

"Đừng có náo loạn nữa!" Tiết Từ Phong khuyên ngăn tiểu muội.

Đáng tiếc Tiết Ánh Tuyết lại không nghe.

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

"Hành ca ca là thân phận gì, loại người như người đứng bên cạnh, rõ ràng là bồi nhọ Hành ca ca!"

"Tiết Ánh Tuyết, người câm miệng!"

"Ca! Huynh thật sự là sai rồi, Hành ca ca nhất định do nhớ đến Ngọc Tú, cho nên tội nghiệp nàng, không đành lòng phụ nàng; nhưng huynh phải ngăn Hành ca ca lại! Tại sao có thể mặc cho nàng ở lại bên cạnh Hành ca ca, còn vọng tưởng gả cho Hành ca ca, quả là không biết xấu hổ!"

Ngọc Tú? là người thân của Ngọc Hành sao? Thương nhớ gì kia chứ? Đàm Ngu Cơ cảm thấy có chút nghi hoặc.

"Tiết Ánh Tuyết, muội thật khiến ta thất vọng, ta chưa bao giờ biết rằng muội muội mình lại là .... một người phụ nữ độc ác. . . . ." Tiết Từ Phong lắc đầu.

"Ta chỉ nói thật!" Tiết Ánh Tuyết không chịu thua hấn cãi lên.

Không để ý tới nàng, hấn ấy nảy nhìn về Đàm Ngu Cơ.

"Vô cùng xin lỗi, Cơ Nhi cô nương, có thể... chuyện hôm nay ——"

"Ta sẽ không nói với tướng quân." Đàm Ngu Cơ rút cuộc mở miệng, giọng nàng nhẹ nhàng không có chút bức tức nào, không vui, hay đau lòng đều không có chỉ hết sức bình thường.

"Ta không sợ Hành ca ca biết !" Tiết Ánh Tuyết cao ngạo nói: "Bởi vì ta nói đều là sự thật, ta tin tưởng Hành ca ca cũng biết, nếu không vì sao hấn không dám dẫn người về nhà ra mắt Hầu Gia và phu nhân chứ, bởi vì Hành ca ca không có dũng cảm để người gặp người khác!"

"Tiết cô nương, không phải ai cũng chú trọng về lời hột bên ngoài, lấy sắc định người, sắc đẹp phai tàn thì rồi bỏ, ta cùng với Tướng quân là Tâm Linh Tương Thông, yêu thích nhau là do tính tình, Tiết cô nương nếu thật hiểu rõ Tướng quân, nên biết Tướng quân không phải là loại người nông cạn này mới đúng." Đàm Ngu Cơ không kiêu ngạo không tự ti nói ra cái nhìn của nàng.

"Đừng nói như thể người hiểu rõ Hành ca ca như vậy, Hành ca ca chỉ thương hại người mà thôi." Nàng càng bình tĩnh vô lo, Tiết Ánh Tuyết càng phiền lòng, nôn nóng.

"Chàng không phải là người sẽ không nói rõ như vậy... Nếu thật là vậy hấn sẽ phải nói với ta rõ ràng"

"Huấn ấy chưa nói, nhưng huynh ấy hành động, bằng chứng là huynh ấy không giới thiệu cô với cha mẹ huynh ấy"

"Tôi nay Tướng quân sẽ dẫn ta cùng về Hầu phủ, cùng dùng bữa với vợ chồng Hầu gia để thảo luận hôn sự." Đàm Ngu Cơ nhẹ nhàng cười nhạt, sau đó nàng nhẹ nhàng cúi xuống nghe xem có phải nước trong ấm đã sôi không.

"Người!" Tiết Ánh Tuyết lại tức giận. Hành ca ca khó lắm mới về nhà, kết quả lại nói hấn muốn thành thân, Khiến phó tướng của hấn cũng phải đến. "Người thật là một chút xấu hổ cũng không có, người không biết mình rất kinh khủng sao? không sợ dọa chết người ta à!"

"Tiết Ánh Tuyết, người câm miệng!" Tiết Từ Phong thật sự không thể tin được muội muội đáng yêu sẽ nói ra những lời nói ác độc này.

Đàm Ngu Cơ chỉ là nhẹ nhàng cười một tiếng, đứng lên, dịu dàng nhìn nàng.

"Tiết cô nương, Tướng quân sắp về rồi, ta phải pha trà cho Tướng quân, xin thứ cho ta cáo lui trước." Khẽ khom người, nàng liền muốn rời đi.

"Ngươi đứng lại đó cho ta!" Tiết Ánh Tuyết tức giận hô to.

"Tiết cô nương còn có việc gì sao?"

"Ngươi không nghe thấy lời của ta nói sao? Không cho phép ngươi đồ thừa hành ca ca, ta muốn ngươi lập tức rời đi!" Nàng ta chẳng nổi nóng cũng không sợ hãi khiến nàng phát hỏa.

"Tiết cô nương, dù ta không lấy Tướng quân, Khế Ước Bán Thân của ta cũng ở trong tay Tướng quân."

"Ta cho ngươi bạc, để cho ngươi chuộc Khế Ước Bán Thân về." Tiết Ánh Tuyết lập tức tiếp lời.

"Rất xin lỗi, vô công bất thụ lộc, ta cùng với Tiết cô nương vốn không quen biết, không thể tiếp nhận ý tốt của ngươi." Đàm Ngu Cơ mỉm cười khề. "Ta thật sự phải đi pha trà cho Tướng quân, cho ta cáo lui." Lăn nữa nghiêng mình chào, cất bước chân về phía trước.

"Ngươi đứng lại ——"

"Ngươi nào đủ chưa!" Tiết Từ Phong chỉ một cước bắt được muối muối lòi ra cửa, "Cùng ta về!"

"Ta không về! Buông ta ra! Ta không về, ta. . . . . Buông ta ra!" Tiết Ánh Tuyết cố gắng giãy giụa, lại không giãy thoát được, giận đỏ mắt, nháy mắt sau đó lại khóc. "Ca ca thúì, sao không giúp ta, ca ca khôn kiếp, ta ghét ngươi!"

"Này! Ngươi con bé này!" Hấn tức giận buông nàng ra. "Giằng không lại ta thì giờ nước mắt ra à!"

"Hừ!" Nàng khề lủi lại phí sau rồi lướt qua hấn, đuổi theo.

"Tiết Ánh Tuyết. . . . . Đáng chết!" Tiết Từ Phong không thể làm gì khác hơn là đuổi theo.

Đàm Ngu Cơ cầm đệm vải, cẩn thận nhắc ấm nước nóng trên bếp, sau lưng Tiết Ánh Tuyết chạy tới, bắt lấy tay nàng kéo.

"Ta còn chưa nói xong ai cho ngươi. . . . ."

"A!" Bị nàng kéo qua, Bình trà trên tay Đàm Ngu Cơ rơi xuống, nước nóng cứ vậy xối ướt hết chân nàng.

"A!" Tiết Ánh Tuyết cũng hét lên một tiếng, nhanh chóng nhảy ra sau, chỉ bị bắn vào vài giọt nước nóng ở trên quần áo.

"Đau quá!" Đàm Ngu Cơ kêu đau, nước nóng ngày một lan rộng hơn, đau đến mức khiến nàng ngã xuống đất mất đi ý thức.

"Ta. . . . . Ta. . . . . Là ngươi mình. . . . ." Tiết Ánh Tuyết thấy thế, luống cuống.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Tiết Từ Phong vọt vào, nhìn thấy Đàm Ngu Cơ ngã trên đất, nhìn thấy bình nung nghiêng ngã nằm trên đất, cùng với nước nóng còn đang bốc h7i trên đất. "Ồi trời ơi!!! Xảy ra chuyện gì?"

"Là nàng nàng ta xấu tính có ý dùng nước nóng tổn thương ta, kết quả tự làm tự chịu!" Tiết Ánh Tuyết kêu to, lui vài bước.

"Ngươi. . . . ." Hấn tuyệt không tin tưởng, nhất là về mặt chột dạ của muối muối.

"Nơi này xảy ra chuyện gì? Ánh Tuyết? Từ Phong? Các ngươi sao lại ở đây. . . . . Cơ Nhi?" Từ bên ngoài đi đến Hỏa Ngọc Hành, vốn là có chút nghi ngờ thấy sao lại ồn ào, vừa nhìn thấy Đàm Ngu Cơ ngã thảm thương trên đất, hấn lập tức xông lên trước.

"Ngọc hành. . . . . Thật là đau. . . . . Ta rất đau. . . . ." Nàng không cách nào chịu đựng đau như vậy, không nhịn được kêu khóc.

"Cơ Nhi? Xảy ra chuyện gì?" Hấn quay nhìn hỗn loạn chung quanh, một lò lửa lớn đã xảy ra việc gì.

Hấn chợt nhìn về Tiết Từ Phong, thấy hấn về mặt kinh hoàng đầy áy náy, nhìn về mặt tái nhợt đầy chột dạ của Tiết Ánh Tuyết, hấn liền hiểu mọi việc.

"Cút! Vĩnh viễn đừng để ta nhìn thấy ngươi!" Hỏa Ngọc Hành hung dữ tức giận trợn trừng mắt nhìn nàng, sau đó thật nhanh ẵm Đàm Ngu Cơ lên, đưa vào phòng.

"Lão đại!" Tiết Từ Phong đi theo đuổi theo, còn Tiết Ánh Tuyết kinh ngạc đến sững sờ tại chỗ, bị ánh mắt kinh khủng của hấn dọa cho chân mềm nhũn, ngã trên đất, không thể động đậy.

*****

Nghe tiếng người làm chạy đến tụ tập ngày càng nhiều, tụ tập be6nca5nh giếng đợi sai bảo.

Từng thùng nước giếng lạnh bị kéo lên, đổ lên đùi Đàm Ngu Cơ, còn Hỏa Ngọc Hành là ôm chặt nàng, chỉ sợ nàng bị lạnh.

"Ngọc Hành. . . . ." Nàng khổ sở rên rỉ. Thì ra là bị phỏng lại đau như vậy, nàng không chịu nổi muốn ngắt đi, nhưng vết thương lại đau khiến nàng tỉnh lại.

"Ta ở đây." Hòa Ngọc Hành ôm chặt nàng, cẩn thận không đụng phải chân của nàng.

"Nhanh tay một chút!" Nhìn nàng khổ sở không chịu nổi, hần một bên hồi thúc người múc nước cũng không quên hỏi, "Nguyên tổng quản, phái người đi mời đại phu chưa?"

"Đã phái người đi rồi, Tướng quân." Nguyên tổng quản lập báo cáo.

Hạ liên biết tin, hoảng hốt chạy vào, chen vào đám người, đã nhìn thấy toàn thân nhị tiểu thư ướt đầm, kinh hoàng bỏ nhào quỳ gối bên người nàng.

"Tiểu thư, trời ạ! Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao có thể như vậy. . . . ."

Tiểu thư? cho dù tại đây tôi tớ có nghe được nhưng cũng chẳng còn tâm trạng nào mà truy hỏi nữa.

"Hạ liên bình tĩnh đi!" Hòa Ngọc Hành cầm tay Đàm Ngu Cơ, cất giọng kêu: "Ai đó lấy cho ta một cây kéo"

Bạn đang đọc truyện *Ngư Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

"Vâng" tổng quản phu nhân lập tức chạy vào trong phòng, liếc nhìn Tiết Ánh Tuyết ngồi dưới đất một cái, thăm rủa một câu "Nghiep chuong", liền chạy đi lấy cây kéo, đem ra ngoài. "Tướng quân, kéo đây."

Hòa Ngọc Hành nhận lấy, giương mắt liếc mọi người. "Nam nhân lui ra hết đi."

Người làm nam toàn bộ lui, Còn lại chỉ là những nữ nô tỳ khỏe mạnh múc nước

"Hạ Liên, ngươi tới giúp ta!" Hần nhìn Hạ liên.

"Vâng"

"Hạ Liên, chân Cơ Nhi bị bỏng nước nóng rồi, hiện giờ ta dùng nước lạnh giúp nàng giảm nóng, ngươi cầm kéo cắt bỏ xiêm y của nàng, cẩn thận chút, chớ tổn thương nàng, xiêm áo ướt nước cần lấy ra trước kéo dính vào da." Hòa Ngọc Hành đưa cây kéo giao cho nàng, nhẹ nhàng giao phó.

"Vâng" ghen ngào nàng tay run run, dường như không thể cầm nổi cây kéo.

"Bình tĩnh một chút, chớ có run tay! Nếu như ngươi làm không được, giao ngay cho người khác!" Hần tức giận nói.

"Ta có thể! Ta giúp tiểu thư!" Nàng lập tức lau sạch nước mắt. "Chỉ cho ta biết, nên làm thế nào."

"Nguyên phu nhân, ngươi cũng tới đây giúp một tay." Hòa Ngọc Hành cất giọng phân phó tổng quản phu nhân.

"Vâng" nàng lập tức đến bên, quỳ gối phía bên kia.

Hòa Ngọc Hành chỉ bọn họ cắt quần áo trên người Đàm Ngu Cơ từ mảnh từng mảnh một xiêm áo nửa người dưới cắt bỏ gần hết.

Khi một mảng lớn da thịt sưng đỏ lộ ra hần cảm giác ghen ngào, hít sâu một cái, giao phó với tỷ nữ xách nước.

"Nhẹ tay một chút, dội từ từ thôi, đừng dùng sức, cũng đừng ngừng lại, hai người khác, đem hai thùng nước tắm ra đây."

"Vâng" hai nữ tì khác vội vàng chạy đi, một lúc không lâu sau đã quay trở lại.

"Lấy gần một nửa thùng nước."

"Vâng"

"Đại phu đến rồi, mau mau, đại phu, ở đây!" Có một nô bộc kêu lên.

Qua vài lần ằm mỷ hoảng sợ phòng của Đàm Ngu Cơ cũng xử trí rất tốt, được đưa đến giường.

Hầu hết mọi người đều rời khỏi, chỉ còn lại tổng quản phu nhân và Hạ Liên ở trong phòng chờ lệnh.

Mà phía ngoài, Tiết Ánh Tuyết vừa bị đuổi đi vẫn ngồi ngoài hành lang không bỏ đi nàng hiện giờ cũng không biết nên làm sao.

Bên cạnh có người đi đến, nàng từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy huynh trưởng, hốc mắt bỗng nhiên ướt.

"Ta không phải. . . . . Cố ý, ta thật sự không phải cố ý. . . . ." Đưa tay nắm lấy vạt áo ca ca, nghe thấy tiếng rên rỉ của Cơ Nhi cô nương tiếng rên khổ sở đau đớn, nàng cảm thấy rất sợ hãi. "Ta không muốn hại nàng bị thương, ta thật sự. . . . . Không muốn. . . . ."

"Ta biết mà." Tiết Từ Phong thở dài, ngồi xuống cạnh nàng.

"Làm sao giờ? Ca, nàng. . . . . Nàng có thể chết không?"

"Không đâu, đại phu nói đại ca xử lý rất tốt, lại cách mấy lớp xiêm áo, mặc dù rất nghiêm trọng, có thể sẽ lưu lại sẹo, nhưng sẽ khỏi hẳn." Hắc nhỏ giọng an ủi.

"Thật tốt quá. . . . ." Tiết Ánh Tuyết che mặt, khóc thút thít. "Thật sự là quá tốt. . . . ."

Vỗ về nàng, Tiết Từ Phong không biết nên nói gì. Nàng gây họa quá lớn rồi, Đại ca không biết sẽ xử lý như thế nào.

Sau lưng cửa phòng kheo kẹt mở ra, Hạ Liên đứng ở đó.

"Tiết cô nương, tiểu thư muốn gặp người." Hạ Liên lạnh lùng nói, hốc mắt sưng đỏ, trong mắt tràn đầy oán trách với nàng.

Tiết Ánh Tuyết kinh ngạc, hoảng sợ nhìn về huynh trưởng.

"Vào đi, Cơ Nhi cô nương là một cô nương dịu dàng thiện lương, nàng phải nói chuyện với người, bằng không đại ca sẽ đánh chết người." Tiết Từ Phong phân tích nói.

Nàng hơi mím môi, thiếu chút nữa lại khóc nữa bật khóc ra.

"Ta vào đó, nếu như chết ở bên trong, người phải giúp ta nhặt xác đó!"

"Chớ nói nhảm, mau vào đi, ta ở đây chờ."

Tiết Ánh Tuyết khụt khịt cái mũi, đứng lên đi vào phòng.

Chỉ thấy Hành ca ca ngồi ở mép giường, nắm tay Cơ Nhi cô nương, nghe thấy tiếng nàng bước vào, nhưng ngay cả ngẩng đầu lên cũng không ngẩng, không thèm nhìn nàng một cái, khiến nàng cảm thấy đau xót.

"Tiết cô nương." Đàm Ngu Cơ nghiêng đầu nhìn nàng, giọng nói có chút suy yếu, sắc mặt trắng bệch mồ hôi vã trên trán, tất cả đều thể hiện nàng đang cố gắng chịu đựng đau đớn. "Đến đây!"

"Ta. . . . ." Tiết Ánh Tuyết giờ phút này cảm thấy hai chân giống đá nặng ngàn cân, một bước cũng không thể nhấc nổi.

Đàm Ngu Cơ thấy thế, nhu hòa nhìn sang Hòa Ngọc Hành.

"Ngọc hành, có thể để cho ta cùng Tiết cô nương nói chuyện riêng một lát?" Nàng dịu dàng nói.

"Đừng mơ!" Hắc tràn ngập lửa giận không chỗ phát.

"Ngọc Hành. . . . ." Khẽ thở dài.

"Đừng nói nữa! Ta không thể nào rời đi, để cho nàng cùng nàng ta ở riêng với nhau, nếu không phải là nàng kiên trì muốn gặp nàng ta, ta sẽ không để nàng ta vào!" Hòa Ngọc Hành tức giận nói: "Nàng muốn nói gì, cứ nói, không nói ta sẽ quăng ngay nàng ta ra ngoài!"

"Được rồi." Đàm Ngu Cơ bắt đầu đi, biết kiên trì của hắc. "Tiết cô nương, ta chỉ là muốn nói cho cô biết, chuyện này không phải lỗi của cô, đây là một ngoài ý muốn, sẽ không có ai trách tội cô, cô không phải lo lắng."

Tiết Ánh Tuyết kinh ngạc nhìn nàng ta, sắc mặt Ngu Cơ trắng bệch, nhưng vẫn cố mỉm cười, ánh mắt ánh lên sự dịu dàng, mặc dù này nhìn rõ vết sẹo trên mặt không có che giấu, nhưng tại sao nàng vẫn cảm thấy nàng ta thật đẹp?

"Tiết cô nương, người đừng khóc, ta thật sự không trách người. . . . ." Nhìn thấy nàng nước mắt như chuỗi hạt trên châu bị đứt dây rơi xuống, Đàm Ngu Cơ có chút luống cuống.

"Ta. . . . . Ta. . . . ." Nàng không khỏi khóc sục sùi. "Phải. . . . . Thật xin lỗi, ta thật sự. . . . . Không phải cố ý, ta không biết. . . . . Người cảm bình"

trà, ta không có. . . . . Nhìn thấy. . . . . Thật xin lỗi. . . . ."

"Ta hiểu mà, cho nên ta mới nói là ngoài ý muốn." Đàm Ngu Cơ dịu dàng tiếp lời.

"Nhưng. . . . . Thương thế của ngươi. . . . . rất nghiêm trọng, đều là. . . . . Ta làm hại, hành hạ ca. . . . . Vĩnh viễn sẽ không. . . . . Tha thứ ta. . . . ."
Tiết Ánh Tuyết rút cuộc che mặt, gào khóc.

"Ngọc hành. . . . ."
Đàm Ngu Cơ đưa tay lắc lắc hân.

"Hừ!" Hòa Ngọc Hành tức giận hừ, "Nàng có biết hay không thương thế của của nàng rất nghiêm trọng?"

"Thế nhưng thật sự là ngoài ý muốn, nhìn nàng như vậy, thiết sẽ không cách nào an tâm nghỉ ngơi dưỡng thương." Đàm Ngu Cơ nhỏ giọng nói.

"Nàng đang uy hiếp ta!" Hân tròn mắt, không dám tin.

"Không phải vậy, Ngọc Hành, ta. . . . ."

"Nàng ta cần gì để ý đến?" Hòa ngọc hành giận đến cắt đứt nàng. "Nàng vừa tỉnh lại không những không nghỉ ngơi tốt còn lãng phí sức để ý đến nàng ta, nàng rõ ràng đau đến không chịu nổi, còn cố nhin mà an ủi nàng ta, chỉ vì để nàng ấy thấy thoải mái mà lấy bản thân mình ra uy hiếp ta?"

Hân quả thật giận dữ, chỉ cần nhớ lại cái cảm giác tâm can như vỡ vụn cũng khiến hân cảm thấy ớn lạnh cả đời này hân không muốn trải qua cái cảm giác đó một lần nữa mà nay nàng lại vì nữ nhân hại mình lấy bản thân ra uy hiếp hân? Việc này muốn hân đón nhận thế nào đây? sao hân có thể không tức giận !

"Không phải như thế." Đàm Ngu Cơ than nhẹ, dịu dàng khẩn cầu. "Làm ơn, Ngọc Hành. . . . ."

Hân tức giận tròn trĩnh mắt nhìn nàng, thấy nàng rõ ràng đau, lại cố gượng chống đỡ, tim của hân giống như bị xé toạc đau đớn, nàng chính là không biết quý trọng bản thân, Như vậy sao? Sao có thể như vậy?

"Hạ Liên, ngươi chăm sóc nàng!" Hân nổi giận đứng dậy, cắn răng ra lệnh.

"Vâng" Hạ Liên tuân mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hòa Ngọc Hành tức giận đi về phía Tiết Ánh Tuyết, cầm tay kéo lấy nàng, lôi ra bên ngoài.

"Đại ca?" Ngồi bên ngoài chờ Tiết Từ Phong thấy thế, lập tức nhảy dựng lên đuổi theo.

Hân lôi Tiết Ánh Tuyết ném ra ngoài, nàng lao đảo mấy bước, mới đứng vững được.

"Hành ca ca. . . . ."

"Không cần lợi dụng sự lương thiện của Cơ Nhi ép ta tha thứ ngươi! Tiết Ánh Tuyết, ta không thể tha thứ cho ngươi, để ngươi đứng ở đây không giết ngươi cũng là may mắn cho ngươi rồi, đừng có thử thách giới hạn của ta! Đừng cố gắng khiêu khích giới hạn của ta, ngươi có tin rằng đó là thứ ngươi không thể nhận nổi hay không!" Hòa Ngọc Hành Ánh mắt như muốn giết người nhìn chăm chăm nàng.

"Hành ca ca, ta. . . . . Ta thật sự là không cố ý, ta. . . . ."

"Ta nói cho ngươi biết, Tiết Ánh Tuyết, ngươi đã sai rồi!" Hân cắt đứt lời nàng, cố ý, không cố ý, căn bản không quan trọng, Cơ Nhi đã bị thương rồi, còn là vết thương trí mạng!" Ngươi dám nói cho ta biết, ngươi hôm nay tới đây làm gì không?"

Nàng chợt dạ quay mặt. Nhớ tới những ngôn từ độc ác nàng nói ra, so với sự lương thiện đại lượng của Cơ Nhi cô nương, nàng xấu hổ đến không ngẩng đầu lên được.

"Hừ! Ta biết ngay ngươi tuyệt đối không phải tới để chuyển lời việc trong nhà." Nàng nói gì với Cơ Nhi trong lòng hân biết rất rõ, nếu không phải tàn tật trên mặt Cơ Nhi là giả, tổn thương lần này không chừng không chỉ là thân thể!" Ngươi dùng thân phận gì đến đây ức hiếp người khác? Ngày thường mặc dù không phân chi rõ chủ tớ, nhưng thân phận mình là gì cũng không nhớ, chủ nhân tôn trọng các ngươi, không có nghĩa là các ngươi có thể leo lên đầu chủ nhân giương oai!"

Tiết Ánh Tuyết sắc mặt tái nhợt, lão đảo lui một bước. Đúng! Nàng cũng chỉ là cháu gái tổng quản Hộ Quốc Hầu phủ, chung quy là một người làm, cũng là bởi vì biết thân phận mình không xứng với hắn, mặc dù từ nhỏ ái mộ hắn, cũng chưa một lần dám nói rõ. Ái mộ này, cứ cất giấu trong lòng như vậy, nghĩ tới, thật khổ sở, cũng vì vậy, khi nghe nói hắn đột nhiên quyết định thành thân, đối tượng còn là nô tỳ bán mình vào tướng quân phủ, nàng sao có thể tiếp nhận?

"Có lẽ thật sự ngươi không cố ý làm nàng phông, nhưng ngươi đã làm nàng bị thương, đây chính là sự thật mà ta nhìn thấy! Cơ Nhi lương thiện dịu dàng, không trách tội ngươi, nhưng mà thì ngược lại, ta yêu thương nàng niu nàng trong lòng ban tay, che chở, lại để nàng bị ngươi làm bị thương như vậy, ta sao có thể tha thứ cho ngươi!" Hòa Ngọc Hành mà l8ngn2ng như mắng kẻ thù của mình vậy.

"Đại ca. . . . ." Tiết Từ Phong thấy muội muội đau lòng khó chịu, không đành lòng mở miệng muốn xin cho nàng.

"Từ Phong, ngươi muốn nói gì với ta?" Hòa ngọc hành lạnh lùng cắt đứt lời hắn. "Ngươi muốn nói cho ta biết vì sao thả nàng đến đây diệu vô dương oai sao? Hay là muốn kẻ với ta rằng vô công của na2ngta đột nhiên trở nên cao cường đến mức ngươi không thể ngăn nổi?"

Tiết Từ Phong cứng họng, biết mình cũng ở trong danh sách bị hỏi tội của Đại ca, Giờ hắn giống như đưa người sang sông ướt chân, bản thân mình còn không lo được.

"Tiểu thư! cô muốn làm gì? cô không thể xuống giường!" Trong phòng đột nhiên vang lên giọng của Hạ Liên

Ba người đồng thời nhìn về cửa phòng, Hòa Ngọc Hành quát một tiếng, lập tức xoay người đi vào trong phòng, để lại một câu cảnh cáo,

"Từ Phong, lập tức đưa nàng đi, không cho phép nữa bước vào phủ tướng quân một bước, bằng không ta sẽ giết nàng!"

Thở dài, Tiết Từ Phong bước đến bên muội muội đang khóc không thành tiếng.

"Đời này, Hành ca ca cũng sẽ không tha thứ cho ta." Tiết Ánh Tuyết hồi tiếc cực kỳ.

"Không đâu, Đại ca hiện giờ đang tức giận, chờ qua một thời gian sẽ không sao nữa." Hắn an ủi. "Ngược lại muội ấy, là thật tâm hối hận sao?"

"Ca, huynh biết không?" Tiết Ánh Tuyết nhìn phía trước thì thầm, "Mới vừa rồi ở trong phòng, ta nhìn gương mặt của Cơ Nhi cô nương, rõ ràng có vết sẹo kinh khủng, lại cảm thấy không hiểu nổi. . . . . Nàng thật đẹp, giống như cả người đều tỏa sáng, khiến ta cảm thấy mặc cảm, khó trách Hành ca ca thích nàng như vậy, ta hôm nay thật sự. . . . . Thật mất thể diện. . . . ."

"Muội chẳng qua chỉ quá thích đại ca" Hắn thầm than.

Đúng! Nàng thật sự rất thích Hành ca ca. . . . .

"Ca, tại sao tỳ nữ kia kêu Cơ Nhi cô nương là tiểu thư?"

"Muội nói Hạ Liên sao?" Tiết Từ Phong nhún nhún vai, "Ngay từ đầu Hạ liên lúc thì nói Cơ nhi cơ nương là muội muội, lúc thì kêu nàng là tiểu thư, ta với đại ca nghe riết quen rồi."

"Vậy sao?" Thật là kỳ quái, không ai cảm thấy có vấn đề sao?

"Đi thôi! Về nào."

*****

Chuyện xảy ra hôm đó, bữa tối cùng vợ chồng Hạ Ngọc Hầu cũng phải hủy bỏ, Nhưng Vợ Chồng Hạ Hầu nghe tin nên đến thăm, chi tiết, ngay lúc đó Đàm Ngu vì bị phông nghiêm trọng quá mức, lên cơn sốt sao, thần trí bắt đầu mê sảng, không thể chào hỏi gì cùng họ.

Đêm hôm đó, tất cả các đại phu của kinh thành đều được mời đến phủ tướng quân, để thay phiên nhau giữ lấy mạng mỏng manh của Đàm Ngu Cơ cả đêm. Ngày thứ hai, Hòa Ngọc Hành xin Hoàng Thượng nghỉ với lý do là —— vị hôn thê bị thương nặng.

Trong một đêm, tin tức Hòa tướng quân đã đính hôn lan truyền khắp cả Kinh Thành.

Không bao lâu sau, tin tức vị hôn thê chưa cưới của Hòa tướng quân như Dạ Xoa cũng lan truyền khắp nơi

Thế nhưng chút lời đồn đãi đó mà nói chẳng là gì so với người trong Hàn Phách viện hiện giờ.

Người trên giường vẫn mê sảng quá lâu, tỉnh lại một lát lại ngất lịm đi vì đau, những lần thoáng tỉnh lại đó càng khiến nàng không muốn sống nữa.

"Đau quá. . . . . Để ta chết. . . . ." Đàm Ngu Cơ đau đớn trong cơn mê sảng cầu xin sự giải thoát.

"Cơ Nhi, chịu khó một chút, cố gắng lên vì ta có được không. . . . ." Hòa Ngọc Hành đau lòng thì thầm, nâng gương mặt nàng lên hôn nhẹ lên đó.

"Để cho ta chết. . . . . Ta muốn chết. . . . . Để ta chết. . . . ." cánh môi mấp máy kia không ngừng thốt lên những lời đau đớn kia

"Xin nàng, Cơ Nhi, đừng từ bỏ. . . . ." Hỏa Ngọc Hành hận bản thân hông thể làm được gì cho nàng chỉ có thể tro mắt nhìn nàng đau đớn.

"Tiểu thư. . . . ." Hạ Liên cố dùng tay che miệng, kìm nén không để bản thân bật khóc. Nhưng khi nàng thấy Tướng quân túc trực ở mép giường, từng giọt nước mắt rơi trên gương mặt trắng bệch không chút huyết sắc của tiểu thư nhà nàng, nước mắt của nàng cũng nữa không kìm được nữa.

Nam nhi không dễ dàng rơi lệ, chỉ khi thật sự quá đau lòng: tiểu thư, cô nhất định phải nhanh chóng khỏe lại.

"Hạ Liên" Tổng quản phu nhân bưng chén thuốc đi vào phòng, nhỏ giọng kêu.

Ngước lên nàng thấy chén thuốc, vội vàng nhận lấy.

"Cám ơn. . . . . Tổng quản phu nhân." Nàng nức nở nói.

"Mau cầm lấy đưa cho Tướng quân đi!" Tổng quản phu nhân thở dài nói.

"Dạ." Hạ Liên bưng thuốc đến bên giường "Tướng quân, đến giờ tiểu thư uống thuốc rồi."

Hỏa Ngọc Hành yên lặng một lúc, ngồi thẳng lên, để lệ trên mặt không còn nữa, mới nhích người ngồi cạnh đầu giường, nhẹ nhàng, thận trọng nâng Đạm Ngu Cơ vào khuỷu tay.

Nhận lấy thuốc trên tay Hạ Liên, hẩn ngửa đầu húp một hớp, cầm chén thuốc đưa cho Hạ Liên, sau đó dùng tay mở miệng của Ngu cơ, cúi người mớm thuốc cho nàng, đưa thuốc từng chút một vào miệng nàng.

Vì vài lần không cách nào khiến nàng nuốt thuốc nên hẩn mới nghĩ ra cách này.

Lại cầm chén thuốc lên mớm thuốc cho nàng thêm vài lần nữa đến khi cạn sạch chén thuốc kia.

Hạ Liên nhận lấy chén không, cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, xoay người lại đặt chén trở về trên bàn thì nhìn thấy đứng bên ngoài sảnh Hào Gia vợ chồng.

Nàng vội vàng bước đến, Nhưng phu nhân kịp thời đến gần ngăn nàng hành lễ.

"Cơ Nhi hiện giờ sao rồi?" Phu nhân quan tâm hỏi.

Hạ Liên lắc đầu, nước mắt lại rớt xuống.

Thầm than, phu nhân nhìn sang phía phu quân bà.

"Tướng công, chàng nghĩ cách đi, nhìn Hành như vậy, nếu cứ tiếp tục như vậy, Cơ Nhi nếu có chuyện gì, ta ta nghĩ con nó cũng không sống nổi. . . . ."

giọng bà hơi nhen lại, "Ta không muốn lại mất đi một đứa con nữa."

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Hộ Quốc Hầu giang tay ôm lấy thê tử.

"Đừng khóc! Ta sẽ nghĩ cách." Ông gần giọng nói: "Ta lập tức vào cung xin gặp hoàng thượng, xin mời vài ngự y đến đây."

Sau đó, Hộ Quốc Hầu vào cung.

Không lâu sau, hoàng thượng nhanh chóng lệnh cho Ngự y theo ông về tướng quân phủ, chẩn bệnh cho hôn thê của tướng quân. Sau nghe ngự y báo lại, lập tức thánh được cực phẩm, cùng những thuốc đắt, những dược liệu quý giá dùng cho việc chữa trị phỏng cũng được chuyển đến

Từng ngày trôi qua, khi Đạm Ngu Cơ không còn sốt cao nữa, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, Kể cả ngự y cũng thăm gặt mồ hôi lạnh ,may là không làm nhục thánh lệnh!

Trong tướng quân phủ sau khi Ngu Cơ dùng thuốc thoa lên vết thương thì ngự y cũng rời khỏi

Cuối cùng thì thời gian tĩnh táo của Ngu Cơ tăng lên dần dần.

Hỏa Ngọc Hành ngồi ở mép giường, cúi người đưa tay sờ trán nàng, xác định nhiệt độ bình thường, mới cúi sát tai nàng gọi khẽ.

"Cơ Nhi? Dậy nào."

"Sao?" Lòng mi dài mở nhẹ, nàng từ từ mở mắt.

"Tối giờ uống thuốc rồi, Cơ Nhi." Hắn dời thân đến đầu giường ngồi xuống, thận trọng đỡ nàng dậy, để cho nàng ngồi dựa vào ngực hắn, mới đưa tay nhận bát thuốc của Hạ Liên.

Mở mắt nhìn thấy Hạ Liên, nàng ta nhìn nàng mỉm cười dịu dàng.

"Hạ Liên, Sao lại khóc đến mức mắt sưng húp cả thế kia? Biến dạng cả mặt!"

Hạ Liên nghẹn ngào lau nước mắt."Tiểu thư bị thương rất nghiêm trọng, Hạ liên thấy. . . . . Rất đau lòng!"

"Đừng khóc, ta không sao rồi." Hôm nay tinh thần của nàng quả thật tốt hơn rất nhiều, ít nhất là thực sự tỉnh táo, dù rằng rất đau nhưng nàng chịu đựng được.

"Làm sao có thể. . . . . Không có việc gì chứ! Ngự y nói, sẽ để lại sẹo ." Hạ liên đau lòng, người tốt vậy mà lại có kết quả này.

"Không quan trọng, ở trên đùi có ai thấy chứ. . . . ." Dừng lại một chút, do dự nghiêng đầu về phía sau nhìn Hỏa Ngọc Hành một cái. Không, sẽ có người thấy, là phu quân tương lai của nàng.

"Nàng biết ta không ngại, ta chỉ đau lòng." Hỏa Ngọc Hành khàn giọng, múc một muỗng nước thuốc, thổi nguội xong đưa đến môi nàng, "Chớ suy nghĩ lung tung, uống thuốc trước."

Nàng mở miệng uống thuốc, nhắm mày một cái vì thuốc đắng.

"Khổ y như trước vậy." Nàng lè lưỡi.

"Đây là thuốc do ngự y kê, là phương thuốc trị hỏa tà , vì nàng thanh nhiệt giải độc dưỡng âm, phòng hỏa độc công tâm, Tán nhiệt trừ thấp, nên có đôi thuốc mới,kết hợp với thuốc bồi bên ngoài, nếu như nàng cảm thấy khát nước, đi tiểu ít, có thể uống thêm vài vị dược thảo khác, uống với lượng nước gấp ba lần bình thường." Hỏa Ngọc Hành lại múc một muỗng để nàng uống . Ngự y còn nói, vết thương của nàng xuất hiện chứng viêm, cho nên tăng cường thêm thuốc, trong uống ngoài thoa dùng chung, về phần hoàng thượng ban cho Thánh phẩm hồi phục làn da, bây giờ vẫn chưa thể sử dụng.

"Rất khổ sao?" Nhìn bộ dạng van nài của nàng, lòng hắn đau.

"Cũng may, thiếp không sợ khổ." Đàm Ngu Cơ mỉm cười cùng hắn, ngoan ngoãn uống thuốc.

"Sau khi uống xong, cho nàng ăn bánh điểm tâm tráng miệng." Hắn mỉm cười cùng nàng giống như một đứa trẻ.

Nàng biết bởi vì nàng bị thương, để cho tinh thần hắn quá mệt mỏi, mấy ngày nay hai chân phồng đau khiến cho nàng không muốn sống, ý thức lại mơ hồ, nhưng lại không thể hoàn toàn ngắt lịm, đau đớn luôn khiến nàng tỉnh lại. Nhưng hắn vẫn luôn ở cạnh bên người, mặc kệ khi nào nàng mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên đều là hắn.

"Ngọc Hành trong lúc hôn mê thiếp hình như nghe được có ai đó đang khóc phải không?" Lại sau khi uống vài hớp, Đàm Ngu Cơ cau mày nghĩ tới, nàng đã lỏng thoáng nghe được tiếng nức nở.

"Nàng nghe lầm, nơi này ngoại trừ ngự y, tổng quản phu nhân và Hạ Liên, ta không cho phép kẻ khác bước vào." Hỏa Ngọc Hành mặt không đổi sắc nói lảo.

Thật ra thì mấy ngày trước Tiết tổng quản dẫn con trai, con dâu tới cửa tạ tội, hắn chỉ cho thủ hạ đuổi hết ra ngoài, bởi vì tâm tư hắn đang lo lắng cho Ngu Cơ đang sốt cao, bọn họ còn khóc nháo ở bên ngoài đòi sống đòi chết, càng khiến hắn tức giận hơn, hắn mới bảo người của Hộ Quốc Hầu phủ lôi họ về đó mà chết, chớ làm dơ tướng quân của hắn phủ.

Nếu không phải là Tiết tổng quản nhìn hắn lớn lên, hơn nữa còn là người trông coi trong phủ, hắn đã sớm một cước đem người đá ra ngoài, mà không phải chỉ gọi cha lôi ông ta đi để khỏi làm phiền hắn mà thôi.

"Ngọc Hành, có phải chàng lại vì ta mà trách tội ai đó nữa hay không?" Đó không phải là giọng của Tiết cô nương .

"Không có." Lời này là lời nói thật, hắn chỉ mệnh thủ vệ đuổi bọn hắn ra ngoài, cũng nghiêm lệnh không cho phép bọn họ bước vào phủ tướng quân một bước mà thôi, đến mắng cũng lười mắng, nào có trách tội ai.

"Tiểu thư, Tướng quân mấy ngày nay không ngủ, không nghỉ chăm sóc cô, căn bản không thời gian đi để ý tới người khác." Hạ Liên Thay hắn giải thích. Nàng rất giận Tiết cô nương tổn thương tiểu thư, cũng giận cả người nhà Tiết cô nương, chỉ vì muốn tranh thủ sự tha thứ của tướng quân , để trong lòng họ thanh thản hơn mà ồn ào khóc lóc ở bên ngoài hoàn toàn không thêm để ý tiểu thư cần không khí tĩnh lặng để tĩnh dưỡng nghỉ ngơi.

"Ngọc Hành, chàng nên nghỉ ngơi." Nhìn bộ dạng tiêu tụy của hắn, nàng cũng đau lòng.

"Ta có nghỉ ngơi." Hòa Ngọc Hành đơn giản nói, lại múc một muổng nước thuốc đưa đến bên môi nàng."Uống thuốc, đừng nói nhiều như vậy."

Nàng há miệng uống thuốc xong, thuận thế liếc Hạ Liên một cái.

Hai người ở chung chừng mười năm, hiểu ý nhau đã vượt xa bình thường, Hạ Liên lập tức hiểu, nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Đàm Ngu Cơ trong lòng thở dài. Quả nhiên là như vậy, hắn căn bản không hề nghỉ ngơi.

Yên lặng uống thuốc, trong lòng nàng suy nghĩ, làm như thế nào để cho hắn yên tâm tâm nghỉ ngơi.

Hòa Ngọc Hành đem chén thuốc cạn đưa cho Hạ Liên, nàng không tiếng động lui ra, chỉ để lại hai bọng họ trong nhà.

"Nghĩ gì vậy?" Cầm lên một miếng bánh hoa mai đút vào miệng nàng.

Đàm Ngu Cơ nhẹ nhàng lắc đầu, dựa vào trong ngực hắn nhắm mắt lại.

Nhẹ nhàng thở dài."Cơ Nhi, ta không sao, ta rất khỏe."

Nàng yên lặng im lặng, chỉ là vui mắt vào ngực của hắn không tin, lặng lẽ rơi lệ.

"Cơ Nhi. . . ." Hòa Ngọc Hành thở dài."Đừng khóc, ta sẽ nghỉ ngơi, như vậy có được chưa? Đừng khóc."

" Bây giờ." Đàm Ngu Cơ ngược lên khuôn mặt xinh đẹp đầm lệ.

"Được, bây giờ." Hết cách với nàng, không thể làm gì khác hơn là thuận theo.

Cẩn thận đỡ nàng, để cho nàng nằm lại trên giường, sau đó hắn cũng leo theo lên giường, nằm xuống bên cạnh nàng, nhìn thấy ánh mắt nghỉ hoặc của nàng, hắn khẽ mỉm cười.

"Ta sẽ không rời khỏi nàng, đây là nhượng bộ nhiều nhất rồi, muốn ta nghỉ ngơi, cũng chỉ có thể ở cạnh nàng."

"chàng sẽ đụng phải vết thương của thiếp." Đàm Ngu Cơ cố ý nói, thật ra thì nàng là lo lắng hắn sẽ sợ đụng phải vết thương trên người nàng mà không thể thả lỏng giấc ngủ.

"Ta không biết." Hắn tự tay khẽ vuốt mặt của nàng "Ngủ đi, đừng lo lắng cho ta, chỉ cần ngủ ngon vậy là ổn rồi."

*****

Gió thổi hiu hiu, khiến cho mí mắt nặng trĩu dần rồi không thể trụ nổi nữa mà khép hẳn lại.

Mấy ngày nay bị nuôi đến trắng tròn Đàm Ngu Cơ, lười biếng nằm ở gần bệ cửa sổ, Ánh mắt có chút mông lung, dường như ngẩn như không cây mận ngoài cửa sổ.

Vết thương của nàng nhờ Hòa Ngọc Hành tỉ mỉ chăm sóc , hồi phục không tệ, ngự y nói chỉ có vài nơi bỏng nghiêm trọng sẽ để lại sẹo, những nơi khác hồi phục rất tốt, hơn nữa chỉ cần thường xuyên bôi loại dược tái tạo da sẽ làm mờ vết sẹo rất nhiều.

Mà Hòa Ngọc Hành mấy ngày trước cũng vào triều, cùng hoàng thượng xử lý chính sự.

"Tiểu thư." Hạ Liên bưng khay vào phòng, để thức ăn trưa trên bàn, cùng với một chén thuốc. Nhìn thấy nhị tiểu thư ngồi ở phía trước cửa sổ, vì vậy bưng khay đi tới, đặt trên bàn."đến lúc dùng cơm trưa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

"Đội lát nữa." Đàm Ngu Cơ nhẹ giọng.

"Không thể để lát được ! Tiểu thư, Tướng quân vừa ra khỏi cửa đã giao phó, phải để tiểu thư dùng bữa đúng giờ vì dùng bữa xong còn phải uống thuốc."

“ Ta vừa ăn chút đồ ngọt, giờ vẫn chưa đói." Đàm Ngu Cơ có chút dờ khóc dờ cười, chưa gì mà Hạ Liên đã đem lệnh của tướng quân ra nói với nàng.

"Đó chẳng qua là một chén chè....của cả canh giờ rồi." Nàng múc một bát cháo, đặt chiếc uống bên cạnh rồi đến đỡ tiểu thư.

Đàm Ngu Cơ thật chịu thua nàng ta, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngồi xuống dùng bữa.

"Nếu ta mà bị người ép ăn đến mức mập không thể ra khỏi cửa thì lúc đó lúc đó phải làm sao hả." cuối cùng cũng phải ăn cho đến khi Hạ liên cảm thấy hài lòng mới buông chén xuống.

"Tiểu thư nghỉ nhiều quá rồi, hiện giờ khí sắc cô không tốt, còn có thể nói là quá gầy ấy chứ" Cầm chén thuốc bưng cho tiểu thư, sau khi thấy tiểu thư uống một hơi cạn sạch mới để chén vào trong khay.

Cười nhìn tiểu thư mặt mày nhăn nhó nàng đưa bành hoa mai đến cho tiểu thư

.

Đàm Ngu Cơ vội vàng đem bành hoa mai ngậm vào miệng, át đi vị thuốc trong miệng.

"Đúng rồi, tiểu thư, cái cái người lừa đảo chúng ta đó...kề môi giới gì đó....bị bắt rồi

Đàm Ngu Cơ kinh ngạc, "Em nghe ai nói?"

"Tiết Từ Phong, nghe hần nói nhưng mãi sau đó em mới hiểu, ban đầu ở trong miếu đồ nát, hần và Tướng quân nói chuyện này có người giật dây phía sau không, phải không không phải cái gì...em nghe mà không hiểu gì." Hạ Liên đơn giản giải thích tình hình ôm đó "Nghe nói đứng sau thanh lâu đó là một vị đại thần trong triều. dù vụ việc vừa rồi...bắt bố lừa gạt con gái nhà lành không lỗi ra được người đứng sau thanh lâu đó nhưng thanh lâu đó đã bị đóng cửa rồi."

Thì ra là hần không coi nhẹ chuyện này. Đàm Ngu Cơ cảm giác rất vui, có thể cứu những cô nương kia thật là quá tốt.

"Hạ Liên mấy hôm nay có gặp Tiết công tử không?"

"Có, hần hình như không có chuyện gì làm hay sao ấy ngày nào cũng sang bên này, chạy sang riết...làm như quên luôn muối muối mình đã từng gây chuyện ấy. Hạ Liên hàm hừ nói

"Lần sau gặp hần, giúp ta hỏi thăm sức khỏe Tiết cô nương một chút?"

"Tiểu thư, cô còn quan tâm nàng ta làm gì chứ!"

"Nàng cũng không phải có ý, mấy ngày nay chắc cũng chịu đủ rồi. ...."

"Tiểu thư, em biết rõ cô lương thiện, nhưng cô cũng phải nghĩ đến tâm tình của tướng quân chứ. Mấy ngày nay Tướng quân đau lòng nhiều lắm nhất là khi cô bị thương! Nhưng cô thì chỉ nghĩ xem tâm tình của Tiết cô nương có tốt không, còn ép tướng quân tha lỗi cho Tiết cô nương buộc ngài ấy nén giận với nàng ấy! Cô chỉ nghĩ mấy ngày nay Tiết cô nương phải hồ sơ vậy mấy ngày nay tướng quân thì thế nào?"

"Mà vết thương của ta đã tốt hơn. ...."

"Tiểu thư xác định vết thương lòng của tướng quân cũng tốt hơn rồi sao?" Hạ Liên cúi thấp đầu, khàn giọng trách."Cô đừng quên, vết thương đó của tướng quân không có người chữa được, hơn nữa mỗi lần tiểu thư nhắc đến việc muốn Tướng quân tha thứ cho Tiết cô nương, lại giống như một lần khơi lại nỗi đau đó trong lòng ngài ấy?"

Đàm Ngu Cơ trái tim rung động, nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc này.

"Hạ Liên, ta rất xin lỗi, ta cũng vậy như vậy làm tổn thương em có phải không?" Nàng đứng lên, giờ tay ôm lấy đầu đang cui gằm của nàng ấy."Thật xin lỗi, Hạ Liên."

Hồng vành mắt, Hạ Liên hít mũi một cái.

"Mấy ngày nay. .... Em còn gặp ác mộng, mơ thấy tiểu thư. .... Thương thế quá nặng chết rồi, em rất sợ, tỉnh lại cũng không dám ngủ tiếp, chạy ra bên ngoài cửa phòng cô canh chừng, muốn nhìn thấy cô sớm một chút, xác nhận tiểu thư vẫn khỏe mạnh. ...."

"Thật xin lỗi, Hạ Liên, ta .... Rất xin lỗi." Đàm Ngu Cơ khẽ rơi lệ. Cho nên, mỗi lần nàng tỉnh lại, đều thấy hần ở bên cạnh, hỏi hần vì sao không ngủ, hần luôn là nói rất Tinh tảo, thì ra là hần cũng giống Hạ Liên sợ nàng sẽ không qua khỏi sao?

"Tiểu thư, sau khi cô bị thương, Tướng quân chưa từng rời khỏi cô, ngài ấy nhất định bị tổn thương so với em còn sâu hơn nhiều. Tiểu thư khi cô trong hôn mê nhiều lần gào khóc đến chết, Tướng quân ôm ngài, trấn an ngài, lặng lẽ rơi lệ. Ngươi nói ngài hóa độc công tâm, sợ rằng không lạc quan thì Tướng quân luôn là quỹ gối bên giường, nắm tay của cô, trắng đêm không ngủ coi chừng cô. Cô không thể uống nổi thuốc, là Tướng quân từng miếng từng miếng mớm thuốc cho cô, còn những việc em làm vì cô, Tướng quân đều phụ giúp bên cạnh, không rời cô đến nửa bước việc nàng chắc hẳn là cô phải biết, có đúng hay không?"

Đàm Ngu Cơ roi lệ, khóc không thành tiếng lắc đầu.

"Tiểu thư, Tiết cô nương rất tốt, không có bệnh không đau, ăn được ngủ đươ75c, cô vẫn nên đặt tâm tư lên người Tướng quân , quan tâm Tướng quân nhiều hơn đi!" Hạ Liên nhẹ giọng nói, vỗ vỗ lưng tiểu thư khe khẽ đẩy đẩy nàng ra, dùng tay nắm lấy gấu áo lau nước mắt cho nàng."Đừng khóc nữa, Tướng quân nhìn thấy sẽ lo lắng."

"Hạ Liên, ta đã không sao, có người ở đây, ta nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi." Đàm Ngu Cơ cũng vì nàng lau lệ.

"Em biết mà." Hạ Liên nghe mà ghen ngào, nhưng cũng cố cười."Tiểu thư,em đem những thứ này xống bếp, cô nên nghỉ ngơi, ngủ trưa một chút, tình đây Tướng quân cũng về rồi." Nàng dịu tiểu thư lên giường.

Đàm Ngu Cơ nằm ở trên giường, đưa mắt nhìn Hạ Liên rời đi, mới chậm rãi nhắm mắt lại.

Gần một canh giờ sau, nàng từ từ tỉnh dậy.

Mở mắt ra, quả nhiên đã nhìn thấy hấn, không biết ngồi ở mép giường đã bao lâu, không hề chớp mắt đang nhìn nàng.

"Tỉnh rồi." Hòa ngọc hành mỉm cười, đưa tay vớt nhẹ mặt của nàng.

Nàng không nói gì, chỉ chuyên chú nhìn hấn.

Vẫn biết những ngày này hấn tiểu tụy rất nhiều, lại không phát hiện khóe mắt hấn nhiều nếp nhăn hơn, tóc đen cũng điểm vài cọng bạc, mà cũng chỉ hơn một tháng qua mới xuất hiện thêm.

Hấn vì nàng tâm lực quá mệt mỏi.

"Sao Vậy?" Thấy nàng lâu không có phản ứng, Hòa Ngọc Hành trong ánh mắt ánh lên tia lo lắng, quan tâm hỏi: "ở đâu không thoải mái sao? Lại gặp ác mộng à? Ta lập tức phái người mời đại phu ——"

"Ngọc Hành, " Đàm Ngu Cơ ôm ái cắt đứt lời của hấn, giờ tay vuốt ve gò má hấn lướt nhẹ qua môi hấn, "Ta có nói cho chàng biết, ta rất yêu chàng chưa?"

Tay hấn đặt lên tay của nàng, trong mắt hấn ánh lên cuồng nhiệt, kích động, tiếp từ từ biến mất, chỉ còn lại tình nồng mật ý ngập tràn.

Hấn biết nàng là thích hấn, nhưng là hấn vẫn cho rằng, nàng đối với hấn cảm kích nhiều hơn yêu thích, cảm kích hấn tại miếu đồ nát cứu nàng, cảm kích hấn cho nàng vào ở phủ tướng quân, cảm kích hấn đối nàng tốt, cảm kích hấn nguyện ý vì Đàm gia giải oan. . . . .

Hấn muốn mình đừng quá vội vàng, thật chậm chạp từng bước một, đừng quá vội vàng mà ép buộc nàng, đừng là nàng sợ, đừng làm cho nàng phải báo ân không thể không thuận theo cảm giác của hấn, hấn muốn thỏa mọi ý nguyện của nàng —— mặc kệ là bao nhiêu. Hấn tại không tới biết mình có thể yêu một nữ nhân yêu một cách hèn mọn như vậy, lại vui vẻ chịu đựng.

"Không có." Hấn lầm bầm thành tiếng, âm điệu có chút vỡ ra, "Nàng không có nói cho ta biết."

"Ta rất yêu chàng, Ngọc Hành." Nàng dịu dàng lại nói, hai tay duỗi một cái, ôm chặt cổ hấn, đem hấn kéo xuống, cánh môi hồng nộn dịu dàng in trên môi hấn còn hơi run nhẹ, hốc mắt hơi nóng, tàn tâm toàn ý chỉ nghĩ đến nam tử trước mắt này.

Hòa ngọc hành kích động nhắm mắt lại. Hấn. . . . . Chết cũng không tiếc.

Toàn tâm cảm thụ đôi môi mềm mại ấm áp của nàng , không còn lạnh như lúc trước nữa. . .làm nóng. . .nóng. . .nóng trái tim hấn hút hồn phách hấn.

"Ngu Cơ. . . . . Ta Cơ Nhi. . . . ." Hấn chống đỡ môi của nàng, khàn giọng thì thầm.

"Ngọc Hành, chàng có thể đồng ý với thiếp một thỉnh cầu không?" Đàm Ngu Cơ ngắm nhìn hấn.

"Được, một trăm, 1000 việc, ta đều đồng ý với nàng." Hấn không chống đỡ nổi với nàng rồi, coi như hiện giờ có bảo hấn tha thứ cho Tiết Ánh Tuyết, hấn cũng đồng ý.

Nàng nhu mì cười với hấn 1 cái, "Một là được rồi."

"Được, nàng nói đi."

"chúng ta cùng sống đến đến già đến bạc đầu." Nàng không biết nên làm sao điều trị vết thương trong tim hấn, chỉ có thể nói cho hấn biết, nàng sẽ không đột nhiên biến mất, nàng sẽ bên hấn đến rất già rất già.

Hòa ngọc hành đầu tiên là sùng sốt, ánh mắt bắt đầu lấy lại sắc thái, môi hơi cong nhẹ ý cười.

"Ta đồng ý với nàng"

Chương 24

Cây mận chín, một giỏ được hái xuống, chọn lựa những quả không tỳ vết đưa viện Hàn Quân, còn lại thì đưa vào phòng bếp xử lý, dùng ủ rượu mà cũng là thánh phẩm dưỡng nhan của nữ tử.

Hạ Liên chọn mấy quả mận, rửa sạch rồi đặt lên khay, đưa vào trong phòng.

"Tiểu thư, đây quả mận vừa hái xuống lúc sáng sớm, vừa rồi ta có ăn một quả ở phòng bếp, rất ngọt đấy." Đặt khay mận lên bàn, nàng xoay người nhìn tiểu thư đang ngồi trước bàn trang điểm đang chuẩn bị dán vết sẹo giả lên mặt.

"Tiểu thư, không phải Tướng quân đã sớm biết vết sẹo trên mặt người là giả rồi sao? Tại sao người vẫn phải dán?" Nàng nghiêng đầu hỏi, ánh mắt nghi ngờ nhìn kỹ vết sẹo giả trên tay tiểu thư.

"Như vậy sẽ ít phiền phức hơn." Đàm Ngu Cơ cười khê, dán vết sẹo giả lên mặt. "Kể từ khi dán vết sẹo giả này lên, ta càng cảm nhận sâu sắc hơn cái gì gọi là hồng nhan họa thủy, dù sao Tướng quân cũng không để ý, hắn còn nói nhìn lâu cũng cảm thấy rất thuận mắt."

"Nhưng....." Nàng hơi nhíu mày.

"Sao vậy? Hạ Liên, có gì cứ nói thẳng, cần gì phải ấp a ấp úng thế?" Đàm Ngu Cơ nghi ngờ.

"Tiểu thư, người đã nhìn kỹ chưa, vết sẹo bông nghiêm trọng trên chân người ý?"

"Không chú ý lắm, có vấn đề gì không?"

"Lần nào ta nhìn cũng cảm thấy nó rất giống vết sẹo trên mặt người, sau đó càng nhìn vết sẹo trên mặt người lại càng thấy không giống giả chút nào." Hạ Liên càng nói càng sợ, không khỏi run lên. "Tiểu thư, người có từng hỏi Tam Tiểu Thư chuyện vết sẹo này là ở đâu ra không?"

Đàm Ngu Cơ sững sờ, có chút khó hiểu nhìn nàng, sắc mặt trắng bệch.

"Hạ Liên.... Người đừng làm ta sợ!"

"Tiểu thư có từng hỏi Tam Tiểu Thư chưa?"

"Ta có hỏi muội ấy là cái này làm thế nào."

"Vậy Tam Tiểu Thư có nói cho người không?"

"Chiêu Quân chỉ nói..... Ta không biết thì tốt hơn." Đàm Ngu Cơ khê nhếch miệng, một lúc sau chợt vứt vết sẹo giả trên tay xuống, cả người nhảy dựng lên, chạy ra khỏi bàn trang điểm. "Hạ Hạ Hạ..... Hạ Liên, cái cái cái... Đây... Có có khi nào..... Là là....."

"Ta ta..... Ta không biết, nhưng, nhưng ta có từng nghe nghe nói....."

Hỏa Ngọc Hành đi tới, vừa lúc nghe hai người lắp ba lắp bắp không biết đang nói gì, nghi ngờ đi qua, từ phía sau vỗ Đàm Ngu Cơ một cái.

"Hai người ở đây....."

"A ——" Hai chủ tớ đồng thanh hét lên, chạy đi mấy bước.

Hắn cũng bị tiếng hét của họ làm cho sợ hết hồn.

"Các người sao thế?"

"Ngọc Hành!" Phát hiện là hắn, Đàm Ngu Cơ quay đầu lại nhào vào trong ngực của hắn.

Hỏa Ngọc Hành ôm lấy nàng, phát hiện nàng lại đang phát run, lại nhìn sang Hạ Liên, bộ dạng cũng không khác lắm.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hắn lập tức hỏi.

"Nó nó. . . . ." Đàm Ngu Cơ đưa tay ra, hoảng sợ chỉ vào vết sẹo giả bị nàng vớt trên bàn trang điểm.

"Ah?" Hòa Ngọc Hằng nhìn thấy vết sẹo này liền nâng mặt của nàng lên, quả nhiên, trên mặt trắng nõn không tỳ vết, xinh đẹp khiến người nín thở. "Sao không dán?"

"Ngọc Hành, chàng không cảm thấy vết sẹo này làm giống thật lắm à? Giống..... Đúng là.... Rất giống da người...."

"Đúng là thật." Hòa Ngọc Hằng rất tự nhiên nói: "Da là thật, sẹo cũng là thật, cho nên phải lột da từ một thi thể có vết sẹo như thế."

"A!" Đàm Ngu Cơ thét chói tai.

"Ah? Chẳng lẽ..... Đến vừa rồi nàng mới biết?" Lúc này hần mới hiểu hai chủ tớ bọn họ xảy ra chuyện gì.

"Đúng vậy....." Nàng cảm thấy cực kỳ sợ hãi. "Ồ..... Thật đáng sợ, vậy mà thiếp....." Vui mặt vào trong ngực của hần, liều mạng ma sát.

Hòa Ngọc Hằng bật cười. Chuyện như vậy rất hay gặp trong thuật dịch dung, giá tiền của da người thật cũng cao nhất, trong đó có tình trạng đặc biệt, thí dụ như vết sẹo phỏng trên chân nàng, là một loại da khó tìm, hần rất tò mò không biết tam tiểu thư của Đàm gia làm thế nào mà lấy được.

Nhưng hần phát hiện Cơ Nhi bị giật mình, cho nên chỉ có thể nhin cười.

Phát tay ra hiệu cho Hạ Liên lui ra hần mới một tay ôm ngang nàng lên, ngồi xuống mép giường rồi đặt nàng lên đùi mình.

"Là không dám dán nó lên, phải không?" Hần hỏi.

Đàm Ngu Cơ ở trong vòng tay của hần, vui mặt vào vai hần, cả người run lên, lắc đầu một cái.

"Vậy thì đừng dán nữa, không sao đâu." Hần biết sau này nàng sẽ tiếp tục dán nó lên, không phải nàng không muốn phô bày sắc đẹp của mình mà là không muốn mang phiền phức đến cho hần. Cũng là bởi vì biết nàng rất đề ý, cho nên hần vẫn đề tùy nàng.

Đàm Ngu Cơ im lặng.

Hòa Ngọc Hằng thầm thở dài, nàng cho rằng mình xinh đẹp nên mới tạo thành cục diện ngày nay của Đàm gia, trong khoảng thời gian ngắn mà muốn thay đổi nhất định là không dễ dàng, vì vậy hần chỉ tạm thời dời lực chú ý của nàng đi.

"Cơ Nhi, hoàng thượng giao cho ta một nhiệm vụ, ba ngày sau ta sẽ phải lên đường."

Đàm Ngu Cơ quả nhiên bị dời lực chú ý, lập tức ngồi thẳng người, ân cần nhìn hần.

"Nhiệm vụ gì? Có gặp nguy hiểm không? Muốn đi đâu? Phải đi trong bao lâu?" Nhiều câu hỏi liên tiếp được đặt ra.

Lần này Hòa Ngọc Hằng thật sự nhin không được mà bật cười.

Đàm Ngu Cơ ngẩn ra, gò má nóng lên, ngượng ngừng trừng hần một cái: "Đừng cười thiếp."

"Ta rất vui." Hần tiến lên hôn lên cánh môi đỏ mọng của nàng. "Cái người này quan tâm ta, ta rất vui."

Nàng khẽ nghiêng đầu tựa vào lồng ngực của hần, nghe tiếng tim đập vững vàng.

"Gặp nguy hiểm ư?" Nhẹ giọng hỏi thăm, đây là vấn đề nàng quan tâm nhất, nhiệm vụ gì thật ra không quan trọng, muốn đi đâu, phải tốn bao nhiêu thời gian cũng đều không sao, nàng chỉ đề ý là có nguy hiểm hay không, chỉ đề ý đến sự an nguy của hần.

"Không nguy hiểm, chỉ là vận chuyển một nhóm hàng, khoảng chừng một tháng sẽ trở lại."

Thật ra thì nhiệm vụ không phải là vận chuyển hàng hóa mà là dẫn dắt hần hai mươi hộ vệ tinh nhuệ tiến về phía Lạc Dương tiêu diệt cường đạo, hơn nữa còn là hần chủ động nhận lệnh của hoàng thượng.

Đám phi đồ kia chính là nhóm người Trần Tri phủ dùng để vu cáo hãm hại quan lớn cầu kết cùng đạo tặc, hần và Cư Vô Ngôn quyết định lấy một nhóm hàng hóa vô giá ở nhà làm mồi nhử, dẫn dụ đạo tặc xuất động, do hần dẫn đầu thuộc hạ cải trang thành tiêu sư (người áp tải) vận chuyển hàng hóa, một lưới bắt hết bọn đạo tặc, đến lúc đó, Cư Vô Ngôn lấy chứng cứ phạm pháp của Trần tri phủ ra, hần liền "Thuận tiện" thâm lý vụ án này, thuận lợi cất chức Trần Tri phủ, áp giải hần hồi kinh thẩm tra xử lý, kết thúc án oan của Đàm gia.

Hần không có ý định nói cho nàng biết sự thật, bởi vì hần không muốn nàng lo lắng cho hần. Mặc dù hần không ở bên cạnh nàng nhưng cũng không muốn để nàng lo lắng nhiều cho cha trong hơn một tháng này, cho nên....

"Đúng rồi, vừa rồi ta có nhận được một phong thư từ Lạc Dương." Hần giao tin vừa lấy được cho nàng. "Là đại tỷ của nàng gửi tới, đúng không!"

Đàm Ngu Cơ mừng rỡ nhận lấy, lập tức mở thư ra, lại thấy một tấm ngân phiếu, vừa đúng số lượng một năm bán mình của nàng và Hạ Liên.

Nàng nhú mày, vội vàng nhìn nội dung bức thư, lúc này mới thở nhẹ một hơi.

"Trong thư nói gì?" Hỏa Ngọc Hành nhận lấy ngân phiếu nhìn một chút, hơi nhú mày hỏi.

"Đại tỷ nói, tất cả mọi người trong nhà đều mạnh khỏe, tỷ ấy trông coi nhà cửa rất thuận lợi, đã học được cách tăng thu giảm chi, ngân lượng cũng bắt đầu thừa rồi, muốn thiếp không cần phải lo lắng nữa, tỷ ấy trả lại ngân phiếu cho thiếp, nói chờ đến khi có thể về nhà, tỷ ấy sẽ viết thư cho thiếp để thiếp và Hạ Liên có thể mua lại khế ước bán thân."

"Nàng muốn mua lại khế ước bán thân là chuyện không thể nào!" Hỏa Ngọc Hành cố ý nói.

Nói Ngu Cơ nghiêng đầu liếc nhìn hắn, "Vì sao?"

"Bởi vì khế ước bán thân của nàng đã sớm bị ta đốt rồi." Hắn nghe vậy, cười yếu ớt.

"Hả?" Đàm Ngu Cơ kinh ngạc nhưng trong lòng lại cảm động. "Nói như vậy, lúc nào thiếp cũng có thể rời khỏi ư?" Nàng cũng cố ý đùa hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

"Đừng vậy! Lúc nào nàng cũng có thể rời đi." Hắn gạt đầu hùa theo. "Chỉ có điều.... Nàng bỏ được ư?" Hôn lên môi nàng, hắn cười đến đắc chí vừa lòng, hắn rất có lòng tin về mình.

Bị nói trúng sự thật, nàng đỏ bừng mặt, trừng hắn một cái rồi làm như không nghe thấy những lời trêu chọc của hắn, tiếp tục xem thư.

"Đại tỷ còn nói, tỷ ấy được quý nhân phù trợ, thuận lợi vượt qua rất nhiều cửa ải khó khăn, phụ thân ở trong ngục cũng đã bình phục, được chăm sóc rất tốt, mặc dù trước mắt tỷ ấy không thể nói cho thiếp biết quá nhiều, chỉ nói là tỷ ấy sẽ về nhà trong ngày không xa." Nàng mừng rỡ nhìn hắn. "Ngọc Hành, chàng nói xem, ý của đại tỷ có phải là mọi chuyện được giải quyết rồi không?"

"Đúng vậy." Hỏa Ngọc Hành gạt đầu.

"Không biết quý nhân trong thư của đại tỷ là ai nhỉ? Ai dám mạo hiểm vì Đàm gia, dám đối đầu cùng Trần tri phủ như vậy chứ?" Đàm Ngu Cơ nghiêng đầu.

"Ta đoán, người đó hẳn là một người yêu nữ nhân của Đàm gia như ta vậy!" Hắn mỉm cười, nhẹ nhàng dùng ngón trỏ chạm vào trán nàng.

Đàm Ngu Cơ đầu tiên là sững sờ rồi liền vui vẻ trừng lớn mắt.

"Ý của chàng là, vị quý nhân trong thư của đại tỷ chính là người cùng đại tỷ lưỡng tình tương duyệt [1] sao?"

[1] Lưỡng tình tương duyệt: Hai bên đều yêu nhau.

Hỏa Ngọc Hành cười khẽ, ý của nàng rất đúng, bọn họ cũng là lưỡng tình tương duyệt.

"Không sai." Mặc dù không nói chuyện tình cảm với hắn, nhưng cứ coi như là kinh nghiệm nói đi!

"Vậy sao? Nếu như vậy thì quá tốt rồi." Nàng mừng rỡ.

"Yên tâm chưa?" Hắn mỉm cười nhìn bộ dạng vui thích của nàng.

"Ừ, biết phụ thân mạnh khỏe coi như là để xuống một tảng đá lớn, chỉ có điều chuyện chưa kết thúc thì thiếp vẫn không thể yên tâm." Đàm Ngu Cơ thở dài.

"Đây là nhân chi thường tình [2], chỉ là ít nhất cũng không cần lo lắng như vậy." Hỏa Ngọc Hành khẽ vuốt mặt nàng, lộ ra nét mặt oán phur. "Bây giờ, chú ý đến ta một chút có được không?"

[2] Nhân chi thường tình: Thói thường của con người.

"Hi hi, nét mặt của chàng thật kỳ quái, không thích hợp với một đại tướng quân chút nào."

"Bây giờ ta không phải là đại tướng quân mà là một nam nhân sắp phải chia xa nữ tử mình yêu một tháng." Hỏa Ngọc Hành áp chóp mũi của mình lên chóp mũi nàng. "Ba ngày nay theo ta."

"Có ngày nào thiếp không theo chàng đâu?" Nghĩ đến ly biệt sắp tới, lòng của nàng cũng nổi lên nỗi buồn ly biệt.

*****

Đàm Ngu Cơ không ngờ cái hấn nói theo hấn chính là kéo nàng xuất phủ đi dạo phố du ngoạn.

"Từ khi nàng đến Kinh Thành vẫn chưa từng ra khỏi cửa, không phải sao?" Khi nàng do dự không muốn đi, Hòa Ngọc Hành nói như vậy.

Sau đó bởi Tiết Từ Phong cổ vũ, Hạ Liên chen chúc, nàng liền bị ba người bọn họ dụ dỗ ra khỏi cửa.

Trên đường vô cùng náo nhiệt, hai bên phố chính cửa hàng ở khắp mọi nơi, thực phẩm, quần áo, nhà ở, đi lại, hàng hóa nam bắc, thậm chí là vật phẩm nước ngoài cũng có, ngay cả nhân chủng (giống người) cũng rất nhiều.

Nàng nhìn thấy người nước ngoài tóc vàng, tóc đỏ, tóc nâu, còn có mắt lam, mắt lục, mắt xám, cái mũi cao cao, hốc mắt rất sâu, thật sự rất thú vị.

Tất cả những thứ ở đây đều khiến nàng cảm thấy ly kỳ cổ quái, khiến nàng quên đi khúc mắc của mình rất nhanh, mở to mắt nhìn cảnh tượng xung quanh.

Bọn họ dùng cơm trên một chiếc thuyền hoa cỡ lớn, ở trên sàn tàu, gần mạn thuyền, vừa du hồ ngắm cảnh, vừa dùng bữa phẩm trà, còn có thể nghe tiếng nhạc tuyệt vời.

"Một trong những đặc điểm lớn nhất của chiếc thuyền hoa này chính là tiếng nhạc ở đây cực kỳ mê người, như tiên nhạc vậy." Tiết Từ Phong giải thích: "Nhóm nhạc linh gảy đàn ở tầng cao nhất, sẽ không bị khách quan quấy rầy, họ không tiếp khách, chỉ thuần túy mà gảy đàn thôi."

"Cái này cũng chẳng có gì, tiểu thư gảy đàn tỷ bà còn hay hơn." Hạ Liên nhỏ giọng nói.

"Hạ Liên, đừng nói bậy." Đàm Ngu Cơ nhỏ giọng ngăn lại.

"Lời ta nói là sự thật!" Nàng ta bắt mẫn bữu môi.

"Ta muốn nghe." Hòa Ngọc Hành nhìn nàng, hơi nghiêng người, mỉm cười nói bên tai nàng: "Cơ Nhi, tối nay nàng có nguyện vì ta mà gảy một bản không?"

Hai gò má của Đàm Ngu Cơ nóng lên, ngượng ngùng cúi đầu.

"Dĩ nhiên có thể, chỉ có điều chàng đừng để Hạ Liên gạt, ôm hy vọng quá cao, thiếp sợ sẽ làm chàng thất vọng."

"Yên tâm, mặc kệ nàng làm cái gì cũng sẽ không khiến ta thất vọng." Hòa Ngọc Hành cười khẽ, động đưa lấy thức ăn cho nàng.

Đậu hủ Phi Thút này là một trong những món ăn nổi tiếng ở đây, nàng nếm thử chút đi."

"Hạ Liên, con cá của món cá hấp này được vớt từ hồ lên, bảo đảm tươi ngon, là một trong những món nổi tiếng ở đây, ngươi nếm thử chút đi." Tình trên đũa của Tiết Từ Phong nổi lên, cố ý học theo cử chỉ của đại ca.

Hòa Ngọc Hành lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn, Đàm Ngu Cơ xấu hổ rũ mắt xuống, Hạ Liên không khỏi tức giận liếc hấn một cái.

Trong bữa cơm không khí thoải mái vui vẻ, Hạ Liên và Tiết Từ Phong thảnh thơi cái vãi, còn Hòa Ngọc Hành và Đàm Ngu Cơ thì liếc mắt đưa tình, lẳng lặng hưởng thụ không khí đầm tình giữa hai người.

Dùng xong bữa, thuyền hoa cũng vừa lượn được một vòng quanh hồ, sắp xếp hoàn hảo.

"Hai người bọn họ quá ồn ào, lần sau chúng ta đi riêng sẽ yên tĩnh hơn." Trước khi lên bờ, Hòa Ngọc Hành nói nhỏ bên tai nàng.

Đàm Ngu Cơ không nhịn được cười khẽ, để hấn dịu nhảy lên bờ.

Đột nhiên, không hiểu sao lại cảm thấy lạnh sống lưng, nàng rung mình, theo bản năng quay đầu lại nhìn chiếc thuyền hoa.

"Sao thế?" Hòa Ngọc Hành nghi ngờ, nhìn theo ánh mắt của nàng. Chỗ đó có cái gì ư?

Ánh mắt di chuyển quanh thuyền hoa một vòng, không nhìn thấy cái gì nhưng cảm giác kỳ quái kia cứ quẩn quanh không đi.

"Cơ Nhi, có gì lạ sao?" Hấn phát hiện nàng có gì đó không đúng, ánh mắt cũng di chuyển quanh thuyền hoa một vòng, trên boong thuyền còn có tốp năm tốp ba khách nhân, không có gì lạ cả, về phần khoang thuyền, ở chỗ này không nhìn được.

"Không, không có gì." Đàm Ngu Cơ lắc đầu một cái, cảm giác kia dường như biến mất.

"Tiểu thư, hai người tại sao không đi vậy?" Hạ Liên xoay người quay trở lại.

"Đại ca, có vấn đề gì không?" Tiết Từ Phong phát hiện vẻ mặt đại ca hơi bất thường, lập tức hỏi.

Hỏa Ngọc Hành chỉ quan tâm nhìn nàng, "Cơ Nhi?"

"Thiếp không sao, thiếp chỉ đột nhiên cảm thấy choáng váng thôi." Đàm Ngu Cơ dịu dàng cười nói.

"Vừa xuống thuyền, đây là điều khó tránh." Tiết Từ Phong quan tâm.

"Có khỏe không?" Hỏa Ngọc Hành khom người nhìn kỹ lệ dung tái nhợt của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

"Ừ, bây giờ đã không sao rồi, chàng đừng lo lắng." Đàm Ngu Cơ nhìn ánh mắt quan tâm của hắn, nở nụ cười. Cảm giác kia chỉ nên là ảo giác, nàng không muốn phá hỏng không khí vui vẻ như vậy.

Hỏa Ngọc Hành nghiêm túc nhìn nàng một lúc lâu, cầm lấy bàn tay có chút lạnh lẽo của nàng.

"Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi đi." Hắn nói, dắt tay nàng xoay người rời khỏi hồ, đồng thời lặng lẽ nhìn về phía đó một cái mới đưa nàng rời đi.

*****

Trong khoang thuyền hoa, Hứa Tông Lượng một thân hoa phục, xuyên qua lỗ hổng mái, nhìn một nhóm bốn người trên bờ.

"Hỏa Ngọc Hành....." Hắn thì thầm, đáy mắt dày đặc hận ý: "Trương Nhân, Trương Dũng, các người nói Hạ Liên chính là cô nương chạy trốn trong tay các người sao?" Thanh âm lạnh lẽo, đáy mắt cũng không hề ám áp nhìn người bên bờ.

"Đúng vậy, đại gia, chính là con tiện nhân đó! Cho dù nàng có hóa thành tro bụi nhân cũng nhận ra!" Trương Nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói. Lúc xú nữ nhân đó chạy trốn đã hung hăng vào hạ thân hắn một cước, hại hắn bây giờ không thể đứng lên, hắn hận chết nàng, thế nhất định phải khiến nàng trả giá thật đắt.

"Thế cô nương được Hạ Liên gọi là tiểu thư là ai?" Hứa Tông Lượng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, thật khiến người ta kinh ngạc, hơn nữa nhìn thấy Hỏa Ngọc Hành che chở nàng ta càng khiến hắn muốn ra tay.

Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh hắn đoạt lấy nàng, hủy hoại nàng, sau đó giết chết nàng sẽ chẳng khác gì đánh thẳng vào mặt tên họ Hỏa kia, hắn cực kỳ hưng phấn, nếu những chuyện đó có thể xảy ra ngay trước mặt tên đó, khiến chính mắt hắn thưởng thức nữ nhân của mình bị người khác chơi rách chơi nát, vậy nhất định..... Nhất định sẽ rất sáng khoái!

Đột nhiên, mỹ nhân kia quay đầu lại nhìn về phía hắn, hắn trong nháy mắt hưng phấn lên.

Nàng cảm nhận được sự tồn tại của hắn, đúng là quá nhạy cảm, chơi như vậy nhất định là rất sáng khoái!

"Ta nhớ nàng là muội muội xấu xí của Hạ Liên, không phải tiểu thư!" Trương Dũng nhìn người bên bờ, cũng bị làm cho hồ đồ, không phải hắn nhận lầm người, chỉ là không hiểu tại sao thân phận khác thì vết sẹo cũng biến mất. "Hơn nữa con tiện nhân Hạ Liên đó còn rất bảo vệ nàng."

"Cho nên vị mỹ nhân kia chính là cô nương bị người và Trương Nghĩa vứt trong ngôi miếu đồ nát, tự sinh tự diệt?" Hắn mở miệng giễu cợt. Thật đúng là không phân biệt tốt xấu!

"Lúc ấy trên mặt nàng có một vết sẹo rất kinh khủng, không phải bộ dạng như bây giờ đâu!" Trương Dũng thanh minh cho mình, nếu bộ dạng nàng như vậy, bọn họ sao có thể vứt bỏ nàng chứ?

"Cho nên các người bị chơi xỏ, tự nhiên để Hỏa Ngọc Hành được lợi!" Hứa Tông Lượng giận giữ nói. Chỉ cần nghĩ tới thứ đáng lẽ ra là ở trong tay mình bây giờ người khác lại có, hận thù trong lòng càng sâu.

Nhìn Hỏa Ngọc Hành dắt tay mỹ nữ rời đi, hắn nheo mắt lại. Không sao cả, giống bảo bối một chút, như vậy sau khi mất đi mới càng đau hơn.

"Hình như đại gia hận tướng quân thấu xương?" Trương Nhân tò mò suy đoán, từ đầu đã lợi dụng danh nghĩa Hóa tướng quân lừa gạt buôn bán các cô nương, đưa người vào thanh lâu, đến vừa rồi thấy Hóa tướng quân trên boong thuyền, đáy mắt liền tràn ngập hận thù khiến hắn không nhận được rằng mình.

Không biết giữa đại gia và Hóa tướng quân có thâm thù đại hận gì.

"Không liên quan đến ngươi!" Hứa Tông Lượng khiển trách.

Hắn không chỉ hận Hóa Ngọc Hành đến thấu xương, hắn còn hận hết tất cả người nhà họ Hóa!

"Vâng" Trương Nhân vội vàng lên tiếng, bị sự hận thù trong mắt hắn dọa sợ. "Đại gia, hai nữ nhân này hại Hiệt Tử Lâu bị niêm phong, hại đệ đệ Trương Nghĩa của ta bị nhốt vào ngục, chúng ta nhất định phải khiến họ trả giá thật đắt!"

"Trả giá thật đắt." Hứa Tông Lượng âm trầm nói.

"Tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

"Hóa Ngọc Hành chủ động nhận lệnh hoàng thượng đi tiêu diệt đạo tặc, ba ngày sau sẽ rời Kinh Thành, lần này ít nhất cũng phải một hai tháng, sau khi hắn rời đi, huynh đệ các ngươi phải đi xin hai vị cô nương đó tới làm khách."

"Trương Nghĩa thì sao? Phải nghĩ cách cứu hắn ra ngoài chứ." Trương Nhân nóng lòng cho sự an nguy của đệ đệ.

"Không liên quan đến ta, các ngươi tự nghĩ cách đi." Hứa Tông Lượng làm như chuyện đương nhiên: "Nhớ lấy, ta muốn mỹ nhân bên cạnh Hóa Ngọc Hành, còn Hạ Liên thì thưởng cho huynh đệ các ngươi chơi!" Nói xong, liền phát áo rời đi.

Trương Nhân và Trương Dũng cúi thấp đầu, giống như tuân lệnh cung tiễn hắn rời đi, đợi đến khi hắn đi mới nâng người lên, đáy mắt hai người đều không phục.

"Đại ca, tại sao huynh đệ chúng ta làm trâu làm ngựa cho hắn, hắn lại ngồi mát ăn bát vàng, chiếm lấy mỹ nhân chứ! Chẳng lẽ đại ca phục sao?" Trương Dũng gắt gỏng nói.

"Ta dĩ nhiên không phục." Trương Nhân phẫn hận nói. "Trước kia là bởi vì hắn có mấy dòng tiền dơ bẩn, có thể khiến huynh đệ chúng ta ăn hương uống lạt, nhưng bây giờ Hiệt Tử Lâu đã bị niêm phong, hắn cũng cùng đường, căn bản chúng ta không cần phải bán mạng cho hắn nữa."

"Không sai, nào có đạo lý bán mạng là chúng ta, hưởng thụ lại là hắn? Còn nói chuyện cứu Trương Nghĩa không liên quan đến hắn, cũng không ngần ngại xem ai là người bán mạng cho hắn!" Trương Dũng nắm quyền, rất bất mãn: "Hơn nữa đại mỹ nhân đó thật sự quá đẹp, tại sao lại để Hứa Tông Lượng độc hưởng, huynh đệ chúng ta lại dùng chung Hạ Liên hả?"

Trương Nhân không thèm để ý đến chuyện đó bởi vì hắn đã bị con tiện nhân Hạ Liên đá phế rồi. Bây giờ hắn chỉ muốn báo thù, chỉ muốn giết bọn họ!

Hơn nữa hắn muốn giết đại mỹ nhân kia trước bởi vì Hạ Liên rất bảo vệ nàng, đây là cách trả thù lớn nhất với tiện nữ kia. Hắn muốn thưởng thức dáng vẻ khổ sở của Hạ Liên, sau đó sẽ giết nàng.

Chỉ có điều, hắn sẽ không để Trương Dũng và Trương Nghĩa biết được tính toán của hắn.

"Nhị đệ, ta nhớ ngươi và Tam đệ lừa đại mỹ nhân và Hạ Liên từ Lạc Dương đến phải không?"

"Đúng vậy, họ đều là người Lạc Dương." Trương Dũng gật đầu.

"Vừa rồi Hứa Tông Lượng nói, ba ngày nữa Hóa tướng quân sẽ đi Thần Vĩ sơn phải không. Tuy nói là muốn đi trừ cường bạo nhưng cũng khó đảm bảo sẽ không thuận tiện mang nàng về thành Lạc Dương, ngươi nói có đúng hay không?" Trương Nhân suy tư.

"Nói cũng phải, nếu Hóa tướng quân dẫn người đi thì chúng ta phải làm sao?"

"Chúng ta phải hành động trước khi Hóa tướng quân lên đường." Nghĩ cách ẩn vào phủ tướng quân, vung đao giết họ, gọn gàng sạch sẽ, đơn giản hơn bắt người nhiều. "Nhưng trước hết chúng ta phải cứu Trương Nghĩa ra, hắn có thể giúp chúng ta thay đổi ý phục, chúng ta sẽ dễ ẩn vào phủ tướng quân hơn."

Bạn đang đọc truyện *Ngư Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Đêm khuya, giờ tý vừa qua, một bóng đen vội vã chui vào viện Hàn Phách, chạy thẳng đến thư phòng.

Trong thư phòng, ngọn đèn dầu vẫn đang đốt, ở bên ngoài, bóng đen giơ tay lên gõ hai tiếng vào cánh cửa, đẩy cửa lách mình vào bên trong rồi đóng cửa lại.

"Đại ca." Tiết Từ Phong tháo khăn đen che mặt, vội vàng đi tới trước bàn. "Không xong rồi! Nha tử (người môi giới) Trương Nghĩa được người cứu đi rồi."

Hỏa Ngọc Hành nhướng mày. Nha tử được người cứu?

"Chuyện khi nào?"

"Không lâu trước đây, khi đệ muốn tìm Trương Nghĩa hỏi chuyện mới phát hiện thú vệ ở nhà lao đã ngã đầy đất, đệ lập tức tiến vào tra xét, phòng giam Trương Nghĩa mở rộng, không thấy bóng dáng hần đâu nữa."

"Đệ chạy vào nhà lao làm gì? Ta đâu có nói người đến đó điều tra?" Hỏa Ngọc Hành chất vấn.

"Đó là bởi vì đệ phát hiện hai chuyện có dính líu." Tiết Từ Phong giải thích: "Đệ đã hỏi chủ thuyền Lan Đình nhưng hần nói không thể tiết lộ thân phận khách nhân."

"Vậy tại sao đệ biết là có liên quan đến Trương Nghĩa?" Hần phát hiện điểm đáng ngờ trong đó.

"Cái này....." Tiết Từ Phong gãi đầu: "Đệ nói đại ca đừng giận, là bởi vì Ánh Tuyết."

Hỏa Ngọc Hành quả nhiên nhíu mày nhưng không nổi giận, chỉ có chút không vui.

"Nói rõ ra."

"Bởi vì Mạnh Lan Đình thiếu Ánh Tuyết một nhân tình, cho nên hần nói, thấy đệ là huynh trưởng của Ánh Tuyết, hần coi như là báo đáp ân tình của Ánh Tuyết mới nói cho đệ biết có những ai trong khoang thuyền riêng ba gian đó." Tiết Từ Phong thận trọng nói đầu đuôi.

"Cho nên lúc này ta lại thiếu Ánh Tuyết một nhân tình." Hỏa Ngọc Hành nhướng mày nhìn hần.

"Đại ca, nhân tình thì không dám... chỉ mong đại ca có thể tha thứ cho Ánh Tuyết, Ánh Tuyết quả thật bị làm hư nhưng bản tính không hư, nàng cũng thật lòng hối cải, cho nên....."

"Tốt lắm, đệ không phải nói nữa." Hỏa Ngọc Hành cắt ngang hần: "Cơ Nhi là người bị hại, nàng cũng không trách nàng ta, nếu ta tiếp tục trách cứ, trong lòng Cơ Nhi cũng không dễ chịu."

"Đại ca đồng ý tha thứ cho Ánh Tuyết rồi hả?" Hần mở to mắt.

"Từ Phong, đừng ép ta nói lần thứ hai." Hỏa Ngọc Hành giận giữ trừng hần.

"Được được được." Tiết Từ Phong nhanh nhẩu đáp, đại ca có thể tha thứ cho mọi người là tốt rồi. "Lan Đình nói có ba khách nhân, đại ca, trong đó có Hứa Tông Lượng và Trương Nhân - tay chân của Hiệt Tú Lâu."

Sắc mặt Hỏa Ngọc Hành đanh lại, Hứa Tông Lượng!

Hứa Tông Lượng chính là cái tên từ hôn khi dung nhan Ngọc Tú bị huỷ, sau đó còn nhục nhã nàng khiến nàng từ đó không bước chân ra khỏi cửa phòng, không tới một năm liền uất ức mà chết!

"Tại sao Hứa Tông Lượng và Trương Nhân lại gặp nhau? Chẳng lẽ..... Hứa Tông Lượng chính là ông trùm giấu mặt của Hiệt Tú Lâu?" Hỏa Ngọc Hành trầm ngâm suy tư.

"Đệ cảm thấy rất có thể. Bây giờ ngẫm lại một chút, nếu không phải là mạo hiểm làm liều thì chính là hận đại ca thấu xương, nếu không tại sao hần dám trắng trợn lấy danh đại ca để lừa gạt mấy cô nương đang hoang vào thanh lâu chứ, cái này căn bản là muốn huỷ hoại danh tiếng của đại ca thôi."

"Tại sao Hứa Tông Lượng lại hận người nhà họ Hỏa? Là hần có lỗi với Hỏa gia, có lỗi với Ngọc Tú, ta và cha không nghiêng hần thành tro đã là sự tha thứ quá lớn với hần rồi, hần còn muốn gì?" Đứng là được voi đòi tiên, khinh người quá đáng!

"Đệ nghĩ là bởi vì Hỏa gia không muốn quan hệ với Hứa gia nữa!" Tiết Từ Phong nói.

"Chẳng lẽ chúng ta còn phải nâng cốc nói cười với bọn họ, nói xấu việc nhà sao?" Vậy thì trực tiếp giết chết cho xong!

"Đại ca, bởi vì Hỏa gia quyền thế kinh người, cả kinh thành đều biết Hỏa gia thế không cùng phòng với Hứa gia, vì không muốn mất đi ích lợi từ Hỏa gia, tất cả đều lựa chọn đứng về phía chúng ta, từ đó người của Hứa gia ở Kinh Thành nửa bước khó đi, đến đâu cũng bị người cự tuyệt."

Hỏa Ngọc Hành kinh ngạc, cái này hần không biết. Chẳng lẽ cha hần biết trước kết quả sẽ như thế nên mới cố ý nói "Bất kỳ khi nào, bất kỳ ở đâu, chỉ

cần có người Hứa gia, Hỏa gia sẽ không giao thiệp"?

Chỉ có điều..... Hừ! "Rất tốt."

"Cho nên..... Huynh nói tại sao Hứa lão gia phải cáo lão từ quan? Chính là bởi vì Hộ Quốc Hầu từ quan với hoàng thượng! Hắn nói là đau khổ vì mất đi ái nữ, không muốn đứng chung cùng người của Hứa gia, thậm chí cả tước vị cũng không cần. Hơn nữa còn không chỉ từ chối hấn mà còn từ chối giúp huynh, kể cả tỷ phu của huynh cũng nói là con rể Hỏa gia, tất nhiên là phải tiến lui cùng Hỏa gia, hoàng thượng vừa đầm vừa xoa đều vô dụng, vì không muốn mất mấy ái khanh nên đành phải ra hiệu cho Hứa lão gia chủ động cáo lão hồi hương."

Một chiều này của cha làm quá đẹp, lấy cá tính kích động của Hỏa cha thì thật sự không thể nào nghĩ sâu tính kỹ như vậy được, hấn cực kỳ nghi ngờ, căn bản là mẹ hấn chỉ điểm

Về tình về lý, mọi người đứng về phía Hỏa gia, bọn họ không hề chen ép người của Hứa gia, chỉ vì đau đớn khi mất đi người thân nên không muốn gặp lại đầu số gây chuyện mà thôi, hơn nữa là bọn họ muốn lui, không phải là ép người Hứa gia lui, người nào cũng biết —— bao gồm cả hoàng thượng —— cũng bảo người của Hứa gia lui.

"Cuối cùng một mình Hứa Tông Lượng ở lại, mở ra Hiệt Tú Lâu, âm thầm tìm cách trả thù?" Hỏa Ngọc Hành trầm ngâm.

"Có lẽ!"

"Kỳ quái, không phải đệ cũng ở biên quan với ta ư? Tại sao lại biết những chuyện này?" Hỏa Ngọc Hành liếc qua hấn. Chuyện này cha mẹ cũng không nói với hấn, hấn nghĩ đây cũng là ý của mẹ.

"Bởi vì khi đại ca ở phủ tướng quân nói chuyện yêu đương với Cơ Nhi cô nương, đệ liền ở phủ Hộ Quốc Hầu bàn tán nói bát quái với mọi người." Người làm ở giữa cực kỳ linh thông tin tức, mấy năm bọn họ không có ở đây, Kinh Thành xảy ra chuyện lớn nhỏ gì hấn đều bỏ tức hết trong mấy ngày qua rồi.

"Ngày đó ở Lan Đình, nhất định Hứa Tông Lượng đã nhìn thấy chúng ta, hơn nữa nổi lên ý niệm tà ác, Trương Nhân vừa làm chân tay cho Hiệt Tú Lâu, biết được Hạ Liên, dính dáng này lại khiến Hiệt Tú Lâu đóng cửa, Hiệt Tú Lâu có lẽ chính là tài nguyên của Hứa Tông Lượng, nguồn tài nguyên này bây giờ bị chúng ta chặt đứt, vì vậy thù mới hận cũ lại càng không thể xóa bỏ."

"Vấn đề bây giờ là, hấn định làm gì?" Tiết Từ Phong vỗ cằm tự hỏi.

"Làm chuyện khiến ta đau đến không muốn sống." Hỏa Ngọc Hành suy nghĩ thông suốt.

Hấn khẽ nhếch miệng, búng tính hiểu ra: "Cơ Nhi cô nương!"

"Đúng vậy." Hỏa Ngọc Hành giận tái mặt.

"Đại ca, không tới hai ngày nữa chúng ta sẽ phải rời đi, Hứa Tông Lượng nhất định sẽ thừa dịp chúng ta không có ở đây mà xuống tay, làm sao bây giờ?" Tiết Từ Phong khẩn trương. Nếu Cơ Nhi cô nương gặp nạn, Hạ Liên nhất định sẽ xung phong đi đầu, đến lúc đó Hạ Liên nhất định sẽ phải chết!

Làm sao bây giờ? Hỏa Ngọc Hành nhún mày cười nhạt. Cái này còn khó sao?

Mặc dù còn không có chứng cứ chứng minh Hứa Tông Lượng sẽ làm thế nào, nhưng chỉ cần có một khả năng, hấn cũng sẽ không bỏ qua, sẽ không dùng sự an nguy của nàng đi mạo hiểm!

"Rất đơn giản, nếu trước khi xuất phát không bắt được người thì đem họ theo!"

*****

"Cơ Nhi tỷ tỷ....." Tiết Ánh Tuyết do dự nói nhỏ.

Đàn Ngư Cơ kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy ngoài phòng ghé vào một cái đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

"Người tới đây làm gì?" Hạ Liên lập tức nhảy dựng lên, hùng hổ chạy đến cạnh cửa chất vấn. "Người cho rằng thừa dịp Tướng quân không có ở đây là người có thể thoải mái chạy tới chỗ này giễu võ giương oai sao? Ta cho người biết, Tướng quân chỉ vào cung làm ít chuyện thôi, rất nhanh sẽ trở lại."

"Ta chính là được Hành ca ca cho phép!" Nàng ta lập tức hất cằm, hừ hừ với Hạ Liên.

"Hạ Liên, mời Tiết cô nương vào ngồi đi." Đàm Ngu Cơ vội vàng mở miệng. Xem ra Ngọc Hành đã đồng ý tha thứ cho nàng ta rồi.

"Tiểu thư!" Hạ Liên không chịu bỏ qua hô lên.

Tiết Ánh Tuyết chủ động vào trong phòng, không để ý tới cái nhìn chằm chằm lạnh lùng của Hạ Liên.

"Cơ Nhi tỷ tỷ, lần này muội chính thức tạ tội với tỷ." Nàng ta chân thành nói xin lỗi.

"Hừ, chôn chúc té gà, nhất định là không có ý tốt." Hạ Liên ở một bên bắt mồm lâu bâu.

Tiết Ánh Tuyết làm như không nghe thấy, đôi mắt nhìn thẳng vào mặt Đàm Ngu Cơ.

"Oa, Cơ Nhi tỷ tỷ thật là đẹp! Muội nghe ca ca nói vết sẹo trên mặt tỷ là giả, sau khi lấy xuống còn xinh đẹp hơn tiên nữ nên rất muốn xem, quả nhiên tiên nữ cũng không thể so sánh!"

"Hừ, nịnh nọt cũng vô dụng, tiểu thư vốn đã rất đẹp, không cần người tới nịnh hót." Hạ Liên lại bực bội nói tiếp.

"Người rất ghét ta à?" Tiết Ánh Tuyết tức giận nhảy dựng lên. "Ta thật sự là tới xin lỗi, tới cầu hoà, người làm gì mà cứ lấy mũi hừ ta thế!"

"Bởi vì người suýt chút nữa đã hại chết tiểu thư, cả đời này ta sẽ dùng lỗ mũi hừ người!" Hạ Liên chống nạnh, giống gà mẹ che chở gà con nhìn chăm chăm nàng ta.

"Ta thật sự rất hối hận, như vậy còn không được sao? Người muốn ta làm thế nào?" Tiết Ánh Tuyết gấp đến độ giơ chân. Không ngờ Hạ Liên này còn khó chơi hơn cả ca ca.

"Hạ Liên, đừng như vậy." Đàm Ngu Cơ đứng dậy, kéo nàng ta ra. "Hạ Liên, ta biết người muốn bảo vệ ta, chỉ có điều Tiết cô nương cũng coi như là người nhà của tướng quân, người coi như nể mặt tướng quân mà đừng trách Tiết cô nương nữa có được không?"

"Vậy là sao, vậy là sao! Ta biết ta kiên cường mạnh mẽ, nhưng sau khi ta gặp Cơ Nhi tỷ tỷ liền hóa thành chi mềm lượn quanh mà! Ta cũng rất thích Cơ Nhi tỷ tỷ, sau này ta sẽ không gây hoạ nữa!" Tiết Ánh Tuyết quang quác nói, tính tình thẳng thắn lộ ra không sót gì.

"Chỉ mềm lượn quanh không phải dùng như vậy!" Hạ Liên hừ lạnh.

"Um hừm, tùy thôi." Tiết Ánh Tuyết nhún nhún vai. "Nói thật, ta bây giờ có chút sợ Hành ca ca, Cơ Nhi tỷ tỷ, lúc Hành ca ca giận tỷ, huynh bây giờ có mắng tỷ, trừng tỷ không?"

Đàm Ngu Cơ giật mình, lắc đầu một cái.

"Thật tốt! Bây giờ trong đầu muội vẫn còn cái trừng mắt của Hành ca ca, dọa muội đến mềm cả chân, muội còn cho rằng huynh ấy sẽ giết muội nữa." Nàng cúi đầu, có chút uể oải nói.

"Không đâu." Đàm Ngu Cơ dịu dàng an ủi nàng ta. "Chàng chỉ tức giận chút thôi, muội xem, bây giờ không phải đã không sao rồi ư?"

"Vậy....." Nàng ta ngẩng đầu nhìn Hạ Liên. "Chùng nào thì người mới hết giận?"

"Không có đâu, đời sau đi!" Hạ Liên trừng nàng ta. Mặc dù biết nàng ta thật lòng hối hận, đã không còn tức giận như trước nữa nhưng nàng còn lâu mới nói cho nàng ta!

Đàm Ngu Cơ không nhịn được cười khẽ, tất nhiên nhìn ra được Hạ Liên chỉ là nói năng chua ngoa thôi, có điều nhìn hai người bọn họ cãi vã thực sự rất thú vị.

"Tiểu thư, đến giờ đi dạo rồi, ngự y căn dặn người phải đi dạo đúng giờ, luyện tập hai chân."

"Cùng đi đi, Ánh Tuyết....." Đàm Ngu Cơ dừng lại một chút rồi dịu dàng cười nói: "Ta có thể gọi muội là Ánh Tuyết không?"

"Dĩ nhiên là có thể!" Tiết Ánh Tuyết vui vẻ đáp lại.

"Ánh Tuyết này, cùng chúng ta đi dạo đi!" Nàng mỉm cười.

"Được." Tiết Ánh Tuyết lập tức đứng sang bên cạnh nàng, nhẹ nhàng cười với Hạ Liên.

"Hừ!" Hạ Liên lại hừ mũi.

Hai người cứ một trái một phải như vậy đi dạo trong vườn với Đàm Ngu Cơ.

"Đúng rồi, Cơ Nhi tỷ tỷ, hai người có nghe gì chưa? Tên mỗi giới bán người dùng danh nghĩa của phủ tướng quân đi lừa gạt các cô nương ý ——"

"Đã sớm bị bắt vào ngục rồi, tin tức của ngươi chậm quá." Hạ Liên cắt ngang nàng ta, hừ hừ nói.

Lần này Tiết Ánh Tuyết lại hừ trở lại: "Ha, ta muốn nói là đêm qua có người cướp ngục, tất cả thủ vệ ở đại lao đều bị hôn mê."

"Cái gì?" Hạ Liên kêu to: "Sao có thể như vậy?"

"Bằng không ngươi cho rằng hôm nay Hành ca và ca ca ta bận cái gì? Còn không phải là đi khắp nơi đuổi bắt tên bại hoại kia sao?" Tiết Ánh Tuyết hả hê khẽ nhếch cằm.

Đàm Ngu Cơ nghe vậy, trên mặt hiện lên chút lo lắng.

Hạ Liên thấy thế lại tròn mắt nhìn Tiết Ánh Tuyết một cái.

"Điều tại ngươi, là ngươi hại tiểu thư lo lắng." Tướng quân không đề cập với bọn họ chính là không muốn làm tiểu thư lo lắng, không ngờ cái miệng rộng của Tiết Ánh Tuyết lại để lộ.

"Lo lắng cái gì chứ, những tên cận bã đó không phải là đối thủ của Hành ca ca đâu, rất nhanh sẽ bị bắt trở về thôi, yên tâm đi." Tiết Ánh Tuyết vỗ ngực bảo đảm.

"Vậy sao?" Đột nhiên, ba nam nhân mặc xiêm áo thủ vệ của phủ tướng quân đột nhiên vây lại.

"Chỉ tiếc, chúng ta ở đây, bọn họ ở bên ngoài chỉ giống như con ruồi không đầu xông loạn thôi." Trương Nhân rút đại đao ra, hận thù chỉ vào Hạ Liên.

"Là ngươi!" Hạ Liên nhận ra hẳn là nam nhân dẫn đầu trong thanh lâu, lập tức ngăn ở trước mặt tiểu thư.

"Bọn họ là ai?" Nhìn ra họ là người không tốt, Tiết Ánh Tuyết hỏi.

"Bọn họ chính là mấy tên cận bã trong miệng ngươi đấy." Hạ Liên cắn răng nói.

"Thì ra chính là các ngươi, các ngươi thật lớn mật, lại dám xông vào phủ tướng quân?!" Tiết Ánh Tuyết không thể tin được.

"Các ngươi muốn làm gì?" Đàm Ngu Cơ cố gắng trấn định.

"Rất đơn giản, đương nhiên là bắt ngươi trở về làm ấm giường." Trương Dũng cười đậm đặc. Đại mỹ nhân kia, đúng là càng nhìn càng thấy đẹp, chỉ nhìn thôi cũng hại hần cứng rắn rồi.

"Vừa vặn, các ngươi có ba người, mỗi người một đứa." Trương Nghĩa cũng xoa xoa tay.

"Nhị đệ, Tam đệ, các ngươi ra ngoài coi chừng đi, ba nữ nhân này cứ giao cho ta xử lý." Trương Nhân ra lệnh.

"Những thủ vệ, gia đình kia đều bị đệ làm hôn mê rồi, không sao đâu."

"Tướng quân sẽ trở lại nhanh thôi! Các ngươi trốn không thoát đâu!" Biết là vô dụng nhưng Hạ Liên vẫn muốn dùng lời nói dọa lui bọn họ.

"Mau đi coi chừng đi, nếu Hỏa tướng quân trở lại thì dùng thuốc mê."

"Đại ca, đệ nói trước, đệ muốn đại mỹ nhân kia." Trương Dũng nói.

"Yên tâm, sẽ không cướp với ngươi đâu!" Trương Nhân cười lạnh.

"Đi thôi, Tam đệ." Trương Dũng và Trương Nghĩa chạy ra ngoài canh chừng.

"Được rồi, bây giờ thì giải quyết ân oán của chúng ta đi!" Trương Nhân múa đại đao, tiến tới gần bọn họ.

Không muốn lãng phí thời gian, hắn chỉ muốn giết họ, vì vậy liền vung đao lên chém xuống.

"A!" Tiết Ánh Tuyết kêu to, kịp thời đẩy Đàm Ngu Cơ ra, mình cũng lui về phía sau tránh một đao kia.

Có chút căn cơ, nàng ta nhìn ra ý đồ của hắn, đây nhất định không phải muốn bắt người mà là muốn nhắm vào Cơ Nhi tỷ tỷ!

"Hắn muốn giết Cơ Nhi tỷ tỷ!" Tiết Ánh Tuyết hô to.

"Đúng vậy! Ta muốn giết chết bảo bối của ngươi, Hạ Liên, ta muốn nhìn ngươi khổ sở ăn năn, tội chuộc tội của ngươi đi!" Trương Nhân cười ha ha, lại giương đao đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

"Tiểu thư chạy mau!" Hạ Liên quát.

"Hạ Liên!" Đàm Ngu Cơ hoảng sợ kêu lên. Chỉ thấy người kia vung quyền đánh ngã Hạ Liên, bay thẳng đến chỗ nàng, đại đao sáng loáng chói mắt tiến tới gần, nháy mắt sau đó lại có người đụng vào nàng.

Một dòng máu tươi phun ra, sau đó Tiết Ánh Tuyết ngã ầm xuống đất, cả cánh tay đầm máu.

"Ánh Tuyết?" Đàm Ngu Cơ tròn to hai mắt. Nàng ta..... Nàng ta lại có thể ngăn đao thay nàng?!

"Tiết Ánh Tuyết!" Hạ Liên bò dậy, nhấc tảng đá bên vườn lên rồi giơ cao nhào tới sau lưng Trương Nhân, dùng sức nện xuống gáy hắn.

"Cộp" một tiếng vang lên. Trương Nhân nổi điên hét lớn, xoay người giơ đao chém xuống.

Đàm Ngu Cơ hoảng sợ bò dậy, cũng học Hạ Liên nhấc một tảng đá lên đập Trương Nhân.

Trương Nhân choáng váng, tay cầm đao vung chém lung tung, bỏ bụi tóc của nàng ra, mái tóc đen nhánh tán loạn rũ xuống trong nháy mắt.

Đàm Ngu Cơ ngã ngối trên đất, đại đao bỏ về phía nàng, lần này khó có thể tránh khỏi ——

"Cơ Nhi!" Hỏa Ngọc Hành tung người bay tới, ôm lấy cả người nàng lui về phía sau, thoát khỏi phạm vi chém giết của chiếc đao kia.

Hắn ôm nàng vào ngực rồi đánh ra một chuông, Trương Nhân trúng phải văng ra ngoài, đụng phải hòn giả sơn trong vườn, xụi lơ hôn mê trên mặt đất.

"Bắt lấy hắn, không được để cho hắn chết!" Hỏa Ngọc Hành tức giận hạ lệnh. Hắn muốn lăng trì hắn ta, muốn hắn ta muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

Mấy tên binh lính nhanh chóng giữ chặt Trương Nhân, cả Trương Dũng và Trương Nghĩa canh giữ ở bên ngoài cũng đều chịu trói.

"Ngọc Hành? Ngọc Hành! Ánh Tuyết muội ấy....." Đàm Ngu Cơ kinh hoàng kêu lên, đẩy hắn ra, xông về phía Tiết Ánh Tuyết. "Ánh Tuyết, muội sao rồi? Ánh Tuyết!"

Hỏa Ngọc Hành đứng bên người nàng ta, đưa tay điểm huyết đạo trên người nàng ta để cầm máu rồi sai người đi mời đại phu.

"Hi hi, Cơ Nhi tỷ tỷ....." Mặt Tiết Ánh Tuyết trắng bệch nhưng vẫn cười.

"Tiết Ánh Tuyết. . . . ." Hạ Liên cũng bò tới, khuôn mặt sưng đỏ nhếch nhác.

"Hạ Liên, có thể coi bây giờ là đời sau của ta, đừng giận ta nữa có được không?" Nàng ta cười khúc khích.

"Được rồi, nhưng ngươi đừng tưởng như vậy là xong!" Hạ Liên quệt nước mắt, cố ý hận thù nói: "Đời sau còn rất dài, nếu ngươi dám. . . . . Ngươi dám bỏ trốn, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi!"

"Tốt lắm, bắt được cả ba người, ta. . . . . Ánh Tuyết?" Tiết Từ Phong chạy từ bên ngoài vào, vốn còn muốn báo cáo thành tích nhưng không ngờ lại nhìn thấy muội muội mình bị thương.

"Ca, Hạ Liên không giận muội, huynh đừng lấy lý do là vì muội mà không theo đuổi được người ta nữa đấy." Tiết Ánh Tuyết tiếp tục cười hi hi.

"Tiết Ánh Tuyết!" Tiết Từ Phong mặt đỏ lên.

"Tiết Ánh Tuyết!" Hạ Liên đỏ bừng mặt.

"Hi hi. . . . ." Nhắm mắt lại, Tiết Ánh Tuyết mềm mại dựa vào trong ngực Hỏa Ngọc Hành. "Ừm, muội có chút choáng váng rồi. . . . ."

Hỏa Ngọc Hành vịn nàng ta: "Cám ơn ngươi, Ánh Tuyết."

Tiết Ánh Tuyết len lén rút một giọt lệ, lòng chua xót nhưng lại rất vui vẻ, sau đó thật sự té xỉu.

*****

Rất may là vết thương của Tiết Ánh Tuyết không động đến gân cốt, chỉ cần mười ngày nửa tháng là có thể hồi phục, chỉ có điều sẽ lưu lại một vết sẹo.

Về phần Trương Nhân, hẳn tuyết đối sẽ không nhẹ nhàng tha thứ, còn Trương Dũng và Trương Nghĩa, hẳn nói chỉ cần họ thú nhận rằng Hứa Tông Lượng mắc tội, hẳn sẽ xử lý bọn họ thật nhẹ nhàng.

Vì vậy, Trương Dũng cùng Trương Nghĩa không chút suy tính thú nhận.

Khi tất cả đều đã kết thúc, màn đêm buông xuống, vàng trăng sáng treo trên bầu trời đêm cao.

Trong phòng, Hỏa Ngọc Hành ôm thật chặt Đàm Ngu Cơ, chuyện đã kết thúc hẳn nói bắt đầu cảm thấy sợ.

"Ngọc Hành, thiếp không sao, bọn thiếp đều rất cố gắng tự giải thoát, thiếp chưa từng quên lời hứa chúng ta sẽ làm bạn đến già, rất già." Đàm Ngu Cơ dựa vào trong ngực hẳn, cảm nhận được hẳn khẽ run rẩy liên diu dằng trấn an.

Hỏa Ngọc Hành thở dài một hơi.

"Đúng vậy, chúng ta sẽ làm bạn đến già, rất già."

"Ngọc Hành, sáng sớm ngày mai chàng sẽ phải lên đường." Nàng nhẹ giọng nói.

"Ừ." Hẳn ôm chặt nàng.

"Đồng ý với thiếp, chàng nhất định phải bình an trở về."

"Ta biết, ta sẽ để lại hai người làm hộ vệ cho nàng, như vậy ta mới có thể yên tâm."

"Được, tất cả đều nghe theo chàng."

"Cơ Nhi. . . . ." Giọng nói của Hỏa Ngọc Hành khàn khàn, nâng cằm của nàng lên, cúi người hôn lên cánh môi êm ái của nàng. "Ta thật sự không thể rời khỏi nàng được."

Đàm Ngu Cơ giờ tay vòng lên gáy hẳn, gò má ửng hồng, mặt e lệ, thân thể mềm mại dựa vào người hẳn.

"Vây. . . . . Tới nay đừng rời khỏi thiếp." Nàng khẽ run, thẹn thùng nói nhỏ.

Hỏa Ngọc Hành chân động, cho là mình nghe lầm, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng.

"Cơ Nhi, nàng. . . . . Đồng ý?"

Vùi khuôn mặt đỏ bừng vào lồng ngực hẳn, nàng đã xấu hổ đến không nói ra lời mà hẳn vẫn còn hỏi nàng như thế.

Vây mà, không cần nàng trả lời, hẳn càng ôm chặt thân thể mềm mại đã cho nàng đáp án.

Hẳn khó nén kích tình nâng mặt của nàng lên, khẽ hôn lên đôi môi mềm mại đỏ mọng của nàng, diu dằng đặt thân thể mềm mại của nàng lên trên giường, đưa tay vuốt thân thể mềm mại.

"Ngọc. . . . . Ngọc Hành. . . . ." Thân thể nhạy cảm của Đàm Ngu Cơ khẽ run, không tự chủ được kêu lên.

Quần áo trên người từng cái từng cái bay xuống dưới giường, môi của hẳn di chuyển trên từng tác da thịt trắng nõn mềm mại mềm mại của nàng, lỗ tai nghe tiếng nức nở của nàng, để dục vọng của hẳn càng thêm bốc phát.

Hẳn ngồi xồm dậy, nhanh chóng cởi quần áo trên người xuống, khi hai thân thể trần trụi kề nhau, hai người đồng thời thở dài.

"Đừng sợ!" Khi dục vọng cứng rắn của hẳn chống đỡ lại sự mềm mại của nàng thì hẳn phát hiện nàng khẽ run, liền diu dằng, thâm tình nói nhỏ.

Đàm Ngu Cơ mở đôi mắt nhuộm màu dục vọng ra, nhìn giọt mồ hôi chảy trên trán hẳn, bộ dạng nhẫn nhịn dục vọng.

"Thiếp không sợ. . . . ." Giờ tay lên ôm lấy hẳn, nàng diu dằng nói nhỏ, "Yêu thiếp. . . . ."

Nghe thấy một tiếng gầm nhẹ của hẳn, ngay sau đó hẳn thẳng lưng lấp đầy nàng.

"Ta yêu nàng. . . . ." Cả đời, vĩnh viễn không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngư Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

"Tướng quân đã trở lại!" Mừng rỡ hô to từ xa, Hạ Liên cất bước chạy vào phòng.

"Tiểu thư, tiểu thư, Tướng quân đã trở lại!" Cây kéo trên tay Đàm Ngu Cơ rơi xuống bàn, nàng hơi giật mình hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhìn Hạ Liên đang vui sướng.

"Tiểu thư, người không nghe lầm đâu, Tướng quân đã trở lại rồi." Nàng ta nói lần nữa: "Vừa rồi ở trên đường, ta đã thấy đội ngũ của tướng quân vào thành, Trần Tri phủ bị áp dãi trên xe tù, tay bị trói vào gông, trong rất nhếch nhác, tiểu thư, oan khuất của Đàm gia chúng ta đã được rửa sạch rồi!"

"Chàng... Chàng sao? Ngươi nhìn thấy chàng ư? Chàng có khỏe không?" Đàm Ngu Cơ kích động bắt lấy tay nàng ta.

"Nhìn thấy, uy vũ cười trên lưng ngựa, dẫn đầu, đầy đủ không sút mẻ."

"Ta, ta muốn đi gặp chàng." Ngu Cơ lập tức đứng lên, vội vã muốn chạy ra ngoài. Hơn một tháng tương tư, nàng còn tưởng như là vĩnh viễn chứ.

"Đợi chút, tiểu thư, Tướng quân phải áp giải phạm nhân đến đại lao Hình bộ trước, sau đó còn phải tiến cung gặp vua, không thể trở về phủ nhanh như vậy được." Hạ Liên vội vàng kéo tiểu thư lại.

Đàm Ngu Cơ nhìn nàng ta, đột nhiên an tĩnh lại.

"Đứng, ngươi nói rất đúng." Nàng gật đầu một cái, ngồi trở lại ghế.

"Tướng quân thiệt là, lừa gạt chúng ta đến khổ, không nói cho tiểu thư nhiệm vụ lần này là phá ổ đạo tặc, còn phải bắt cả Trần Tri phủ nữa, nếu không phải sau đó chúng ta nghe phu nhân nói thì còn tưởng Tướng quân không quan tâm gì đến chuyện nhà chúng ta rồi." Hạ Liên thở dài.

"Hạ Liên, ta muốn nghỉ ngơi, ngươi lui xuống đi!" Đàm Ngu Cơ không yên lòng nói.

Hạ Liên nghi ngờ nhìn tiểu thư, lo âu ngồi xổm xuống trước mặt nàng.

"Tiểu thư, người không sao chứ?"

"Không sao. . . . ." Đàm Ngu Cơ nhìn vào mắt Hạ Liên, nàng hoảng hốt cười một tiếng. "Ta không sao đâu, ta chỉ là muốn yên tĩnh nghỉ ngơi một chút thôi. Không phải ngươi hẹn Ánh Tuyết cùng đến Tuệ Mẫn tự sao, nhanh như vậy trở lại chắc là chưa đi đúng không!"

"A! Ta lại vớt nàng trên đường rồi." Hạ Liên nhảy lên, "Tiểu thư, người thật sự không sao chứ?"

"Ừ, ta không sao, ngươi mau đi đi!"

"Tướng quân gần tới sẽ về phủ, người đừng gấp."

"Ta biết."

"Vây. . . . . Ta đi nhé?" Hạ Liên vừa đi vừa quay đầu lại, vẫn có chút lo lắng.

Đàm Ngu Cơ mỉm cười, "Ừ, đi đi, nếu để Ánh Tuyết chờ lâu, lỗi tai của ngươi sẽ gặp họa đấy."

"A, ta sẽ bị nàng lừa nhai đến chết mất!" Hạ Liên kêu lên, vội vàng chạy ra ngoài.

Trong phòng lập tức yên lặng, Đàm Ngu Cơ chậm rãi cúi đầu xuống, từ từ thở dài.

"Thiếp rất nhớ chàng. . . . ." Nàng không kìm được thì thầm.

Đột nhiên một đôi tay ôm mạnh mẽ ôm nàng từ phía sau, giọng nói vang lên bên tai nàng: "Ta cũng rất nhớ nàng." Hòa Ngọc Hành thở dài, cái cảm lún phún râu thô ráp vuốt ve má nàng. "Sao nàng lại biết ta đã về?"

"Bởi vì có người thông tin mà!" Đàm Ngu Cơ Nhu cười khẽ.

Thân thể bị hấn quay lại, nàng ngược mắt nhìn người yêu một tháng không gặp, tay run run khẽ gờ lên, vuốt ve cái cằm tím bầm, đôi môi kiên nghị, còn cả gò má mang chút mệt mỏi.

Tầm mắt đi lên nữa, rốt cuộc cũng tiến đến cặp mắt tràn đầy thâm tình, nhớ nhung, cuồng nhiệt.

"Ta đã trở về, Cơ Nhi."

"Hoan nghênh trở lại, Tướng quân."

Cúi người, dồn tất cả nhớ nhung vào bốn cánh môi, cuồng tình này, càng ngày càng khó thu lại, không thể khống chế được, một người vội vàng yêu cầu, một người bộc trực đáp lại, đến cuối cùng cũng không rõ, ai là yêu cầu, ai là đáp lại.

Từ chi quần quít, da thịt kề nhau, nằng thì uyển mị như nước, hần thì mãnh liệt cuồng nhiệt.

Gấp gáp thở dốc, kiều diễm mềm mại, nhộn nhạo cả căn phòng.

Kịch liệt thiêu đốt một lần, lại triền miên một lần, nằng dựa vào trong khuỷu tay của hần, hồi lâu mới nhẹ nhàng than thở.

"Cơ Nhi?" Hỏa Ngọc Hành nghe nằng thở dài, nghi ngờ khê kêu, nghiêng người chống thân thể lên, quan tâm nhìn nằng. "Sao thế?"

"Ngọc Hành, chàng . . . . . Có nhìn thấy người nhà của thiếp không?" Đàm Ngu Cơ khê chớp mắt, lệ nóng quanh tròng. Nằng rất nhớ người thân, đặc biệt là khi mình hạnh phúc như vậy.

"Gặp được." Dịu dàng khê vuốt gương mặt của nằng, hần biết nằng rất nhớ người thân.

"Bọn họ. . . . . Bọn họ có tốt không?" Nằng có chút kích động hỏi thăm.

Hần nằm ngang, ôm nằng đặt trên người, một tay khê vuốt bờ vai trần của nằng, từ từ từ nói cho nằng tình hình mấy ngày nay ở Lạc Dương.

"Cha nằng thân thể khỏe mạnh, tinh thần cũng rất tốt, khi ở trong ngục được chăm sóc rất tốt; đại tỷ của nằng cũng rất khỏe, nằng còn nhớ "Cư cô nương" ở sát vách nhà nằng không?" Thấy nằng gật đầu, hần khê mỉm cười, tiếp tục nói: "Ta cho nằng biết, vị "Cư cô nương" kia. . . . ."

Thời gian chậm rãi trôi qua, Đàm Ngu Cơ chuyên chú nghe hần thuật lại, thỉnh thoảng phát ra tiếng ngạc nhiên, kinh ngạc, vui sướng, rốt cuộc, hần cũng kết thúc chủ đề về Lạc Dương.

"Thì ra nhà thiếp nhận được nhiều sự trợ giúp như vậy, Cư cô nương này. . . . . Không, là Cư công tử, hần là thật sự yêu đại tỷ, đúng không?"

"Dĩ nhiên, ta đã sớm nói qua, không phải sao?" Hỏa Ngọc Hành cười nói.

"Tốt quá! Đúng là tốt quá. . . . ." Đàm Ngu Cơ mừng rỡ nhen ngào. "Vậy còn Tam muội? Có tin tức gì của nằng không?"

"Đến khi ta rời khỏi cũng không nghe nói đến tin tức của nằng." Hần xin lỗi nói.

Đàm Ngu Cơ im lặng. Tam muội. . . . . Nhất định sẽ bình an không có chuyện gì.

"Cơ Nhi, một thời giao nữa, chúng ta cùng nhau trở về Lạc Dương đi!" Hỏa Ngọc Hành đột nhiên mở miệng.

Nằng vui mừng ngửa đầu nhìn hần. "Thật sao?"

"Đương nhiên là thật, chờ ta xử lý xong chuyện của Trần Định Bang, chúng ta sẽ xuất phát." Hỏa Ngọc Hành cười nhìn nằng. "Ta á, ta phải tranh thủ cầu thân với nhạc phụ đại nhân, như vậy mới có thể mau chóng cưới nằng vào cửa!"

Đàm Ngu Cơ ửng đỏ mặt. "Cha thiếp. . . . . Biết không?"

"Ta có nói với ông ấy, nhạc phụ đại nhân đánh ta một quyền."

"A! Tay của cha thiếp sẽ bị thương." Đàm Ngu Cơ nhỏ giọng hô.

"Hắc!" Người bên gối lập tức kháng nghị, "Người bị đánh là ta!" Hần lập tức ăn dấm của nhạc phụ đại nhân.

"Cha thiếp là một Văn Sinh, Tướng quân lại là một Võ Sinh, da thô thịt dày, thiếp còn lâu mới lo lắng cho chàng." Nằng cười duyên.

"Được lắm, ta muốn trừng phạt nằng!" Hỏa Ngọc Hành "Giương nanh múa vuốt", xông tới gặm cắn.

"Đừng làm rộn, thiếp. . . . . Thiếp muốn viết lá thư về nhà. . . . ." Nằng nũng nịu khê cười né tránh, ngăn hần lại.

Hỏa Ngọc Hành dừng "Công kích" lại. "Nằng định viết gì?"

"Thiếp muốn nói cho phụ thân, nói cho đại tỷ biết, chàng đối xử với thiếp rất tốt, thiếp rất hạnh phúc, rất vui vẻ, nói cho bọn họ biết, thiếp sắp về nhà rồi." Đàm Ngu Cơ mỉm cười hạnh phúc đáp.

"Đừng quên còn phải nói là nàng hi vọng được gả cho ta nhanh một chút." Hỏa Ngọc Hành không quên nhắc nhở, tránh để nhạc phụ đại nhân đến lúc đó gây khó dễ cho hắn.

Đàm Ngu Cơ chỉ cười không nói.

"Cơ Nhi, nàng sẽ nói chứ?" Hắn không yên lòng hỏi.

"Hi hi. . . . ." Cười khẽ thay thế trả lời.

"Cơ Nhi!" Hỏa Ngọc Hành lại gấp gấp hô to.

Ha ha! Nói Ngu Cơ nằm ở trên ngực của hắn, cười cực kỳ hạnh phúc.

Nàng hi vọng, Tam muội cũng mạnh khỏe, thậm chí còn có thể giống đại tỷ, giống nàng, gặp được tri kỷ, tìm được tình yêu.

~oOo Hết trọn bộ oOo~

Bạn đang đọc truyện *Ngu Cơ Lừa Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.